

MESURES DE MUNICIPALITZACIÓ DEL SÒL

Nivells d'aplicació de la municipalització del sòl

El nivells d'aplicació de la municipalització del sòl poden ser diversos. Per exemple, per ordre de prioritat i de facilitat, la municipalització podria afectar: (((també has posat un altre ordre: 3,2,1,4))))

- les zones marítimes que, més enllà de la franja de costa terrestre i marítima (que de l'Estat passa als municipis), compren tot el que pertany al municipi proper a la costa. (((??? està clar??)))
- la muntanya, de cara a la repoblació forestal intensiva, protecció d'aigües i camins...
- sòl urbà
- terra agrícola

Per a realitzar la municipalització del sòl, s'aurà de tenir en compte les següents orientacions generals:

1. Estudi cartogràfic detallat de cada zona.
2. Assessorament tècnic específic per a les zones marítimes, fluvials i lacustres, a més del de les zones agrícoles i urbanes.
3. Repoblació forestal intensiva i protecció d'aigües i camins; zones d'estudi i cultiu intensiu, vivers...; refugis per excursionistes; guardes permanents...

Les àrees específiques d'aquesta gegantina obra conjunta d'economia-ecològica en cada àmbit municipal són nombrosíssimes i s'aniran veient més analíticament a mesura que s'aniran realitzant.

Les àrees de més urgent actuació seran, però, les que estan més afectades per les actuals destruccions i pol·lucions anti-ecològiques i per l'abandó de municipis històrics sota pretext que llur conservació costa car i que és "més rendible" llur abandó i desertificació.

Complementàriament a la formació de les comissions mixtes tripartites de municipalització del sòl, cal preparar la capacitat tècnica per a dur-la a terme d'una manera profitosa als municipis i al conjunt de la societat.

- La primera mesura general és la creació, als nivells locals-autonòmics adients, d'escoles per a formació de tècnics especialitzats en gran nombre i ben qualificats per a realitzar aquesta gegantina tasca d'economia ecològica en l'àmbit municipal.

- Tots aquests futurs especialistes han de saber les obligacions professionals de llur futur estatut liberal al servei d'un municipi:

- a) construcció (o habilitament), en terreny adequat i prou gran, una vivenda (amb totes les comoditats exigibles avui dia) i un taller de treball (amb sala d'exposició al servei de tot el poble).

- b) contracte indefinit al servei del municipi triat que només podrà ésser romput per elecció paritària dels titulars de la mateixa categoria a una responsabilitat d'àmbit superior (sub-comarca, comarca, ètnia...) o per sentència judicial en cas d'incompliment del comès específic.

- c) lligar el seu nom a la nova obra ecològica-econòmica del municipi en qüestió.

- d) dependre únicament i exclusiva del municipi (Ajuntament elegit), de llur Col·legi professional respectiu i de la Justícia Especialitzada corresponent.

Totes aquestes mesures ofereixen una gran independència professional, amb prestigi social nominatiu propi, enfront de pressions sempre presents en l'exercici de qualsevol vocacional liberal.

Aquest estatut liberal permetrà també l'actuació independent i públicament responsabilitzada de tots els especialistes encarregats de la municipalització:

- arquitectes, enginyers i tècnics paisagistes-ecològics amb assentament "in situ" segons possibilitats i necessitats reals.

- agrimensors i enginyers de terrenys (geòlegs, cartògrafs, hidrògrafs...)

- enginyers i tècnics forestals-hidrològics, dromològics, protectors dels massissos muntanyencs encara poblats d'arbres o a repoblar.
- arquitectes urbanistes (per a municipis amb gran densitat de població)
- tècnics i enginyers del mar, en les múltiples especialitats que cal anar promovent a mesura que l'obra a favor de les poblacions costeres anirà prenent forma.
- arquitectes i tècnics de conservació i noves construccions harmòniques en poblacions rurals, començant pels pobles més abandonats.
- enginyers i tècnics agrícoles en granges i propietats municipals modeliques de demostració.

A cada titular i al seu equip de tècnics i auxiliars seran encomanats l'estudi i la responsabilitat personals (amb llurs noms propis ben coneguts en el poble, la subcomarca i la comarca) d'una obra concreta que cal fer en coordinació amb el municipi i tots els altres equips d'àrea, d'activitats diferents, en el mateix territori ecològic.

La posta en marxa successiva o simultània d'aquests projectes ecològics només depèn, políticament, de la capacitat de producció per a perfeccionament ecològic de tot el mercat de l'entera societat geopolítica; de la capacitat d'anar estructurant-se la Justícia especialitzada en municipalització del sòl per a resoldre litigis entre "consellers tècnics" liberals i "institucions ètniques-territorials-autònomes" (barris, municipis, comarques...); de la capacitat d'anar-se estructurant vocacions i professions liberals del sòl i del paisatge, urbanistes... llurs escoles tècniques-professionals i llurs col·legis de disciplina vocacional-liberal.

MESURES DE PROTECCIO DEL MITJ'A AMBIENT

Paisatge

L'urbanisme amb el seu complement obligat, el ruralisme -o millor, el rurbanisme-; el sòl urbà i el sòl rural, tenen un comú denominador: el paisatge.

Cada generació successiva ha d'anar perfeccionant aquest paisatge global -barri per barri, masia per masia, llogaret per llogaret, municipi per municipi, sub-comarca per sub-comarca, comarca per comarca.... Es una tasca, emperò que s'ha de realitzar sense destruir -ni deixar a l'abandó destructiu- tot el que d'útil o bell cada generació hereda de les generacions passades: tots els ciutadans i entitats ciutadanes, totes les lliures forces orgàniques de cada societat local tenen el repte ecològic de transmetre més útil i més bell aquest heritatge ancestral a les generacions venideres.

A l'efecte de servir aquesta política i aspiració ciutadana de cara a una harmonia conjunta del paisatge global i de la cultura, del paisatge rural amb la cultura i el paisatge urbà, cal que la Confederació de tots els Col.legis d'arquitectes i enginyers de la construcció, emprenguin activament -amb els necessaris pressupostos financers ordinaris i extraordinaris de solidaritat social- la creació d'Escoles Superiors i Escoles Tècniques del Paisatge, a fi de crear aquesta especialització ecològica tan urgent en cada demarcació local, començant per les zones sub-urbanes més deteriorades.

A partir del moment en què en una demarcació local existiran suficients especialistes d'arquitectura del paisatge, caldrà que emprenguin la tasca de fer un inventari exhaustiu de la riquesa humanista i ecològica.

Amb aquest inventari previ, presentaran a llur Càmera Consultiva en cada Parlament local, i en el Parlament Federal, proposicions de llei que seguiran el camí normal de discussió parlamentària.

La llei federal -evidentment reformable en funció dels resultats obtinguts, per exemple cada 10 anys- tindrà categoria de llei orgànica mínima, a la qual s'hauran d'ajustar, millorant-la, les lleis dels Parlaments Etnics o inter-ètnics confederals-locales.

La finalitat serà sempre d'assentar "in situ" un equip d'arquitecte, enginyers, tècnics i auxiliars del paisatge Global, primer, de cada comarca. S'haurà d'anar confederant aquest equips a nivell comarcal i a nivells confederatius superiors, sempre amb el benentès que, a cada

nivell s'establirà "in situ" un equip complert d'harmonització de les actuacions de tots els nivells locals de menor envergadura.

Cada un d'aquests equips s'establirà "in situ" en una gran propietat on viuran i treballaran junts, en cases i instal·lacions suficients per a una exemplarització pública del que es vol fer al nivell local de l'equip; per a la màxima i òptima comoditat dels col·laboradors de l'equip amb llurs famílies; i per a l'educació continuada dels ciutadans i col·lectius visitadors de l'obra ecològica ja feta i de la que es proposa de fer en funció de les disponibilitats financeres a les corresponents autoritats locals.

Com queda palès, aquests equips tindran veu i vot en llurs col·legis liberals locals als diferents nivells cívics-confederats i en llur Col·legi general-Federal i, a través d'aquest col·legi, en les Càmeres Consultives dels Parlaments Confederals i del parlament Federal.

Tot litigi de qualsevol mena haurà d'ésser resolt per una Justícia especialitzada en Paisatge Global i Arquitectura Urbana i Rural, amb tribunals "ad hoc" a cada necessari nivell local.

Amb aquesta aportació seriosa, la cultura de pagesia i la cultura de ciutat -tan evidentment complementàries però també, ancestralment tan diferents, ni que sigui del punt de vista cronològic- poden aspirar a una, actualment possible, profunda harmonia, de la qual pot nèixer un nou entranyament de l'home al seu terreny natal, dintre d'un creixent sentit de pàtria (màtria?) superador de tots els localismes, fins a comprendre i comprendre, en la nostra latitud, l'Europa de les Etnies i Interètnies i totes les possibles futures confederacions i federacions amb altres continents: Ibero-Amèrica, Euràfrica, Euràsia...

MESURES DE PROTECCIO DEL MITJA AMBIENT

Sol urbà, construcció i habitatge

L'urbanisme és una pràctica i un art molt antics a nivell de la vida individual, però relativament recents en la perspectiva de la història de l'evolució humana (com a màxim, uns 10.000 anys).

L'urbanisme és una "ciència" molt recent que s'empra com a mitjà per a no continuar cometent les barbaritats "modernes", tant pel que fa al gegantisme de les capitals i suburbis, com per les noves construccions, serveis públics de tota mena, circulació de vehicles, menyspreu dels vianants, destrucció d'edificis bells i útils, reconstruccions plenes d'anacronismes innecessaris...

Un urbanisme, segons harmonia humanística del paisatge global, necessita una bona base tècnica-liberal independent i la plena possessió nacional-comunitària del sòl. Amb aquests dos elements es pot desenvolupar l'urbanisme sota la direcció conjunta d'un pla evolutiu, constantment posat al dia de les necessitats reals de la població. L'arquitecte paisagista-ecològic i els seus equips especialitzats, encarregat de dur el pla general són personalment responsables davant tota la població quant opinions i crítiques, i davant la Justícia especialitzada en plets urbanístics segons lleis i decisions finals de les autoritats locals-autònomes, a les quals, és aleshores traspassada la responsabilitat global.

Les úniques excepcions a la completa municipalització del sòl urbà seran les dels propietaris que no volen vendre: aquests han de pagar, sense cap demora, l'impost municipal del 6% anual sobre el valor assignat per ells mateixos a la seva finca davant la comissió mixta de valoracions dels terrenys urbans. En cas manifestament necessari, el municipi pot instar la compra forçosa o expropiació davant el Tribunal corresponent de la Justícia especialitzada del Sòl, però l'expropiació serà pagada a preu de mercat i per endavant.

A partir de la municipalització del sòl, cal establir un eficaç seguiment i vigiància de la construcció d'edificis de tota mena, segons els següents principis:

1. Tant en els terrenys de propietat municipal, com en els de propietat privada, els promotors, constructors, futurs propietaris privats... d'habitatges o d'edificis destinats a altres usos, no rebran mai la més mínima subvenció financera per a construir.

2. Tindran, però, plena llibertat mercantil d'acudir als Bancs de

Negocis per a demanar préstecs bancaris o crèdits comunitaris.

3. No es podrà construir cap edifici sense el corresponent projecte d'un arquitecte acolit a l'estatut liberal col·legiat. Aquest estudi i projecte, sotmès a les normes tècniques eventuais pròpies de les autonomies territorial en llurs diferents nivells, serà (progressivament) gratuït i obligarà a totes les persones individuals i col·lectives responsables de la construcció.
4. Per a construir caldrà el permís final del municipi, que vist el projecte, l'haurà de concedir en un plaç curt. Si hi ha motius ecològics-comunitaris que impedeixin donar el permís, caldrà que la denegació sigui feta judicialment.
5. L'arquitecte liberal que ha fet el projecte, aprovat pel municipi, és l'encarregat, amb els seus auxiliars també liberals, de dirigir les obres realitzades per una empresa utilitària o mixta.
6. Acabada la construcció, l'edifici serà sotmès a revisió comunitària per dos arquitectes designats pel corresponent Col·legi professional. Aquests arquitectes inspeccionaran minuciosament la qualitat de l'edifici i entregaran a llur Col·legi i, aquest després de revisió, al nou propietari o bé el certificat d'habitabilitat o d'adaptació comprovada als fins proposats, o bé llur sanció contrària que obligarà tots els responsables de la construcció. Així, seran responsables solidaris de qualsevol defecte, posteriorment detectat: l'arquitecte director del projecte; els professionals utilitaris de les empreses constructores; els arquitectes liberals sancionadors de qualitat, conjuntament amb el respectiu Col·legi.
7. Cap construcció, per a l'ús que sigui, no podrà ésser usada, ni llogada, ni venuda, sense el corresponent certificat d'habitabilitat o d'adaptació a l'ús declarat en la seva edificació, literalment copiat en l'eventual contracte de compra o lloguer.
8. En el cas de venda d'un habitatge individual o unifamiliar, el comprador pot demanar un préstec financer (a 50 anys i a un 3% anual) fins a un montant del 95% sobre el preu de venda, amb llibertat de devolucions anticipades per les quantitats que interessi a l'hipotecat.
9. Degut a la paulatina incorporació d'arquitectes i notaris a l'estatut liberal, totes les anteriors actuacions acabaran per resultar enterament gratuïtes a tots els qui intervinguin com a productors o consumidors en el mercat de la construcció.
10. Les subvencions financeres periòdiques comunitàries per a habitatge seran iguals per a totes les persones individuals o familiars. Es calcularan en funció de les possibilitats reals i de

les realitzacions efectives del mercat privat lliure per a la construcció d'habitatges individuals o unifamiliars. Aquestes subvencions seran automàticament ingressades en el compte corrent d'estalvi de consum financer-habitatge, a prorrata de les persones inscrites lliurement com a membres d'una família determinada. Donaran dret al tant per cent normal (6%) d'interès comunitari mentre restin dipositades a la Caixa d'Estalvis. Donaran dret a que aquest interès pugui esmerçar-se per pagar, parcialment o del tot, el lloguer d'habitatge o que permeti a pagar, parcialment o del tot, la compra d'un habitatge individual o familiar. També, permetran, fins al 50% d'aquest compte corrent, millorar la corresponent llar segons projecte d'interiorisme ben especificat, amb sanció del Col·legi d'Arquitectes corresponent i, naturalment, factura-xec conforme al projecte sancionat.

11. El prometatge i eventual matrimoni posterior, totalment lliure, donen dret també a subvencions especials per a la llar.

12. Les normes de qualitat en la construcció dels edificis seran estudiades i proposades successivament pels corresponents Col·legis liberals d'arquitectes des del nivell territorial més primari -barri- (lleis de perfeccionament local) fins al més ample -Parlament Federal (lleis mínimes generals). I, com en qualsevol procés legislatiu, hauran de ser sancionades pels diferents òrgans competents (Justícia, Cap d'Estat, d'Autonomia o Batlle..).

13. Si es vol modificar qualsevol construcció, en escala superior al 25%, el permís d'obres s'haurà de demanar i obtenir, no solament en el municipi, sinó en el Govern Etnic territorial, responsable de l'ecologia i el paisatge global del país, en un termini de 3 mesos. Si es vol enderrocar qualsevol edifici, el permís haurà de provenir de les Autoritats Conferatives superiors, àdhuc, de l'Estat, amb un termini màxim d'un any.

Per a recuperar les ciutats esdevingudes monstruoses s'ha de dissenyar un pla general financer d'ecologia, paisatge i arquitectura que tingui en compte:

- la prudent amortització dels disbarats més evidents;
- la reconstrucció de barris i viles autònomes amb llurs espais verds interiors i separacions entre barris i entre viles.;
- els transports públics perifèrics de màxima descentralització, de gran seguretat personal i rapidesa de desplaçament a antigues i noves petites, autosuficients i harmonioses ciutats, viles, zones de

treball i negocis, zones residencials...ubicades, si és possible en terrenys muntanyosos, de gran salubritat i de poca riquesa agrícola.

- aquest pla de transports es veurà afavorit amb una dràstica reducció de l'horari legal de treball que comportarà la desaparició de les "hores punta" i per la substitució de vehicles privats amb motor d'explosió en el nuclis urbans importants.

- la construcció de grans eixos de comunicacions privades per carretera, amb els corresponents garatges i zones d'aparcament, situats fora dels nuclis urbans.

Semblantment, s'haurà de plantejar la protecció prioritària de:

- nuclis urbans de dimensions macroecològiques encara controlables
- municipis i nuclis urbans fluvials i marítims

Protecció del patrimoni rural

Amb la progressiva municipalització del sòl, el patrimoni rural i agrícola podrà ser eficaçment protegit.

A partir de l'estudi detallat, cartogràfic i tècnic, sobre el conjunt dels terrenys agrícoles municipals, es podrà distingir entre els diferents tipus de propietats:

- la municipalització no afectarà, en principi, les explotacions agràries unifamiliars o comunitàries de menys de 10 Ha, ni a les residències unifamiliars de menys de 2,5 Ha en el camp.
- les propietats agrícoles majors municipalitzades seran llogades, si els interessa, a llurs actuals explotants. Es potenciarà, però, la constitució de grans cooperatives que n'obtinguin un benefici empresarial, ecològicament màxim i òptim.
- les grans propietats que no puguin ésser explotades per cooperatives locals, seran llogades per a llur explotació a empreses privades, mixtes o municipalitzades, sobre la base d'un enriquiment agrícola, agropecuari, agroindustrial... del país.

La tendència a destruir milers de municipis en els darrers decennis ha d'aturar-se i reinvertir-se. Adhuc en el cas de despoblació i desertització totals, cal recrear els municipis ètnics històrics de cada comarca. L'ur assassinat, per raons estúpides de manca de "rendabilitat administrativa" després d'un criminal abandó, generalment multiseccular, han d'ésser immediatament reparats per la societat geopolítica, amb els "sacrificis" financers que facin falta per a retornar-los a una vida bella i fecunda.

Per a dur a terme aquesta tasca de repoblació de municipis abandonats cal demanar la col.laboració, ben finançada, de:

- vocacionals liberals (metge, mestre, secretari, enginyers de tot tipus...) assegurats amb els corresponents salaris i pressupostos de solidaritat social, si cal, augmentats excepcionalment en relació a la seva funció en poblacions normals.
- artesans de tota mena (fusters, ferrers, fontaners...) protegits amb l'estatut mixt.

- residents i domiciliats en els nous municipis, també ajudats monetàriament per a refer cases i recomençar la vida en poblacions deshabitades.

- pagesos i d'altres professionals utilitaris, amb la corresponent ajuda extraordinària. Els pagesos que cultivin llurs pròpies terres de superfície no superior a 10 Ha. quedaran acollits, com artesans, a l'estatut mixt.

1987. Primera edició.

MESURES DE PROTECCIO DEL MITJA AMBIENT

Protecció al mar i a la muntanya

Gràcies a la municipalització del sòl, es podrà fer una distribució adequada de zones habitades, verges i de cultius. Es podrà plantejar una política general, aplicable localment. Vegem algunes possibilitats de dues situacions importantíssimes per la salut, l'ecologia i l'economia: el mar i la muntanya.

El mar

La municipalització de la franja costera només és un tràmit de cessió de la propietat actual de l'Estat als municipis, amb reserva dels drets i les servituds referents a missions de defensa federal.

La resta de terrenys marítims de cada municipi quedaran afectats per la llei general de municipalització del sòl.

Sobre la política general del mar, l'Estat dictarà les servituds derivades de les lleis interiors vigents i dels tractats intrestatals: pesca, piscicultura, protecció d'espècies en perill d'extinció, contaminació, turisme, platges, ports, navegació..... Per a complir amb aquest comés legal, els municipis marítims es podran confederar a tots els nivells, interns i exteriors, comptant sempre amb el suport tècnic dels professionals liberals necessaris a tals fins.

La muntanya

La repoblació forestal adequada a cada tipus de muntanya és una de les principals i urgents tasques, quan la deforestació i la desertització estan avançades. Com a primera mesura, caldrà prohibir on calgui la tal·la de boscos durant els suficients anys (20, 50...) per a possibilitar el creixement necessari. Per a realitzar tal·les, caldrà sempre tres marques en el tronc de cada arbre a abatre: la de l'encarregat, la de l'enginyer tècnic i la de l'enginyer general.

La repoblació, allà on sigui necessària, ha de fer-se racionalment i eficaç. No es pot deixar a campanyes populars, a l'atzar de les o a les improvisacions.

Un dels sistemes per a repoblar i protegir els massissos és la d'encarregar a cada enginyer forestal una muntanya d'extensió suficient, en la qual haurà de viure amb el seu equip col.laborador i llurs famílies. Tots ells hauran de construir les cases i instal.lacions necessàries per a desenvolupar llur tasca amb dignitat social, però sense heroïcitats inútils.

L'enginyer i el seu equip, són responsables de la població forestal existent i de la repoblació que faran. Els seus nous quedaran lligats de per vida a la tasca realitzada, a menys de ser substituïts quan siguin elegits lliurement pels companys del col.legi professional corresponent, a responsabilitats més generals.

Tot territori autònom (llogarret, municipi, sub-comarca, comarca...) amb extensió muntanyenca d'importància -amb arbres o sense- haurà de tenir una escola professional de tècnics auxiliars forestals. Els estudis seran, quan calgui, elevats a nivells superiors sense altre límit que el bon fi d'una obra de duració indefinida. L'"escola foresal" també podrà ampliar-se a "escola de muntanya" per a facilitar així una actuació general sobre el fet muntanyenc.

Els terrenys agrícoles, actualment no aprofitables, també poden entrar dins els plans de plantació d'arbres.

MESURES DE PROTECCIO DEL MITJA AMBIENT

Protecció del patrimoni, històric, cultural i artístic

El conjunt de mesures comunitàries (municipalització del sòl; protecció de tots els professionals liberals -individuals o institucionals-; desplegament de tot tipus d'associació ciutadana....) oferixen unes cotes molt més altes que les actuals, per a la defensa i promoció del patrimoni històric cultural i artístic.

La degradació -per falta de diner o de professionals- de nombrosos monuments i d'obres d'art de tota mena: l'oblit i la pèrdua de tradicions i costums... han d'ésser evitats al màxim.

El patrimoni artístic sofreix avui una escandalosa mercantilització que, en pocs anys, pot destruir o fer desaparèixer -via robatori o tràfic d'objectes d'art- allò que ha tardat tants segles de cultura en construir-se. La simple implantació de la factura-xec dificultarà moltíssim aquest mercadeig, tant difícil avui d'aturar.

1987. Primera edició.

MESURES DE PROTECCIO DEL MITJA AMBIENT

Pol·lució, contaminació i indústries perilloses

Hi ha certs processos industrials que són, avui, altament contaminants o perillosos. Aquests processos s'hauran de suspendre si no es troben i s'apliquen mesures tècniques per a reduir al màxim la contaminació.

Malgrat es redueixi o se suprimeixi la contaminació, molts d'aquests processos continuaran essent perillosos, per un eventual, sempre possible, accident. Cal ubicar-los, doncs, en medis neutralitzants i ben allunyats de qualsevol població. Desgraciadament els accidents d'indústries químiques, nuclears, de gas... que tot sovint es produeixen, acostumen a afectar les poblacions properes, normalment les més pobres i marginades.

Una de les solucions pràctiques que s'estudien per a localitzar indústries amb alt risc d'accidents perillosos, és la de les plataformes marines: solució tecnològicament demostrada des de fa anys i amb bons resultats, en l'explotació del petroli submarí, per exemple en el Mar del Nord, un mar tempestuós i violent.

La localització d'aquestes instal·lacions, potencialment perilloses, en illes artificials situades entre 20 i 40 kms de la costa, permet salvaguardar les poblacions humanes i terrestres, amb un mínim dany per les marines. Realitzar aquestes instal·lacions duplica la inversió necessària per qualsevol projecte industrial. Si aquesta mena d'instal·lacions fos obligatòria per llei, ajudaria a investigar altres productes o processos no tan perillosos ni contaminants que els actuals. Les empreses han de tenir en compte que no tot -i menys encara les persones no directament assalariades en aquestes indústries- pot ésser calculat segons exclusiva rendabilitat dinerària comptable. Els valors humans-ecològics, nacionals-comunitaris i socials-liberals estan per sobre de qualsevol càlcul mesquí, sobretot si la civilització vigent pot protegir, per la seva potencialment abundant producció, les llibertats concretes de tots els membres de la societat.

Si solucions com aquesta no es legislen, no es fan i no es sancionen judicialment els seus incompliments, és perquè els governants no s'atreveixen a afrontar els potentats del diner anònim, tant del país (plutarquies indígenes) com estrangers (plutarquies transnacionals i plutarquia-món). Els governans, massa sovint, acostumen a dependre d'aquestes plutarquies quan aspiren a guanyar les eleccions.

La solució de traslladar aquestes indústries al mar no preté, de cap manera, augmentar la contaminació marina. Aquesta solució té en

compte que, donat el perill molt més evident i directe de la ubicació d'indústries perilloses en terra ferma, el mar ofereix un marc molt millor que aquella:

- el mar encaixa qualsevol possible pol·lució accidental molt millor i en més quantitat que la terra, gràcies als km² i km³ d'aigua de que està format.
- totes les pol·lucions hi poden ser combatudes segons les últimes tècniques, amb molts menys inconvenients que en les terres densament poblades.
- la pol·lució tèrmica que destrossa els micro-climes dels rius, de la costa, dels deltes de les hortes... no té pràcticament influència en el mar obert.
- en cas d'incident greu es pot fer enfonsar automàticament l'illa amb la planta industrial, els metres que calgui, per a neutralitzar els possibles efectes. L'aigua és el millor protector.

En qualsevol cas es millor trobar tecnologies que no siguin tan perilloses ni contaminants.

La gravíssima pol·lució que pateixen avui certs mars (per exemple, el Mediterrani) té un triple origen principal, molt més greu que qualsevol dels eventuals accidents d'una plataforma marina:

1. L'abundància d'excrements (clavegueres i escombraries) produïts per l'explosió demogràfica, urbana i turística en el països riberenys d'aquest mar tan tancat.
2. L'abundància de vertits industrials químics en els rius, a les clavegueres i al mar amb tot tipus de residus tòxics.
3. La neteja dels dipòsits dels petrolers.

Aquesta contaminació és gravíssima i s'ha de deturar ràpidament. El cost de les operacions necessàries per evitar la contaminació (canalitzacions d'aigües brutes, depuradores...) no és excusa per a impedir que el Mediterrani es transformi en una claveguera. Aquests costos, dins una economia equilibrada i informativa, no tenen gaire importància perquè poden ser finançats pels pressupostos extraordinaris, dedicats a inversions comunitàries que seran distribuïts gratuïtament a les zones afectades. L'únic condicionant real d'aquests pressupostos és la producció prèvia d'excedents dels equipaments necessaris corresponents a tals obres, excedents que permeten inventar el diner necessari per a finançar la seva compra.

Si cal acceptar empréstits estrangers per a augmentar la producció

-en aquest cas d'equipaments de servei públic- no s'ha de fer amb por. Una bona comptabilitat general centralitzada "input-output" permet d'alliberar-se ràpidament de la servitud d'aquests préstecs socialitzant tots els excedents de mercat que les inversions estrangeres fan ràpidament possibles.

El preu mercantil de les instal·lacions (allunyades de nuclis de població; no contaminants...) només té importància pels qui actualment guanyen molts diners a base de l'autofinanciació de llurs indústries monopolistes o oligopolistes a través de tarifes que imposen a llurs obligats clients i usuaris (electricitat, gas, aigua, autopistes, ferrocarrils, telèfons...). La plusvàlua d'aquestes autofinanciacions és exclusivament per a ells sota forma de reparticions d'accions gratuïtes.

Deixalles humanes

L'explosió demogràfica i l'augment de densitat urbana ha trencat l'equilibri natural. Les deixalles dels habitants, especialment de les grans ciutats, generen una pol·lució superior a la capacitat natural de digestió pròpia dels elements naturals.

La inversió en clavequeres sempre es veu retardada per la seva poca eficàcia electoral o sigui, per manca de vistositat: no es poden inaugurar amb solemnes cerimònies oficials.

Una possible solució per afrontar el problema de les deixalles humanes amb racionalitat és la de construir les canalitzacions d'aigües residuals, sempre que sigui possible, sota els llits dels rius per evitar que s'aboquin en ells. Si els rius estan alimentats per petits pantans destinats a corregir conjuncures climàtiques i hidrològiques desfavorables, sempre poden anar amb un mínim de corrent. Aquesta mínima corrent pot alimentar les canalitzacions subfluvials, quan aquestes van amb poca aigua. Normalment, però, el riu i la clavequera van sempre totalment separats.

Al final de les canalitzacions, l'aigua es decanta, recupera i depura. Hi ha sistemes de depuració relativament senzills (solar, jacinta i llentilla d'aigua...).

La part sòlida i precipitable de les deixalles humanes ha de ser retornada a l'agricultura a través de sistemes microbiològics automàtics, que permetin oferir als agricultors briquetes d'adob inodor, pràctic, còmode i higiènic.

Cal reciclar les aigües brutes dels rius, llacs, canals, ports... sempre que sigui possible amb plantes de gran poder biomàssic regenerador.

L'esforç per a dur a terme l'ús racional de les deixalles humanes demana una confederació tecnològica que, començant pels barris i municipis, permeti unes decisions molt centralitzades per homogeneïtzar la tecnologia a triar i molt descentralitzades en la pràctica a nivell local.

Primeres matèries i energies

Les primeres matèries, essent per definició, limitades, no sempre són tan escasses com certs estudis dels darrers anys havien calculat. Els satèl.lits artificials estan detectant nous jaciments i noves vetes de minerals; la genètica permet millorar i multiplicar els rendiment d'espècies vegetals i animals. Però, malgrat aquestes possibilitats tecnològiques actuals i futures cal aprofitar racionalment l'ús de les primeres matèries dintre el més gran respecte a la protecció del patrimoni natural heretat:

- instituint un sistema de reciclatge rigorós de totes les deixalles i ferralles recuperables, seleccionades d'origen amb la col.laboració de les famílies i dels nens (escoles), amb neteja habitual de totes les àrees de riquesa, bellesa i ús comunitari..
- estudiant la substitució de primeres matèries escasses per primeres matèries abundants: fil de vidre enlloc de fil de coure...
- posant en pràctica generalitzada l'agricultura i la ramaderia biològiques que prescindeixen d'adobs i plagicides químics i que milloren la terra enlloc de deteriorar-la.

La nostra civilització actual tendeix, en el camp energètic, a l'electrificació total. Aquesta és tècnicament i ecològicament més interessant, menys perillosa i més neta que altres sistemes energètics (gas, petroli, llenya, carbó...). Aquesta electrificació, en definitiva més pràctica, solament ha de cercar que la producció d'electricitat no crei més problemes que avantatges. Cal adaptar-la als voltatges requerits en cada cas:

- en les instal.lacions industrials els voltatges seran els requerits per la tècnica peculiar de cada una;
- en les instal.lacions domèstiques el voltatge haurà de ser baix (125 volts és un màxim). La vida d'una sola persona és més important que tots els beneficis inútils d'unes empreses de servei públic socialitzades.

Malgrat la propaganda oficial i de les companyies elèctriques privades sobre la impossibilitat de noves intal.lacions hidoelèctriques, cal adonar-se que encara hi ha molt a fer en aquest camp de producció d'electricitat tant a escala local (petites centrals abandonades i a

crear) com a escala peninsular i continental.

Les instal·lacions hidroelèctriques han enriquit durant aquests anys les companyies monopolístiques i ara, aquestes han pedut el seu interès per elles, ja que no poden fer superusura. La dificultat de la hidroelectricitat no depen de la impossibilitat de noves i millors instal·lacions sinó dels interessos d'aquestes companyies i dels poders "antipolitics" que les protegeixen. La socialització de totes les antigues i noves instal·lacions hidroelèctriques pot permetre una actuació racional en aquestes fonts d'energia. Els accionistes que no tinguin confiança en la societat geopolítica rebran "bons del tresor" que s'aniran pagant, interessos i capitals, a mesura que ho permeti la comptabilitat centralitzada econòmica.

Però per a produir energia elèctrica es compta avui amb noves fonts d'energia (solar, geotèrmica, marees, eòlica, biomàsica, fusió d'hidrògen...). Molts d'aquests estudis estarien més avançats si els laboratoris i plantes pilot disposessin de les finances i els conseqüents col·laboradors, necessaris a una total independència dels actuals grups de pressió.

El primer que cal fer és doncs, crear les condicions econòmiques, és a dir, financeres, llibertàries i culturals per a una investigació de tots els camps alternatius, en aquest cas energètics, liberalitzant tots els centres i professionals de recerca, és a dir, fent-los realment independents de les empreses privades i de l'Estat.

Cal tenir, però, en compte que per a crear aquest ambient de recerca i d'investigació científica (fonamental, especialitzada i aplicada) són necessaris, com a mínim, de 10 a 20 anys de dedicació en cada perforació del misteri còsmic que es vagi presentant als investigadors per aconseguir la posta a punt de solucions tècniques utilitzables pràcticament.

Mentrestant, sabent que no ens podem fer il·lusions sobre la realització ràpida d'aquestes neoenergies, depenem dels investigadors, proveïdors i préstecs estrangers. Ens cal doncs, en l'entretemps, aprofitar tota possibilitat de produir més energia, exigint, però una localització ecològica de les instal·lacions més pol·lucionants.

Evidentment cal no construir cap nova central nuclear, malgrat es puguin emprar les ja construïdes en l'entretemps de crear alternatives, i això sempre i quan les tradicionals hidroelèctriques i termoelèctriques no forneixin suficient energia.

Cal sobreviure en la realitat present, per més humiliant i desagradable que sigui, però cal posar les bases llibertàries, culturals i financeres per a potenciar la nostra recerca científica i tecnològica que donarà els seus fruits en el seu moment.

La dependència exterior en el camp científic - i també en l'energètic- ve de molt lluny. Les poblacions mantingudes en la incultura i impreparació des de fa segles, degut a una visió i pràctica classista, no poden fer miracles. La peresa mental, potenciada especialment els darrers 40 anys, costa molt de capgirar: cal pagar-ne el preu històric, però cal posar les bases per a sortir d'aquest "impasse".

En el camp dels fenòmens, qualsevol problema pot ser avui estudiat i resolt, més o menys satisfactòriament, si es dediquen els recursos suficients a un nombre determinat d'equips de recerca independents uns dels altres. Aquests recursos avui són malmesos per una antieconomia general. Un canvi d'orientació és possible si es va creant una mentalitat popular suficientment reflexiva i sana, decidida a imposar als seus governs, en tots els nivells territorials, imaginació política, econòmica i ecològica que es vagi concretant en realitzacions en funció de les possibilitats tècniques i culturals de la nostra civilització potencialment creativa i constructiva.

La producció d'energia és avui un dels elements contaminants principals. Cal doncs eliminar la pol·lució per gas carbònic i d'altres gasos i pols, nocius a nivell humà i ecològic, producte d'indústries, calefaccions i mitjans de transport. A tal efecte, i mentre no es descobreixin i es puguin aplicar solucions més radicals, cal que:

- tots els serveis domèstics (cuines, calefaccions...) en les ciutats de més de 10.000 habitants o en les de més de 100 habitants per hectàrea siguin, en un termini curt (5 anys?), reconvertits a electricitat de baixa tensió (per evitar accidents). Això permet suprimir els serveis de fuel, petroli, propà, butà, gas ciutat, carbó, fusta... La contrapartida d'aquesta reconversió és la gratuïtat de l'electricitat. Malgrat pugui resultar més cara a la comunitat es podrà, així, suprimir la greu pol·lució d'origen domèstic i industrial a les ciutats. Per a resoldre eventuais avaries elèctriques, tota instal·lació industrial o domèstica haurà de comptar amb una instal·lació de socors, a base del material estratègic més assequible en l'àrea considerada, del qual n'existirà una reserva permanent. Ningú la podrà utilitzar fora del període vigilat d'engegada o de control i en els casos d'emergència. Les petites centrals elèctriques (solars, d'aigua, eòliques...) permetran descentralitzar la producció i el seu cost.

- totes les centrals productores d'electricitat que utilitzen les fonts clàssiques d'energia, -excepte la hidroelèctrica-, així com totes les indústries de química pesada, metal·lúrgia.. i en general totes les instal·lacions eventualment peilloses, siguin instal·lades en illes artificials, una per cada unitat de producció. Aquestes unitats hauran d'ésser el màxim de petites i ordenades a una

producció automatitzada i de gran rendiment tècnic i econòmic. Estaran localitzades a alguns quilòmetres de la costa, amb neutralització i vigilància molt estricta del mar circumdant a un radi prudencial. A mesura que entrin en funcionament aquestes instal·lacions, seran desmuntades totes les actuals en terra ferma començant per les properes a contrades superpoblades.

- siguin multiplicades i potenciades al màxim les possibilitats tecnològiques actuals de les instal·lacions hidroelèctriques, d'energia solar, eòlica, geotèrmica, tèrmica dels mars i en general de totes les aprofitadores de condicions naturals renovables.

- l'explotació de l'energia natural renovable es faci el més localment possible per evitar les grans pèrdues d'electricitat que comporta la seva conducció a distància.

- la distribució de l'electricitat serà enterament gratuïta fins a un límit a fixar experimentalment. Els comptadors actuals s'hauran de conservar i perfeccionar, duplicant-los centralitzadament. Segons convenis a estudiar en cada cas, l'electricitat que entri a la xarxa general es pagarà a les empreses productores.

A l'interior de ciutats de més de 10.000 habitants o zones poblades amb densitat superior als 100 habitants per hectàrea, els motors d'explosió fixos seran conservats únicament a títol de suplència eventual. En un termini prudencial (5 anys?) no s'hi permetrà l'entrada de cap vehicle amb motor d'explosió. Només s'hi admetran transports públics i taxis elèctrics de pasatgers i de mercaderies. El vehicle elèctric està esperant una oportunitat política per a ser construït a gran escala, però, tècnicament ja està a punt. Com a complement s'hauran de construir derivacions de carreteres i aparcaments extrarradi on canviar l'ús del vehicle convencional interurbà pels vehicles elèctrics urbans.

Els taxistes amb cotxe elèctric podran tenir estatut mixt, disposant d'un salari social a més de la pròpia facturació.

Mentre els autobusos i els autocars siguin molt necessaris, sobretot en carretera, caldrà mantenir i ampliar les línies de servei al públic. Quan els metros (subterranis, superficials o elevats) i els taxis siguin suficients es podran suprimir els autobusos urbans. Des del punt de vista inversiu, el preu d'un autobús equival a un nombre força elevat de taxis elèctrics. Des del punt de vista social, és molt més interessant de substituir un assalariat d'empresa més o menys monopolística per un nombre elevat "d'artesans" lliures amb estatut mixt.

MESURES DE PROTECCIO DEL MITJA AMBIENT

Tractaments mèdics especials

Les malalties contagioses, venèries, SIDA... alcoholisme, drogadicció... malgrat siguin sovint oblidades com a fenòmens antiecològics, són molt importants per a la salut i l'equilibri de les poblacions humanes.

Per a facilitar llur curació o seguiment calen hospitals especialitzats en els quals el malalt estigui perfectament atès, però protegit sota anonimat total.

La desobediència documentada a l'ordre taxativa del propi metge en no seguir el tractament hospitalari necessari, podrà ser penat per la llei. L'hospital només concedirà l'alta davant la certesa mèdica actual de no contagi. El fet de contagiar a d'altres persones, sigui per inconsciència, incultura o ignorància és un crim que serà més considerat a mesura que es vagi afinant la consciència ètica de les persones. Totes les legislacions, fins ara, han fracassat per a impedir el contagi en relació a determinades malalties contagioses, donat el rebuig social dels qui les pateixen: prostitutes, homosexuals, persones "respectables"...

Per a una actuació eficaç, i alhora respectuosa, contra aquestes malalties contagioses -o en el tractament de certes situacions mèdiques especials que provoquen reaccions socials (drogadicció, alcoholisme)- cal un conjunt de mesures que respectin la intimitat i siguin eficaces:

1. hospitals especialitzats;
2. fer-ne conèixer l'existència al pacient però sense "donar-li importància" social o moral;
3. oferir la possibilitat d'entrar i sortir de l'hospital sense que mai no es demani al pacient cap precisió de cap classe sobre la seva persona;
4. seguretat que les fitxes mèdiques siguin totalment confidencials;
5. exàmens mèdics a fons i cura gratuïta fins a la total curació;
6. reunions del malalt amb especialistes de medicina, psicologia, sociologia... per a parlar a fons de la seva malaltia, evolució de la terapèutica, teràpia que se li aplica...
7. aquest hospitals persegueixen, tan com sigui possible, que els

malalts s'ajudin entre ells tan mentre estan a l'hospital com a fora i després de l'hospital.

Moltes d'aquestes malalties, en fer instrumentalment impossible la misèria, la prostitució, el tràfic de drogues... i en desaparèixer els motius principals de desequilibris psíquics que turmenten molta gent de l'actual anticivilització, podran anar disminuint.

Aquest sistema hospitalari que protegeix la intimitat també podrà ser usat en el casos d'avortament.

A la interessada se li serviran, mitjançant el diàleg amb els especialistes corresponents, les informacions necessàries de medicina psico-somàtica, medicina mental, sociologia, ètica, economia i seguretat solidària necessàries per afavorir-li una presa de decisió lliure, sense cap imposició.

Després de 8 dies de reflexió, si decideix l'avortament lliurement i responsable, aquest serà fet amb les màximes i òptimes exigències clíniques, gratuïtament.

Aquest sistema de protecció de la intimitat, d'informació respectuosa i, arribat el cas, de seguretat clínica permet rebaixar al màxim un acte clarament antiètic, però fenomènicament indemostrable, ja que no hi ha diferència clínica, passades unes hores, entre un avortament espontani i un avortament provocat per persona competent o farmacopea eficaç. La via repressiva, a més d'inútil i perjudicial per les afectades, demostra la hipocresia d'una societat moralista i classista contra les dones amb poca formació i menys mitjans econòmics.

La societat liberal

De la societat geopolítica global nem distingit unes societats diferenciades: la societat utilitària -productora i consumidora-, la societat liberal (que tot seguit tractarem) i la societat transcendent.

La societat liberal en l'actualitat no té estatut propi i està diluïda en el sector terciari: activitats professionals i serveis tan públics com privats.

En els propers apartats anirem desenvolupant els conjunt d'elements i de mecanismes que defineixen la societat liberal, començant per una descripció general i continuant per les diferents àrees que comprèn.

@Index

Societat liberal
 Societat liberal i societat utilitària
 Àrees de la societat liberal
 Mecanismes de separació entre les societats liberal i utilitària
 Accés a les professions liberals: estudi i passantia enlloc d'oposicions
 Corporacions obertes i categories professional liberals
 Llei electoral de les col·lectivitats liberals
 Òrgans de comandament liberal
 Comandament executiu
 Comandament legislatiu: Diputacions i Senats
 Cambres consultives
 Candidats a càrrecs de comandament
 Responsabilització de tot acte liberal
 Progrés gerencial i cap de compres
 Finançament comunitari al consum (Trasl.ladar a 508)
 Estatuts Financers (Trasl.ladar a 508)
 Gratuïtat de tots els serveis liberals
 Caixes d'Estalvi

1987. Primera edició.

Societat liberal

La societat liberal està formada per totes les persones -individuals i col·lectives- que no exerceixen cap funció productiva utilitària i que, per tant, no reben diner salarial d'origen privat.

S'aplica principalment a les vocacions, les activitats, les professions i les institucions que s'autoproclamen al servei desinteressat de tota la societat. Són els qui fan feina amb i sobre persones: medicina, pedagogia, sacralitat, política, justícia, art, civisme... Són feines molt nobles que no es poden pesar, mesurar, comutar, taxar, posar preu... sense rebaixar la dignitat tant del professional com del client, sense mercantilitzar la relació humana. Per això són "liberals", perquè s'exerceixen amb liberalitat, lluny de la mètrica del mercat. Però, per existir com a tals i per a desenvolupar-se, necessiten diners. Diners suficients, no per a fer-ne més, ans per no haver-ni de pensar: diners per poder-se dedicar lliurement al servei insoldable d'homes i dones. En les col·lectivitats i professions liberals, normalment, existeix el desinterès: volen viure bé, sense dificultats, sense haver-se de preocupar dels diners per poder dedicar-se a la seva feina. La mentalitat del professional liberal no és, en principi, la del professional utilitari, que cerca sempre el màxim profit dinerari. La gratificació del professional liberal és d'una altra classe, però, tanmateix, hi cal un sou alt per no veure's obligat a "mercantilitzar-se" posant preu a la seva feina.

Cal comprendre que la separació legal de l'actual confusionisme entre societat liberal i societat utilitària no pot ser fruit d'una revolució brutal, sinó d'un procés paulatí, facilitat per la prosperitat perseguida i aconseguida de tota la societat utilitària.

Les persones liberals ofereixen els seus serveis a d'altres persones a través de la relació i la comunicació interpersonal. Aquest servei autoproclamat desinteressat, només pot realitzar-se com a tal si el professional liberal compta amb remuneracions comunitàries per a poder viure dignament i per a desenvolupar la seva vocació i servei amb plenitud de mitjans tècnics i materials necessaris.

El mateix terme client té un origen liberal. Etimològicament, tots els verbs de les llengües indoeuropees derivats de la mateixa arrel "CLU, CLY..." signifiquen "oir, escoltar...": "el qui sap escoltar té fama de savi i de noble", "el qui és escoltat, se sent protegit i emparat". El mateix mercat fou inicialment un fet graciós, gratuït, liberal i amical. La paraula client ha conservat, fins i tot en el mercat actual -tan deslleial i indiferent a les relacions humanes que no són directament rendibles- el seu sentit originari, de confiança mútua, comerç continuat

1 digna honradesa entre venedor i comprador.

1.301/2

1987. Primera edició.

Societat liberal i societat utilitària

La diferenciació entre societat utilitària i societat liberal cerca evitar que el diner privat generat en el mercat es transformi en poder social i en poder polític. Preté evitar el conjunt més important de corrupcions facilitades, fins ara, per la moneda anònima: que un jutge o un funcionari siguin "comprats" per una empresa; que un partit guanyi les eleccions perquè reb ajuda d'un grup de bancs; que el qui té diners pugui tenir accés als millors metges, mestres, advocats i qui no té diners no, rebi, tant sols, cap servei bàsic...

La societat utilitària (productora i consumidora) i la societat liberal són -des de l'invenció del primer consum social- radicalment diferents pel que fa a llurs motivacions i a llurs objectius socials.

La societat utilitària és originària i consubstancial amb l'espècie "homo" i es dedica a la producció i al consum de béns utilitaris, objectes i serveis exteriors a les persones, que són útils perquè satisfan llurs necessitats més materials.

La societat liberal, en canvi, es dedica a prestar serveis liberals que no són exteriors, sinó que s'exerceixen sobre les mateixes persones, atenyent-les en la seva totalitat, intimitat i profunditat de persones: l'educació, la cura del cos i de la ment, el comandament, la defensa... són accions que s'exerceixen en diàleg interpersonal amb cadascú.

La societat utilitària és legitimament egoista i interessada, es mou per afany de lucre i de profit propi, ven i compra els béns utilitaris -anomenats en el mercat, mercaderies-.

La societat liberal s'ha proclamat sempre altruista i desinteressada: per això cal cercar que pugui oferir gratuïtament els seus serveis.

Malgrat aquesta radical diferenciació, cal comprendre que les vocacions, professions, activitats i institucions utilitàries, són tan nobles, legítimes i necessàries com les liberals.

Però és urgent establir els mecanismes socials que facin efectiva en la pràctica l'observança d'aquesta diferenciació. Cal evitar de totes passades la mercantilització de les vocacions, activitats, professions i institucions liberals, mercantilització que degenera sempre en corrupció, descurança i fugida davant les pròpies responsabilitats.

Per això, el professional liberal amb autèntica vocació ha de gaudir d'un salari de solidaritat social liberal que, si bé variarà en funció de la riquesa de la societat geopolítica, tindrà en compte sempre i arreu,

la necessària dignitat i llibertat individual i social del vocacional liberal.

També les col·lectivitats liberals gaudiran de pressupostos de solidaritat social liberal, ordinaris i extraordinaris, per a dur a terme els seus objectius.

A mesura que no permetin les possibilitats econòmiques s'establiran les lleis mínimes que, tot salvaguardant la dignitat i llibertat d'acció inherents a tota persona de vocació i professió liberal, otorgui a cada professió, que així ho desitgi, la garantia eficaç d'una real distinció i separació del mercat.

Àrees de la societat liberal

Per a copsar la importància de la societat liberal, llistarem, a tall d'exemple, les principals col·lectivitats liberals, tant si ho són tradicionalment, com si considerem que han de prendre l'estatut liberal corresponent tant aviat com sigui possible:

1. Àrea de les institucions cíviques, polítiques i judicials

11. Polítiques federals

111. Estat (Legislatiu, Executiu, Consultiu, Exèrcit i Policia).

112. Justícia (General, Especialitzades i Policia).

12. Cíviques confederals

121. Repúbliques i Autoritats Territorials Autònomes (des de barris, municipis, comarques, ètnies, inter-ètnies...) amb els corresponents Exèrcits i Polícies.

2. Àrea de les professions i serveis liberals

21. Educació i instrucció permanents: prematernitats, maternitat, guarderies, escoles maternals; escoles primàries, secundàries, professionals, tècniques superiors, especials; facultats, universitats; alts centres d'estudi, erudició, reflexió, meditació, invetigació; arts, artesanies; esports; espectacles, distraccions, vacances; premsa, edició en totes les formes clàssiques i actuals...

22. Salut integral: salubritat, higiene, sanitat, veterinària, medicina, farmàcia, enfermeria, hospitalització; assistència social; ajuda mútua...

23. Institucions econòmiques: Gremis, Comitès laborals, Comitès autogestionaris; Caixes d'Estalvis; Caixes Interbancàries; Caixes de Segrest, Dipòsits i Consignacions...

24. Administració pública: al servei de totes les anteriors institucions liberals.

3. Area dels serveis públics

31. Treballs, obres i serveis d'aigua, electricitat, transports, comunicacions, telemàtica... (Tots aquest serveis municipalitzats tindran estatut liberal o mixt segons siguin o no totalment gratuïts).

4. Area de les associacions lliures no lucratives

41. Sindicats, partits polítics; entitats culturals, cíviques, recreatives, esportives...

1987. Primera edició.

Mecanismes de separació efectiva entre les societats liberal i utilitària

La primera consideració a tenir en compte per establir mecanismes de separació efectiva entre la societat utilitària i la societat liberal és que, aquesta separació s'ha de fer sobretot entre la societat utilitària-productora i la societat liberal, ja que la societat liberal té també una dimensió utilitària-consumidora.

Efectivament, la societat liberal, quant a tal, en ella mateixa no té res a veure ni amb la producció ni amb el consum de béns utilitaris. Ara bé, els membres de la societat liberal -professionals i col·lectivitats liberals-, pel fet de ser persones vivents, necessiten com qualsevol altra, consumir per a sobreviure, primer; i per a viure bé, després. En aquest sentit, doncs, formen part de la societat utilitària-consumidora, no quant a liberals, sinó quant a persones.

Per altra banda, cal considerar el servei i l'acció liberals com un factor actiu comunitari de producció, altament eficaç. L'acció liberal condueix al desenvolupament d'un medi cultural i social pacífic i harmoniós, que resulta ser summament afavoridor d'una producció i productivitat sempre creixents, en qualitat i quantitat.

La societat liberal, doncs, té un doble dret al consum de béns utilitaris: el dret que hi té tota persona nascuda, i el dret adquirint per al seva contribució indirecta a la producció utilitària.

Però no és el mercat qui ha d'encarregar-se de retribuir els membres individuals i col·lectius de la societat liberal. Llavors es cau forçosament en la negació de l'essència liberal, en la mercantilització vergonyosa.

Es doncs, la societat geopolítica la que ha de reconèixer i fer efectiu el dret a consumir de la societat liberal. Des d'aquesta perspectiva, es proposa el finançament comunitari de la societat liberal, a través d'un Estatut Liberal, que condueix a una separació dinerària radical entre la societat utilitària productora i la societat liberal: mentre que el poder de compra de què disposa la societat utilitària-productora és d'origen privat, generat pel mateix mercat a través de les seves remuneracions salarials, la societat liberal disposa únicament d'un poder de compra d'origen comunitari només utilitzable per a satisfer necessitats de consum individual, familiar, cultural... i d'exercici tècnic de la professió.

Els professionals liberals, doncs, tindran únicament un compte corrent d'estalvi de consum obert en la Caixa d'Estalvis del barri en què estiguin domiciliats. Aquest compte corrent serà alimentat, pel Tresor

comunitari, amb un salari de solidaritat social liberal, que ha de garantir la satisfacció de les necessitats consumidores d'aquests professionals i de les seves famílies al nivell més alt possible (però, sempre em funció dels recursos comunitaris efectivament disponibles); s'hi ingressarà també un pressupost d'exercici de la professió liberal, ordinari i, quan calgui, si la comunitat pot, extraordinari: aquests pressupostos han de permetre a cada professional d'exercir la seva professió ajudat per tots els mitjans tècnics i materials més avançats en el seu camp.

Per la seva banda, les col·lectivitats liberals (institucions polítiques, cíviques, judicials, territorials i les lliures associacions no lucratives) tindran també un compte corrent d'estalvi de consum, obert en la Caixa d'Estalvis que els convingui, o directament en el Tresor. Aquest compte corrent s'alimentarà dels pressupostos ordinaris previstos (en funció directa del nombre de membres inscrits en cada una) i dels pressupostos extraordinaris que se'ls pugui concedir, segons un ordre de prioritats i en funció de les possibilitats financeres de la societat geopolítica conjunta.

Aquest finançament ple de la societat liberal a aconseguir progressivament per la societat geopolítica, assegura la plena independència dinerària dels vocacionals i les col·lectivitats liberals respecte de la societat utilitària-productora i, així, aconsegueix de suprimir de soca-arrel el fonament de tota mercantilització del servei liberal: l'avaluació monetària per "acte liberal elemental" quan, per essència el servei liberal és gratuït, immesurable i inavaluable.

L'altra conseqüència immediata del finançament comunitari de la societat liberal és la gratuïtat completa dels serveis liberals per a tots els membres de la societat que, com a tals, hi tenen dret.

Finalment, per tal que la separació entre societat utilitària-productora i societat liberal sigui completa, cal legislar les necessàries incompatibilitats professionals entre l'un i l'altre sector social.

Cap persona que exerceixi una professió liberal podrà exercir simultàniament una professió utilitària o viceversa.

Ara bé, tothom serà lliure de passar, sempre que ho desitgi, d'un tipus de professió a l'altre. Per a un professional liberal, aquest pas és senzill: només li cal renunciar al seu estatut liberal i establir-se com a professional utilitari. En canvi, un professional utilitari que vulgui establir-se com a liberal, haurà d'abandonar totes les seves propietats i interessos de tipus utilitari, i confiar-los a una Caixa de Dipòsits, Segrests i Consignacions que s'encarregarà de la seva administració; mentre l'exprofessional utilitari tingui l'estatut liberal, perdrà l'usdefruit d'aquests béns, però no en perdrà la

propietat i la Caixa esmentada li anirà acumulant els usdefruits que sempre podrà recuperar si decideix abandonar l'estatut liberal i reintegrar-se a la societat utilitària-productora.

Per altra banda -així com dintre la societat utilitària no s'establirà cap incompatibilitat, i cada professional utilitari podrà acumular tantes ocupacions i conseqüents remuneracions com vulgui o pugui- en la societat liberal no es podrà admetre, per a cada professional i col·lectivitat liberals, sinó una única i ben delimitada funció i, per tant, un únic salari de solidaritat social i únic pressupost liberal ordinari.

La vocació liberal comporta, en el seu exercici, una gran llibertat. Així com el professional utilitari està sotmès a una rígida disciplina empresarial, encarada a la màxima i òptima producció amb el mínim de risc i d'esforç -el professional liberal es guia per una disciplina lliurement convinguda i acceptada per ell mateix, amb tots els seus col·legues i en harmonia amb tot el cos professional, organitzat en Col·legi Liberal.

Aquesta lliure disciplina col·legial-liberal és el que s'anomena deontologia. Cada col·legi liberal-local, autònomament confederat a nivell general, establirà lliurement la seva pròpia deontologia i normativa interna, dins el marc de la Constitució i de les corresponents lleis orgàniques.

Accés a les professions liberals: estudi i passantia enlloc d'oposicions

Els complicats concursos-oposicions per accedir a places liberals, que ooliquen a un treball memorístic i complicat, són totalment inútils i inadequats per a avaluar la capacitat professional pràctica de l'aspirant.

Una alternativa a aquest absurd sistema, és el de la passantia de l'aspirant prop d'un titular amb experiència. Es a dir, tot estudiant que, un cop acabats satisfactòriament els seus estudis professionals o universitaris, vulgui ser admes a titularitat liberal, haurà de superar una passantia (per exemple, de 2 anys) amb un titular de l'especialitat escollida. Això significa que l'aspirant començarà l'exercici pràctic de la seva professió liberal sota el guiatge d'un titular amb experiència, triat per ell, que li farà de tutor i que decidirà finalment sobre la capacitat de l'aspirant a ostentar la titularitat. Aquesta passantia facilita al passant l'adquisició d'un saber profund, similar al del seu mestre i, aquest, pot jutjar, amb coneixement de causa, de la capacitat del passant per afrontar científicament, tecnològica, deontològica i pràctica les mateixes responsabilitats que ell. L'aprovació favorable per part del titular tutor serà la condició indispensable per tal que l'aspirant sigui reconegut pel Col·legi corresponent com a titular.

El titular tutor comprometrà el seu prestigi davant el Col·legi i la societat en cada reconeixement de capacitat teòrico-pràctica d'un passant i, per tant, no podrà cedir fàcilment a qualsevol tipus de pressions.

Tot estudiant tindrà dret d'una a tres passanties ordinàries, lliurement escollides per ell, abans d'ésser rebutjat pel Col·legi. L'estudiant rebutjat tres vegades pels respectius tutors té dret a apel·lar, en primer lloc, al seu col·legi i d'optar a una quarta passantia excepcional; i d'apel·lar, en segon lloc, al tribunal corresponent.

Cada vegada que un titular vulgui canviar d'especialitat, haurà de sotmetre's als estudis preparatoris i a les passanties-tutories que determini el col·legi respectiu.

Ningú no podrà dirigir tecnològicament una institució liberal especialitzada sense haver estat abans dirigit en la mateixa. Cal considerar la direcció de les institucions liberals com una nova especialitat. L'aspirant haurà, doncs, de sotmetre's prèviament a una o unes passanties ordinàries. És el mateix esperit que inspira el procediment electoral de tots els càrrecs executius.

Els col·legis liberals especialitzats seran els encarregats de legislar tot el concernent a les passanties-tutories, dintre el marc mínim d'una llei general.

La realitat s'anirà millorant en funció de les exoeriències. El sistema de passanties cerca de protegir la igualtat de condicions de tots els ciutadans per entrar en funcions liberals i posa l'accent en la importància d'un bon servei desinteressat al poble més que en els drets, per més legítims que siguin, de l'estudiant-professional. En aquest sistema, possiblement, no hi podran haver injustícies d'importància en no ser possibles els favoritismes per interès i diner anònim, en no haver-hi limitació en el nombre total de titulars liberals de cada especialitat (sense selectivitats a priori, ni "numerus clausus"). La societat contemporània, cada dia més complexa necessita un nombre creixent de bons professionals liberals per alliberar el cicle de la producció de funcions socials de suplença, alienes a la seva única missió de produir més i millor.

Corporacions obertes i categories professionals liberals

Les corporacions d'estatut liberal són un bé comú molt important a condició:

- d'ésser radicalment obertes a tots els vocacionals que han superat satisfactoriament:

1. Llurs estudis especialitzats a criteri de llurs professors i institucions a nivell universitari.

2. Llurs passanties a criteri dels respectius tutors.

- de no imposar "numerus clausus" en cap escalafó de la carrera (estatut financer independent de tot condicionament de tipus administratiu actual) (((((????? què vol dir..???))))))

- d'anar creant tantes titularitats de treball vocacional com nombre de vocacionals que, per numerosos que siguin, mai ni enlloc, en cap especialitat, seran suficients per atendre cada dia millor les necessitats socials en el propi país i en tots els països que ho demanin.

Per a combatre els corporativismes tancats, els numerus clausus, les selectivitats arbitràries, els escalafons nepotistes... és molt important establir unes categories professionals liberals igual per a tots els col·legis. La permanència en un grau determinat no és per a tota la vida ni en el sentit d'honoraris ni en el sentit de prestigi: un auxiliar de qualsevol tipus pot esdevenir tan indispensable per a la seva professió com qualsevol titular del tipus més alt. Aquestes categories poden ser:

1. Auxiliars: no tenen estudis especialitzats de la professió.

2. Passants: han acabat els seus estudis especialitzats i estan en període de prova per arribar a ser titulats.

3. Titulars: han superat amb èxit la passantia d'accés a titularitat i exerceixen amb plenitud i autonomia la seva professió liberal.

4. Titulars superiors: titulars que han superat una nova passantia després de realitzar estudis de més profunda especialització. (A nivell de salari liberal estaran en aquesta categoria tots els ciutadans que hagin estat elegits democràticament a funcions de comandament polític o cívic i de representació parlamentària a qualsevol nivell).

5. Titulars generals: la seva titularitat és reconeguda a nivell de tota la societat geopolítica.

6. Titulars interestatals: la seva titularitat és reconeguda a nivell internacional per associacions de professionals o altres institucions internacionals. (També, a nivell polític, el cap d'Estat, ministres i ambaixadors).

La titularitat general (5) i inter-estatal (6) són reconegudes per:

- . votació secreta interna dels seus col·legues de cada col·legi professional o de la respectiva confederació dels Col·legis en cada àrea intra o inter-estatal.

- . elecció democràtica a funcions de comandament que impliquin contacte personal permanent amb "liberals" del mateix ordre en altres Estats.

Pel que fa als salaris de solidaritat social liberal, els inscrits en cada una de les tres primers categories podran escollir lliurement un 5% de llur respectiu cens, cada any, per tal que, a nivell de sou, cobrin el de la categoria següent, sense que això suposi cap nova responsabilitat professional. Aquesta mesura obre la porta a la il·lusió social dels qui, per la causa que sigui, no poden aspirar a més en la seva professió liberal, malgrat que en qualsevol moment, tots ells, realitzant els estudis i passanties necessàries, poden accedir a la titularitat corresponent.

A nivell orientatiu, l'escala de sous dels professionals liberals, expressada en punts (de valor monetari variable en funció de la massa monetària de solidaritat social), podria ser la següent:

- 0. Estudiants o aprenents: 45 punts
- 1. Auxiliars: 50 punts
- 2. Passants: 60 punts
- 3. Titulars: 75 punts
- 4. Titulars superiors: 100 punts
- 5. Titulars generals: 150 punts
- 6. Titulars interestatals: 200 punts

Llei electoral de les col·lectivitats liberals

Totes les col·lectivitats liberals, del tipus que siguin (arquia política, arquia judicial, arquia cívica; cíviques no-arquiques) s'hauran de regir pel mateix sistema democràtic d'eleccions i successions al comandament responsable. Aquesta legislació mínima no s'aplicarà, en canvi, a la societat utilitària, la qual s'organitza segons criteris molt diferents en la selecció de persones que han d'ostentar el comandament utilitari. El mercat té un altre tipus de selecció i sanció dels lliures actes mercantils legals, basats en el lliure contracte entre els diferents agents del mercat.

Així el sistema d'eleccions democràtiques s'aplicarà als dos tipus principals de col·lectivitats liberals:

1. Les clarament liberals: Estat, Justícia, Autoritats Territorials, Autònomes, Institucions Cíviques, Institucions Liberals-Professionals, Associacions no-lucratives, Partits polítics...
2. Les indirectament mercantils, però acollides a l'estatut liberal per assegurar-ne llur independència del mercat: Gremis, Cambres professionals utilitàries; Caixes d'Estalvis; Comitès-Jurats d'Empresa, Sindicatures d'Accions i Organismes d'Autogestió (tots tres formant el Consell Delegat d'Empresa); Sindicats lliures... (I totes llurs respectives Confederacions).

El sistema d'eleccions democràtiques es fonamentarà en una llei electoral per col·lectivitats liberals que:

1. Té rang de llei constitucional orgànica i només es pot canviar en acord amb tots els condicionaments que fixi la Constitució per a la seva pròpia modificació.
2. Es vàlida per a totes les col·lectivitats i comunitats amb estatut liberal dintre la societat geopolítica; les adaptacions a cada cas concret són les previstes de manera general en la llei i les concretes per les corresponents jurisprudència prèvia i jurisprudència ulterior.

Aquesta llei fixa exactament els requisits legals per a:

- la convocatòria d'eleccions per la Junta electoral prevista constitutivament en cada cas, amb data fixa, llevat de vacant aleatòria (defunció, dimissió...) en què es convocaran 90 dies

després de la vacant. (((es convoquen o es realitzen. a 90 dies... i els famosos 6 mesos de campanya.. ?????))))

- la presentació i proclamació de candidats legalment elegibles, que podran presentar-se segons llista convinguda entre ells, però que mai no podrà ésser tancada, essent els outlletins de vot nominatiu.

- la campanya i pressupost electoral igual per a cada candidat. Aquests poden reunir campanya i pressupost segons la llista convinguda entre ells, però no poden mai imposar als seus components una disciplina de campanya i de pressupost. El finançament privat, instrumentalment, difícil, serà motiu de desqualificació.

- la policia d'eleccions i recompte de vots.

- que cada votant, sigui l'elecció que sigui, rebrà una assignació en el seu compte corrent, pel simple acte de vot, sense que això atempti contra la llibertat de votar o no votar.

- que les eleccions per assemblea popular siguin nominatives (((((vol dir mà alçada????, no és coaccionant??))))

- que les eleccions en circumscripcions majors al que és una assemblea popular siguin per vot secret en urna, prèvia identificació personal.

- que totes les eleccions seran pel sistema proporcional pur..

- en totes les eleccions civiques o polítiques (que no siguin les dels propis col.legis professionals) el professionals liberals no podran votar.

- en totes les eleccions a legislatius cívics o polítics els professionals liberals tampoc podran presentar-se com a candidats.

- en canvi, els professionals liberals sí que podran presentar-se com a candidats a tota classe d'executius.

- que qualsevol candidat a eleccions polítiques o civiques dimiteixi:

1. si és professional liberal, de la seva actual funció liberal i qualificació professional.

2. si és professional utilitari, de la seva actual situació utilitària, dipositant en la Caixa de Segrest els seus béns utilitaris per a la seva

administració.

- que qualsevol candidat pugui retornar al seu estatut original (liberal o utilitari) dos anys després del seu fracàs electoral o després del seu judici postmandat, en cas d'haver estat elegit.

.....

(((((Hi ha una altra proposta amb modificacions importants: cal decidir-se))))))

En definitiva, en relació als candidats a eleccions cal distingir clarament els següents casos:

1. Tots els candidats a eleccions cíviques o polítiques:

- . cobraran un salari de solidaritat social de candidat (per exemple de 60 punts)
- . s'hauran de sotmetre:
 - al segrest de tots els seus béns i rendiments utilitaris, si es tracta de professionals utilitaris;
 - a la dimissió de la seva titularitat i sou liberal, si es tracta de professional liberals.

2. Tots els candidats a eleccions per a funcions executives:

- . no poden pertànyer a cap partit polític, amb una anterioritat de 2 anys com a mínim;
- . tenen un pressupost de campanya electoral igual per a cada un dels candidats independents.
- . la duració de la campanya és d'un any.
- . després de les eleccions els candidats derrotats continuaran cobrant el salari de candidat mentre duri el plaç de 6 mesos abans de reprendre llur vida normal.

3. Els candidats a eleccions per a funcions legislatives:

- . han de pertànyer a un partit polític des de, com a mínim, 2

1.307/4

1.307/4
anys i ésser presentats com a candidats pels seus partits respectius (((i els independents?????))))

- . tindran un pressupost electoral igual tots els candidats;

- . la duració de la campanya serà de 6 mesos.

- . després de les eleccions, els candidats derrotats, cobarran el salari de candidat duran els 3 mesos que hauran d'esperar per a reprendre llur vida normal.

4. Els professionals liberals:

- . no poden pertànyer a cap partit polític (((((???? mai o solament per a presentar-se a eleccions????))))

- . només són elegibles a funcions executives, a títol merament personal;

- . no són electors en cap elecció per a funcions executives o legislatives (cíviques o polítiques).

- . són els únics electors i elegibles, en llurs col·legis professionals i en les Cambres Consultives (en tots els nivells territorials).

5. Es evident:

- . la total incompatibilitat de més d'una funció liberal;

- . la total incompatibilitat d'una funció política (executiva o legislativa) amb qualesvol interès utilitari professional.

6. Els estudiants i aprenents (dels 16 als 25 anys):

- . pertanyen a la població liberal quant a estatut salarial-social;

- . però són lliures quant a llur actuació política, poden ser electors i elegibles.

Comandament executiu

La continuïtat en el comandament executiu té grans avantatges, però aquesta continuïtat de comandament no es pot basar en una sola o algunes poques persones que l'exerceixen fins que es moren. Tot comandament social, i en aquest cas executiu, d'institucions liberals que s'exerceixi massa anys per les mateixes persones condueix a poder, corrupció, tirania, caciquisme, amiguisme.. és a dir, a tot el contrari d'un comandament personal responsable.

Es tracta, doncs, de combinar la necessària continuïtat de comandament executiu, amb la també necessària discontinuïtat de les persones que l'exerceixen. El temps de comandament executiu ha d'ésser prou llarg per tal que la persona que mana posi a disposició de la comunitat totes les seves facultats i eficàcia d'actuació, però a l'ensem ha d'ésser prou curt per tal que el comandament responsable no es converteixi en poder.

L'altra greu inconvenient dels executius liberals actuals és la dependència que tenen dels legislatius (que els nomenen) o dels poders fàctics de funcionaris o consultors no elegits, que pressionen corporativistament. És a dir, l'executiu no pot dependre del legislatiu -que ha estat elegit per fer lleis-; ni dels consultius -elegits per a ser consultats en tot assumpte que els pertorqui-; ni, molt menys, d'òrgans administratius que no han estat elegit per ningú.

Si l'executiu depen del parlament o de corporativismes tancats, es veu obligat a pagar els vots que li asseguren la continuïtat de comandament, corrompent, així, tota la institució que preté governar i servint els interessos de grups de pressió.

El comandament executiu ha de ser, doncs, elegit per sufragi universal i directa de tots els membres inscrits en la col·lectivitat.

L'executiu es limita a aplicar les lleis donades pel legislatiu. El cap de l'executiu serà jutjat, a la fi del seu mandat, quant a l'aplicació real d'aquestes lleis.

El càrrecs executius són clarament càrrecs tècnics i no polítics: es limiten a executar, a gestionar, segons normes que els venen del legislatiu. Per aquest motiu:

- els candidats a un càrrec de comandament executiu no poden pertànyer a cap partit polític i es presenten a les eleccions a títol merament personal;
- els executius elegits necessiten d'un llarg període d'aprenentatge

de la tècnica executiva i de les responsabilitats a ella inherents.

El comandament executiu cal que es centri en una única persona responsable, per tal d'assegurar tant la responsabilització personal de cada lliure acte de comandament executiu, com per a fomentar la unitat i claredat de la línia de comandament.

En aquest sentit es proposa la continuïtat del comandament executiu -assegurada per les successions dins d'un equip- però en la discontinuïtat de les persones que l'han d'exercir. Sense aquesta successió de persones en l'executiu, fàcilment aquest degenera en poder irresponsable. Es a dir, en qualsevol Consell Executiu (format per un mínim de 3 i un màxim de 7 persones, segons importància de la col·lectivitat que regeix) s'estableix un rigorós ordre de successió. Cada cop que el President del Consell Executiu cessi en el seu mandat -per final legal del mandat, dimissió, defunció...- estarà prevista la seva successió immediata pel seu primer conseller i successor; a aquest el succeirà el segon i així consecutivament. De manera que quedarà vacant el lloc del darrer conseller i successor, que és el que haurà de proveir les eleccions que es convocaran.

Aquest sistema és molt eficaç per a dotar els càrrecs executius de l'experiència de comandament i de responsabilitats, tan necessària en la seva tasca; cal considerar, per altra banda que aquest sistema no és immobilista: la innovació ha de provenir del legislatiu i no de l'executiu, que és un organisme merament tècnic.

En tots els casos, el cap del consell executiu esdevindrà presoner de la societat geopolítica a partir del dia de la passació de les facultats executives al seu successor. Immediatament, un Tribunal d'Instrucció de Responsabilitats de Comandament, s'encarregarà de l'estudi documental de tota la seva actuació acabada.

Òrgans de comandament liberal

Totes les col·lectivitats liberals tindran els següents òrgans de comandament, constitutivament i constitucionalment ben separats:

1. Un òrgan de comandament executiu, elegit per sufragi universal i directe de tots els membres inscrits en la col·lectivitat.
2. Dos òrgans de comandament legislatiu:
 - La càmera de delegats o diputats elegits per sufragi universal i directa de tots els membres inscrits.
 - La càmera de senadors elegits com a representants de les naturals especialitzacions o porcions de territori.
3. Un òrgan consultiu, format per professionals liberals elegits per llurs respectius col·legis o sectors d'activitats professionals, de consulta obligada en tot assumpte legislatiu que toqui a l'activitat corresponent de cada cambra.

Aquests òrgans, molt ben diferenciats, s'han de formar separatament i han de ser totalment independents, per tal que les funcions respectives puguin ser dutes a terme amb eficàcia. Cal evitar, tant el "parlamentarisme executiu" (el partit de l'executiu té majoria en el parlament = dictadura encoberta) com el "poder fàctic" de funcionaris o consultors no electes (grups de pressió).

Comandament legislatiu: diputacions i senats

Sempre que sigui tecnològicament possible (per participació directa o per participació electrònica) l'òrgan de comandament legislatiu serà la pròpia assemblea de tots els inscrits en determinada col·lectivitat.

Només s'elegiran mandataris legisladors en la realitat d'una impossible Assemblea General. En aquest cas, cal distingir dues Càmeres legislatives (Diputats i senadors): cal legislar el dret d'iniciativa, la discussió legislativa, la consulta dels obligats òrgans consultius, el reglamentari estudi jurídic per la corresponent secció jurisconsultiva, les condicions d'un eventual veto presidencial (((((executiu????), les limitacions d'aquest últim en el temps -i en les successions reglamentàries a la presidència- i la promulgació estatutària.

El comandament legislatiu es fonamenta en dues càmeres:

- La càmera de delegats o diputats elegits per sufragi universal i directe de tots els membres inscrits en la col·lectivitat.
- La càmera de senadors elegits pels diferents grups especialitzats o pels diferents territoris propis de la col·lectivitat.

La separació dels òrgans legislatius respecte a l'òrgan executiu ha de ser taxativa i ha d'estar constitucionalment i constitutivament establerta pels mecanismes necessaris. (Aquesta separació no és una utopia. Per exemple, als EUA és una realitat constitucional aplicada des de fa uns 200. Els defectes de l'aplicació no neguen la seva realitat; cal, simplement, perfeccionar-la).

Al legislatiu petoca d'anar canviant la societat en funció de la seva evolució real, amb lleis pràcticament aplicables i pràcticament aplicades durant anys, per a veure'n els resultats socials reals. No es tracta de fer moltes lleis, sinó de fer lleis eficaces en el sentit més democràtic de lenta educació del poble. Aquest desenvolupament del poble no té res a veure amb el populisme afalagador dels defectes de les masses esdevingudes incultes i despersonalitzades.

La tasca del legislatiu és, doncs, eminentment política. Les eleccions a càrrecs de comandament legislatiu (sempre separades de les eleccions a càrrecs de comandament executiu) seran cada 4 anys i amb campanya electoral de 6 mesos. Els partits polítics presentaran les seves candidatures en forma de butlletes amb un sol nom.

L'elector podrà:

- votar candidats de diferents partits o candidatures
- votar contra un candidat (((((????com????)))) o votar en blanc, sense depassar el conjunt de vots emesos el nombre de candidats a elegir. (((((((((((????????explicar millor))))))))))

Els òrgans de comandament legislatiu elegiran llur propi President i la Mesa dels vicepresidents i secretaris.

Tota discussió legislativa comportarà l'acta corresponent, la qual haurà de ser comprovada i sancionada per una comissió de tres o més interventors nomenats (sigui per 4 anys, sigui al començament de cada sessió parlamentària). El president d'aquesta comissió interventora de les actes del parlament serà l'enllaç permanent entre l'executiu, el legislatiu, els òrgans consultius, el membres de la col·lectivitat i les relacions exteriors a ella.

En totes les col·lectivitats, sota la vigilància de la Justícia i amb adjunció de magistrats, serà elegida pel legislatiu una comissió electoral (sigui per 4 anys, sigui 6 mesos abans de cada elecció consitucional).

(El desenvolupament pràctic de tots aquests temes es tracta en parlar de l'àrea de les institucions cíviques, polítiques i judicials).

Cambres consultives

Les Cambres Consultives estan formades per professionals liberals elegits per llurs respectius Col·legis o per sectors d'activitat professional ((((((??utilitaris??)))))). Són de consulta obligada en tot assumpte legislatiu o executiu que toqui l'activitat corresponent a cada Cambra.

Un d'aquests òrgans consultius, d'obligat assessorament en cada decisió executiva important, serà el constituït per tots els ex-presidents executius de qualsevol comunitat o col·lectivitat -a menys d'haver estat jutjats indignes pel Tribunal corresponent al final de llur mandat.

La funció de les Cambres Consultives és legalitzar la legítima veu de sectors socials en relació a propostes Legislatives que els afecten directament o per raó de la seva especialitat liberal, de cara a que la llei respecti al màxim els seus interessos i que estigui feta amb coneixement de causa, tan temàticament com tècnicament.

Candidats a càrrecs de comandament

Tot candidat a exercir un càrrec de comandament executiu o legislatiu en una col·lectivitat ha de fer-se inscriure com a candidat a una candidatura concreta; a partir d'aquest moment, se li assignarà un Estatut Liberal de candidat que li donarà dret a un salari de solidaritat social de candidat i a un pressupost de campanya electoral, idèntics als de tots els altres candidats al mateix càrrec.

Si el candidat estava acollit a l'estatut utilitari haurà de deixar l'administració dels seus béns utilitaris a la Caixa de Segrests, Dipòsits i Consignacions fins que acabi l'exercici del seu càrrec o, si no l'ocupa, fins que retorni a l'estatut utilitari.

Els candidats hauran d'estar necessàriament inscrits en el cens de la col·lectivitat liberal al comandament de la qual aspiren.

Per als professionals liberals, estaran previstes les següents restriccions pel que fa a les candidatures en els òrgans de comandament polític i cívic:

1. no podran ésser elegibles a funcions legislatives;
2. només seran elegibles a funcions executives -i com qualsevol altra ciutadà- a títol merament individual: és a dir, no podran representar cap partit polític ni moviment cívic partidista.
3. no podran ser electors en cap elecció a funcions executives o legislatives. ((((((no és massa fort???? de fet són pocs perquè a nivell de vot tinguin pes))))))
4. en canvi seran els únics electors i elegibles a través de llurs respectius Col·legis electorals, a les funcions consultives.

El motiu d'aquestes restriccions és que els vocacionals i els professionals liberals tenen les qualitats convenients per a comandar persones però, justament, llur mateixa professió els dona una influència decisiva sobre grans i petites poblacions d'electors. Aquesta influència s'exercirà sempre, però cal evitar que es pugui emprar en un sentit parcial, partidista interessat o egoista; cal afavorir que no estiguin defensant interessos corporativistes o partidistes determinats.

Responsabilització tot acte liberal

Igual com en el cas de la societat utilitària, en la societat liberal, tot lliure acte demana l'automàtica responsabilització legal personal del seu autor.

Per a resoldre els conflictes creats a l'entorn de les lleis mínimes que regulen la societat liberal, es crearà una Justícia especialitzada en les professions, col·legis i institucions liberals. Quan sigui necessària, degut a l'indole peculiar d'una professió, Col·legi o institució determinats es crearà també una Justícia especialitzada precisament en ells. Aquest serà el cas, per exemple, de la Justícia especialitzada en càrrecs de comandament (polític, judicial o cívic).

Efectivament, aquest càrrecs de responsabilitat suprema són de gran transcendència social: per aquest motiu, tota persona que hagi ostentat un d'aquests càrrecs haurà de passar, a la fi del seu mandat -ja es tracti de cessació constitucional legalment prevista, ja es tracti de dimissió, o de defunció- davant la Justícia especialitzada que jutjarà la seva actuació de comandament. Després de la instrucció normal de la causa, el Tribunal pronunciarà la sentència, tant segons forma legal, com segons consciència personal dels jutges; la sentència pot ser, molt favorable, favorable, dubitativa... o bé condemnatòria, amb més o menys grau de gravetat: en aquest darrer cas, les penes hauran de ser tipificades segons els graus de gravetat sentenciat.

Evidentment, la finalitat d'aquest judici -com la de qualsevol altre- no és la imposició de la pena en ella mateixa, sinó l'exemplaritat de la instrucció del cas i de la sentència motivada, feta pública davant tota la societat geopolítica o geocívica corresponent.

Progrés gerencial i cap de compres

Es tracta d'agilitar i responsabilitzar al màxim la gerència i les compres de tot tipus d'institucions liberals, superant les subhastes, la burocràcia i llurs conseqüents corrupcions i entrebancs.

Les entitats liberals també pateixen paràlisi muscular. El gerent de qualsevol institució està lligat de mans i peus en estructures rigidament piramidals en les quals els comandaments intermedis són meres bieles de transmissió mecànica.

La moneda anònima roba la confiança dels uns als altres i no permet aquella àrea ben definida de responsabilitat que fa possible l'exercici de la llibertat fecunda i creadora.

No es pot conduir ("gerere") flexiblement el cos social si els diferents centres graonats de decisió que el componen no gaudeixen d'una autonomia definida i real.

Un dels elements important per a facilitar una gerència responsable és que la Justícia comptarà amb un instrument inmillorable per a documentar les responsabilitats monetàries. Això és vàlid tant per a la societat utilitària com per a la liberal ja que també aquesta última té una dimensió monetària, constituïda pels salaris i pressupostos de solidaritat social de cada professional liberal i pels pressupostos de solidaritat social de cada col·lectivitat liberal.

L'ús que cada professional i cada col·lectivitat liberals faran d'aquest poder de compra d'origen comunitari, estarà sempre documentat per les factures xec emeses.

En el cas de les col·lectivitats liberals, però, la llei exigirà que en cada una d'elles existeixi un gerent únic, personalment responsable de la gestió del seu pressupost.

Amb aquest sistema de responsabilització poden desaparèixer automàticament les complicades reglamentacions burocràtiques i les ocultes corruptel·les administratives de les associacions i institucions liberals. Tots els serveis prestats al cos social per aquestes associacions i institucions seran completament gratuïts. Així, per a ajudar a la bona marxa de l'associacionisme i de les institucions liberals cal:

1. un cap de compres únic, personalment responsable en cada institució o associació liberals;

vida diària de l'entitat, sinó també un cap de compres personalment responsable davant el gerent.

En canvi, en les entitats liberals d'un volum petit d'inscrits, que no permeti demanar els salaris socials de gerent i de cap de compres, seran l'òrgan de comandament executiu i el seu secretariat, més o menys nombrós, els que actuaran com a gerent i cap de compres responsables. (((((??? no ha de ser una persona????))))))

Esdevindran anacròniques, i per tant inútils, les traves administratives que les lleis vuitcentistes i noucentistes oposaven i oposen, sense cap eficàcia pràctica, a les ocasions i temptacions de corrupció en totes les seves figures històriques. Aquesta mena de corrupcions és impossible en la pràctica d'un sistema d'intracomptabilitat general telemàtica. Caldrà, doncs, suprimir tota la legislació actual que, malgrat les aparences, transforma la més mínima compra de béns de consum liberal, per tant de qualsevol institució o associació, en corrupció normal i corrent (((((((!!!per què???)!!!!))).

Finançament comunitari al consum

L'ús de la paraula "finances" avui dia és molt ampli. Es referix als recursos econòmics per tirar encevant quansevol mena d'empresa. Aci emprarem finances en un sentit restringit estricte.

Les antiquas llengües catalana, occitana i francesa embren els verbs "finar", "finer" -que provenen del llatí "finire"- en el sentit de "terminar", "acabar", "finir", "concloure". Les finances són, doncs, el diner -de solvència comunitària- que s'empra per acabar el cicle de la producció en el cicle del consum. Són comunitàriament solvents sobre la base dels excedents de producció de consum, reals, materials, concrets, ja sigui actuals, ja potencials. És a dir, quan hi ha una producció socialment finita que no es ven, les finances per al consum permeten la compra corresponent, com a complement al poder de compra privat, insuficient, d'origen i solvència mercantil.

El terme tècnic, finances, ha significat, gràcies al confusionisme deliberat, una barreja del sentit original, d'impostos, de grans negocis, de compra de càrrecs i influències. Les finances han estat la part més plena d'incògnites d'aquesta pseudociència anomenada, economia política.

Així, les finances comunitàries al consum són diner repartit a fons perout (gratuit) per a despendre únicament i exclusiva en consum.

El criteri que es segueix en el repartiment de les finances no és ja el de l'eficàcia productiva, sinó el de les reals necessitats de consum de la població, que cal atendre segons el principi d'una total solidaritat comunitària i segons les possibilitats dels reals excedents de producció de consum.

El primer objectiu perseguit, mitjançant aquestes finances, és fer desaparèixer radicalment tota misèria i tota marginació social per raó de diner, assegurant a tothom un mínim vital. Però, a més a més, les finances han de permetre de fer independent la societat liberal de la mercantilització i de l'estatització; han d'assegurar els membres de la societat utilitària davant algunes situacions, molt ben determinades, que es poden presentar en la seva vida. Totes aquestes necessitats diferencials de cada categoria venen reflexades pels quatre Estatuts Financers previstos: Estatut General, Estatut Utilitari, Estatut Liberal i Estatut Mixt.

1987. Primera edició.

Estatuts financers: General, Utilitari, Liberal i MixtEstatut General

De l'Estatut General en gaudeix constitucionalment tota persona pel sol fet d'haver nascut o de viure en la societat geopolítica: és doncs acumulatiu amb cadascun dels altres tres estatuts.

L'Estatut General garanteix, a tot ciutadà individual i familiar, un nivell de vida mínim, amb el qual afrontar les seves necessitats materials i culturals més peremptòries. Amb aquest objectiu, dóna dret a les següents assignacions:

- un salari de solidaritat social vital que tothom cobrarà des del dia del naixement fins al de la mort. Pot augmentar segons grau de marginació ètnica o social.
- assignacions úniques per a prometença, casament i defunció.
- assignacions periòdiques per habitatge i millora de la llar.
- assignacions eventuais per causa de maternitat, maternitat i postmaternitat.
- salaris de solidaritat social matrimonials i infantils.
- salaris de solidaritat social per invalidesa o incapacitat congènites i permanents.

Estatut Utilitari

Aquest Estatut és acumulable únicament amb l'Estatut General. Els professionals utilitaris ja tenen assegurada llur subsistència per la remuneració de la seva activitat utilitària. Però poden presentar-se'ls algunes situacions desfavorables, davant les quals han d'estar assegurats.

L'Estatut Utilitari dóna dret a:

- un salari de solidaritat social d'atur frògós, vaga i lock-out.
- un salari de solidaritat social per enfermetat, accident, invalidesa o incapacitat sobrevingudes.

Estatut Liberal

Aquest estatut és únicament acumulable amb l'Estatut General. L'objectiu d'aquest Estatut és de proporcionar la subsistència digna als professionals i col·lectivitats liberals, els quals, com que no pertanyen a la societat utilitària (mercat), no poden treure els mitjans de subsistència d'aquesta.

L'Estatut Liberal oóna dret a que:

1. Els vocacionals liberals, llurs famílies i llurs professions gaudeixin:

- de salaris de solidaritat social individuals i familiars. Variaran en funció del grau de preparació i dels mèrits vocacionals i socials de cada professional liberal al servei dels seus conciutadans.

- de pressupostos ordinaris per l'exercici de la professió liberal i de pressupostos extraordinaris en funció de les possibilitats financeres-comunitàries, per a millorar les instal·lacions professionals.

2. Les col·lectivitats liberals gaudeixin de pressupostos ordinaris i extraordinaris. Els primers calculats en funció del nombre de membres inscrits en cada una d'elles; els segons en funció de les possibilitats financeres-comunitàries, un cop assegurats tots els salaris i tots els pressupostos ordinaris sobre una base digna i suficient. (Els serveis públics socialitzats, i per tant gratuïts, també s'aculliran a aquest tipus de finançament).

3. Els estudiants i aprenents, des dels 16 als 25 anys rebin un salari de soldaritat social d'estudiant o aprenent.

4. Els candidats a qualsevol elecció en una institució liberal tinguin un salari de solidaritat social de candidat i un presupost de campanya electoral indèntics als de tots els altres candidats al mateix càrrec. Els rebran des que facin pública la seva candidatura fins al moment de l'elecció o no elecció. Cas de ue el condidat sigui d'Estatut Utilitari, transferirà tots els seus béns utilitaris i tos els comptes corrents d'estalvi de producció assalariada a la Caixa de Dipòsits, Segrests i Consignacions.

El fet que tots els professionals liberals i totes les col·lectivitats liberals estiguin finançades comunitàriament, assegura i garanteix la total gratuïtat de tot servei liberal, per a tots els membres de la societat.

Estatut Mixt

Igualment, aquest Estatut és acumulable únicament amb l'Estatut General; però s'anomena Mixt, perquè pot simultanejar-se amb ingressos privats. Efectivament, està pensat de cara als artesans i als col·laboradors d'empreses mixtes (privades-comunitàries) d'Obres, Treballs i Serveis Públics. També s'hi poden acollir els aturats en determinades condicions.

Així, doncs, i segons els cas, aquest Estatut Mixt donarà dret a:

- un salari de solidaritat social d'artesa que complementarà els guanys obtinguts per l'artesa de la venda de la seva producció; aquest salari variarà únicament en funció del nombre d'habitants de la població en què exerceixi el seu ofici l'artesa.
- un salari de solidaritat social de col·laborador en empresa mixta per a compensar la possible futura socialització (a nivell geopolític, ètnic, comarcal, municipal) i consegüent assignació d'un estatut completament liberal d'aquesta empresa.
- un salari de solidaritat social d'estudis d'artesanía per a complementar el salari de solidaritat social d'aturat per a tots aquells aturats que vuguin convertir-se en artesans amb una escolarització professional-artesanal de 3 anys com a mínim i que s'estableixin després com artesans en municipis de poca població.

Gratuïtat de tots els serveis liberals

Una de les finalitats de la revolució que es proposa és la de fer desaparèixer l'opressió d'unes classes socials sobre les altres per raó de diner, sense per això limitar la riquesa dinerària dels més eficaços en la producció màxima i òptima de béns utilitaris. Aquesta recompensa privada a llurs esforços productius, és, ara com ara, i per simple sedimentació de costums durant molts mil·lenis, la condició necessària per a obtenir grans excedents mercantils, sobre els quals inventar i redistribuir el diner financer que pot beneficiar tothom.

Tanmateix, si un servei és anomenat "públic" és evident que existeix per a tot el poble. Cal doncs, que així sigui: que els serveis públics per a tot el poble siguin enterament gratuïts i d'igual qualitat pels pobres que pels rics. L'Estatut Liberal permet als professionals i institucions liberals exercir lliurement les seves activitats alhora que facilita la lliure tria gratuïta per part dels beneficiaris o clients.

Quan per raons tecnològiques -cara a donar un màxim i òptim servei al poble- calgui crear un monopoli de servei públic, aquest sempre serà gratuït, finançat comunitàriament amb l'Estatut Liberal.

Els serveis públics socialitzats rebran la crítica dels seus beneficiaris, el seguiment per les autoritats legislatives i executives i la sanció de la Justícia en cada nivell territorial per denúncia de qualsevol ciutadà, dels diferents defensors del poble i dels diferents fiscals.

Encapçalen la llista dels serveis públics gratuïts:

- l'Estat amb tots els seus serveis (molt reduïts),
- la Justícia a tots els nivells i en tots els serveis (ampliats),
- les Autonomies ètniques i confederacions a tots els nivells i en tots els serveis,
- Exèrcits i Polícies.
- lliures associacions ciutadanes, inclosos els sindicats i els partits.
- gremis professionals i col·legis vocacionals liberals, amb tots els serveis dels seus inscrits.
- tots els serveis, cores i treballs públics socialitzats.

1987. Primera edició.

Caixes d'Estalvis

Les Caixes d'Estalvis es dedicaran al servei de la societat utilitària, però només dintre del cicle del consum. Però, com que aquest cicle del consum ateny tots els membres de la societat geopolítica, les Caixes d'Estalvis tindran Estatut Liberal: els seus serveis no seran remunerats directament pels seus clients, sinó que seran gratuïts i finançats comunitàriament a través dels salaris i pressupostos de solidaritat social corresponents.

El primer servei de les Caixes d'Estalvis és la gestió dels comptes corrents d'estalvi de producció unsalariada i dels comptes corrents d'estalvi de consum.

Però, a més a més d'aquest servei pròpiament utilitari, les Caixes d'Estalvis poden oferir la seva infraestructura per a dur a terme funcions socials no utilitàries, directament relacionades amb la vida social de cada una de les persones inscrites en elles.

En primer lloc, les Caixes d'Estalvis -estructurades localment per barris i confederades a nivell geopolític- faran de Registre Civil: tot nomenat serà inscrit en la Caixa d'Estalvis del seu barri, on immediatament se li obrirà un compte corrent d'estalvi de consum amb un número telemàtic que conservarà durant tota la seva vida i que l'identificarà en totes les seves activitats socials, dintre la pròpia societat geopolítica i a l'exterior -segons tractats d'emigració-.

La Caixa d'Estalvis s'encarregarà, també de l'expedició, conservació i arxiu de tots els altres documents necessaris en una societat civilitzada: carnet sanitari, llibre d'escolaritat, papers del cotxe, fitxa judicial, llibre de família, passaport... tots ells amb el mateix número telemàtic personal.

La Caixa d'Estalvis serà també la seu dels jutges de família i d'altres serveis socials i informatius, sempre gratuïts (notaris i consellers de tot tipus en serveis a les persones i a les famílies).

Amb aquest conjunt de funcions al ciutadà local, les Caixes poden retrobar el seu estatut original d'entitats no lucratives al servei del poble. L'habitual atenció al client i la seva implantació propera al ciutadà són una bona garantia per que les Caixes ofereixin un servei conjunt desburocratitzat i desestatitzat. En l'oficina del barri el ciutadà pot gestionar tots els tràmits civils necessaris simplificant-los i reduint el nombre interminable de finestretes que avui ha de recórrer.

Els comptes corrents que es podran obrir en les Caixes d'Estalvis (amb l'únic número telemàtic de l'interessat) són:

1 - cc/cc individuals de productors utilitaris uniassalariats, pagats per llur empresa (aliena, total o parcialment pròpia); cada productor només en podrà tenir un i gaudirà d'un descobert automàtic de fins el 25% del saldo promig en els tres últims mesos, amb amortització màxima en un any, a menys de decisió contrària del jutge de família.

2. cc/cc individuals, o eventualment, familiars, d'estalvi de consum

2.1. cc/cc individuals o familiars d'estalvi de consum privadament solvent, que es pot alimentar del c/c d'estalvi de producció uniassalariada en Caixa d'Estalvis o del c/c d'estalvi de producció multissalarial del banc de negocis. Gaudiran d'un descobert automàtic de fins el 50%, també del saldo promig als 3 últims mesos, però amb amortització en tres anys.

2.2. cc/cc individuals o familiars d'estalvi de consum comunitàriament solvent:

2.2.1. c/c d'estatut general o utilitari permanent

2.2.2. c/c de subvencions locals per mercaderies peridores de consum

3. cc/cc de consum individual-familiar-professional liberal financer (comunitàriament solvent).

4. cc/cc de consum institucional-financer (comunitàriament solvent).

Els ingressos en els comptes corrents de consum comunitàriament solvents provenen dels salaris de solidaritat social individuals, familiars o liberals.

Totes les Caixes d'Estalvis existents s'hauran d'acollir a l'Estatut Liberal (socialitzar) però conservaran tota llur autonomia actual, tot confederant-se a nivell ètnic, inter-ètnic, geopolític i eventualment, interestatal.

Cada Caixa existent fins al moment d'iniciar el nou sistema, administrará, des del seu inici, la seva autonomia segons autogestió del conjunt d'establiments compables oberts i de cada establiment comptable. Aquesta autogestió serà comandada, segons llei general, pels delegats elegits pel personal de la Caixa i pels comptes correntistes.

Transitòriament, mentre no estigui a punt el sistema pràctic de salaris socials, els emoluments totals dels col.laboradors de les Caixes seran els actuals, simplificats en un sol import mensual i multiplicats

per un coeficient convenient (1,5?). Aquest nou import dels emoluments no serà substituït pel corresponent salari social fins i tant, que pel sistema de punts no s'atenyi una quantitat superior. Aquest sistema pot ser aplicat a la majoria de professions liberals que avui depenen de l'administració.

1987. Primera edició.

Area de les institucions cíviques, polítiques i justicials

Una de les principals possibilitats de l'Estatut Liberal és la de clarificar i responsabilitzar el complex món de les institucions cíviques (des de l'Ajuntament de barri fins a les Autoritats Inter-Etniques), de les institucions polítiques (Estat a nivell federal) i de les justicials (a tots els nivells territorials i sectorials).

La tradicional distinció entre els diferents comandaments socials es pot millorar i, sobretot, fer-la viable pràcticament. Cal una radical separació entre els comandaments executius i legislatius, i entre aquests dos i el comandament judicial. A nivell de la societat geopolítica aquesta distinció és entre Estat (Legislatiu, Executiu, Consultiu) i Justícia. A nivell de la societat civil, la distinció és entre Autoritats i Governs Cívics-Territorials, i Justícia; Col·legis Professionals i Justícia; associacions no lucratives i Justícia; empreses i organitzacions utilitàries i Justícia...

@Index

L'Estat: gerent responsable
 L'Estat i el Legislatiu
 L'Estat i l'Executiu
 Dinàmica Executiu-Legislatiu
 La Constitució
 La Justícia
 Partits i moviments polítics
 Defensa i seguretat
 Forces armables: Exèrcits i Polícies
 Desarmament total de la població
 Sistema penitenciari
 Seguretat ciutadana
 Funcionaris cessants

1987. Primera edició.

L'Estat: gerent responsable

Més enllà de les funcions estatístiques que històricament ha assumit, l'Estat és el conjunt d'òrgans permanents -estables- de comandament legislatiu i executiu, entre ells també clarament diferenciats.

La Justícia no forma part de l'Estat, i ha de ser considerada independent d'allí doncs les seves funcions i atribucions són clarament distintes i només les pot exercir si compta amb aquesta independència.

L'Estat no es pot confondre amb el poder, ni amb la nació, ni amb la societat geopolítica. L'Estat és un simple gerent de la societat geopolítica i aquesta, està formada per la unificació de múltiples nacions que, ahirora, es confederen lliurement entre si dins el marc protector federal. L'Estat ha de servir al conjunt de la societat geopolítica, però no l'ha de substituir ni l'ha de sotmetre. Caldrà veure com es concreten aquestes distincions i independències a nivell pràctic.

Una de les primeres distincions que cal fer per veure fins a on l'estatisme habitual confon el termes, és en la diferència entre nacionalització, socialització i estatització.

Nacionalització és un procés pel qual diverses col·lectivitats o ètnies esdevenen, paulatinament i lliurement, una nació o inter-ètnia més àmplia. Nacionalització no és sinònim de socialització ja que la societat geopolítica està formada per moltes nacions. Tampoc no es pot equiparar a estatització, sense caure en el parany dels Estats-Nació.

Socialització és una operació que fa passar uns béns utilitaris des de la iniciativa privada i propietat particular a iniciativa social-comunitària. Només cal socialitzar, a més a més de la telemàtica, els treballs i serveis públics cara a una major eficàcia. El contrapunt de la socialització d'un servei és la gratuïtat total.

Estatització, al contrari, és una operació que no canvia en res el règim de propietat i d'iniciativa. La propietat continua essent particular, car l'Estat, simple gerent de la societat geopolítica, és una petita part d'aquesta societat. La iniciativa de l'Estat sobre els béns de la seva propietat particular és sempre la més privativa de totes les iniciatives. Al servei d'aquesta privatització estatista, dedica tota la força legislativa i executiva -armada i policial- que la societat ha posat en les seves mans per a fins més generals.

L'Estat -fort. breu i apartat de temptacions mercantilistes- cal que renunciï a qualsevol propietat sobre béns materials. La propietat sobre béns materials pot ésser privada o comunitària (des del municipi a la societat geopolítica), però mai de l'Estat.

L'Estat i el Legislatiu

La societat geopolítica ha de posseir òrgans permanents de comandament legislatiu i de consulta professional: Cambres Legislatives i Cambres Consultives en les que el poble pugui dialogar entre ell i amb l'executiu, per establir lleis en vista al futur de la societat.

El Legislatiu -a nivell d'Estat- està format per la Cambra de Diputats i pel Senat de les 'Etnies i Inter-ètnies.

La Cambra de Diputats és necessària mentre la telemàtica no permeti l'assemblea general permanent. Les eleccions cada 4 anys per sufragi universal es realitzaran en circumscripcions no superiors a 100.000 electors (corresponent a 1 diputat) i segons vot proporcional. La campanya electoral de 6 mesos -feta pels diferents partits i candidatures generals- permet donar a conèixer els programes i compromisos sense les crispacions publicistes habituals fins ara.

El Senat de les 'Etnies i Inter-ètnies es formarà per l'elecció que es realitzi per comarques, sub-comarques, municipis i barris, quan la població sigui superior a 100.000 habitants. Els partits que presentin candidats a senadors han d'haver-se inscrit -i fer constar en la seva denominació- com a partit ètnic o inter-ètnic. L'elecció serà segons escrutini proporcional, sigui per l'ètnia, sigui per l'Inter-ètnia específicament declarada pel partit. (((((((((((((((no s'enten gaire com funcionen les eleccions del Senat i la diferència amb els Diputats))))))))))))))))

Les Cambres Consultives representaran a tots els sectors socials i professionals organitzats i, per tant, n'hi hauran tantes com calgui (gremials, liberals, (((((sindicals....????)))))). Només intervindran en la tasca legislativa com a consultores. Tanmateix la consulta a aquestes cambres serà obligatòria i prèvia a tota tasca legislativa. Es formaran a raó d'un consultor per cada 25.000 inscrits en cada Gremi (((((són utilitaris i han de passar a liberals????)))))) i d'un consultor per cada 10.000 inscrits en Col.legis professionals liberals.

La resta de detalls referits a eleccions estan explicitats en la secció Societat Liberal.

El dret d'iniciativa legislativa, s'ha de trametre sota forma de projecte de llei i pertany a:

1. el cap d'Estat
2. un mínim de 50 diputats

3. un mínim de 25 senadors
4. un mínim de 25 consultors
5. un mínim de 500 ciutadans
6. un mínim de 10 ciutadans de petits municipis (de quants hab??)

El dret d'iniciativa legislativa es pot utilitzar:

- contra el cap de l'Estat o qualsevol dels seus ministres successors;
- contra qualsevol diputat(s), senador(s), consultor(s), ciutadà(ns)
((((((((això del ciutadà per què?????)))))))))
- per a l'estudi, correcció, modificació.... promulgació de qualsevol llei considerada necessària.

Dintre dels sis mesos tot projecte de llei presentat ha d'ésser considerat per:

- les Cambres Consultives interessades espontàniament,
- per la Cambra de Diputats
- pel Senat.

Seguidament, el projecte de llei ha de passar a la Justícia que, en farà un dictàmen preceptiu, només vinculant quant a contradicció amb legislació anterior. En aquest cas, el projecte de llei ha d'incloure la supressió d'aquesta contradicció amb la legislació anterior encara vigent.

Tot seguit ha de tornar a les Cambres Consultives interessades, amb un termini màxim de discussió de 3 mesos, termini aplicable també al seu pas per la Cambra de Diputats i pel Senat.

El text així estudiat i modificat, si cal, va a mans del cap de l'Estat que fa les seves objeccions motivades o admet íntegrament el projecte de llei.

En cas d'objeccions motivades del cap de l'Estat, el projecte de llei torna altra vegada a les diferents Cambres (Consultives, Diputats Senat). Si no hi ha objecció passa a votació de totes les Cambres, per separat. En cas de votació favorable de totes tres (((si les Consultives estan en contra, què????))))))))) , el projecte de llei va de nou a la

Justícia per tal que faci un dictàmen preceptiu, només vinculant quant a contradicció amb legislació anterior.

Si el dictàmen és favorable, es presenta la proposta de llei a referendum, si el cap de l'Estat no posa el seu veto. Tot seguit, en cas de referendum favorable, és promulgada pel Cap de l'Estat en el Parlament.

Si el Cap de l'Estat posa veto, s'ajorna el referendum i declara la seva dictadura personal per un breu temps inajornable (de 2 a 6 mesos), després del qual ha de dimitir i passar a la Justícia. La durada del veto pot ser de 6 mesos en el 1er any de mandat, de 4 en el 2n.. de 3 en el 3er i de 2 en el 4at any de mandat.

En cas que el Cap de l'Estat consideri urgent un text legal sense els tràmits legislatius previstos, declararà igualment la seva dictadura personal durant els terminis acabats d'expressar. Durant aquests terminis les Cambres podran omplir els tràmits legislatius normals. Si, acabat els quals, no hi ha acord amb el Cap de l'Estat, aquest haurà de dimitir forçosament. (((((((((((((((((((tant si ha acord o no dimiteix??? això és així????))))))))))))))

Tots aquests mecanismes valen semblantment per a qualsevol de les institucions acollides a l'estatut liberal. Cerquen de limitar responsablement l'actuació urgent, a vegades necessària, del responsable de l'executiu per a resoldre temes que no poden esperar el tràmit parlamentari habitual, però el seu preu (en cas de desacord?????) és la dimissió forçosa.

El conjunt de tràmits legislatius exposats permet una elaboració de les lleis reposada i participativa de tots els sectors socials. Les Cambres preparen tècnicament una proposta de llei perquè el conjunt del poble l'aprovi o no en referendum. Per tant, aquests tràmits democràtics també fan replantejar l'obsessió nefasta de voler legislar sobre coses que no necessiten ésser legislades, perquè depenen de persones lliures - individuals, col·lectives, ètniques, socials- en esferes que no s'han de cedir a cap organisme cívic o polític superior. Només cal, en aquest casos, una mínima legislació a favor de totes aquelles pesones que no tenen, de moment, per la raó que sigui, capacitat personal suficient per a prendre la iniciativa primera d'una llibertat concreta i pràctica. En general, només sobre la base d'experiències documentades i la demanda confederativa de múltiples associacions ciutadanes, intervindrà un qualsevol organisme polític o cívic superior per a legislar lleis mínimes a respectar pels organismes de rang inferior. El principi orientador dels legislatius ha de ser el de "nulla lex, summa lex".

L'Estat i l'Executiu

La societat geopolítica ha de posseir un òrgan de comandament executiu que gestioni en el present la pròpia societat, en funció de les lleis sorgides del Legislatiu.

Es tracta de dissenyar una alternativa que impedeixi el parlamentarisme executiu. Aquest és un fenomen acceptat en les democràcies parlamentàries actuals de greus conseqüències per al desenvolupament i responsabilització democràtics. Actualment, l'executiu sorgeix de la majoria del parlament. Un executiu amb majoria absoluta cau fàcilment en la temptació del despotisme i, encobreix de fet, una dictadura de 4 anys, amb tendència a perpetuar-se indefinidament per instal·lació d'una "classe política" professionalitzada. Amb aquest sistema s'acumula poder sobre les persones i es corromp la democràcia. Se substitueix el diàleg fecund i difícil entre legislatiu i executiu per un monòleg autocràtic del mateix partit situat majoritàriament en el parlament i ocupant les carteres del govern.

L'alternativa és un executiu senzill, fort, breu i independent del legislatiu, elegit per via totalment separada de les eleccions legislatives. La finalitat és crear un govern automàtic (cibernètica telemàtica) de les coses i suprimir, desarticulant-lo, tot "govern" sobre les persones individuals i col·lectives.

L'Executiu, a nivell d'Estat, pot estar configurat de la següent manera:

1. Cap d'Estat, responsable únic de l'estratègia del bé comú geopolític; corresponsable amb el legislatiu de la legislació i representant legal de la societat geopolítica envers l'exterior. El comandament del Cap d'Estat en exercici suposa una obediència dels seus ministres i secretaris, puix la seva responsabilitat personal serà completa. En cas de desacord pràctic o d'un o més membres del Consell de Ministres amb qualsevol ordre del Cap d'Estat, aquell o aquells hauran de dimetir instantàniament. Les Forces Armades i les policies queden sota el comandament directe i exclusiu del Cap d'Estat, responsable únic de totes llurs actuacions.
2. Primer Ministre, president del Consell de Ministres i responsable únic, davant el Cap d'Estat, de la tàctica política conjunta i diària del Consell al servei efectiu de tot el poble, el qual serà informat constantment de totes les accions del Consell.
3. Canceller o Ministre d'affers exteriors, sota les ordres directes i exclusives del primer ministre, serà responsable únic del bé comú resultant de totes les relacions contractuals exteriors lliures de l'estat amb els altres Estats.

4. Ministre de coordinació entre les nacions, sota ordres directes del primer ministre, responsable únic del bé comú resultant de la coordinació de les activitats i relacions contractuals lliures entre les diverses comunitats territorials de la societat geopolítica.

5. Ministre d'economia, sota ordres directes del primer ministre, responsable únic de:

- el bé comú mercantil, mesurable amb estricta precisió segons mercometria i econometria de mercat clar i societat transparent.

- la repartició equitativa de la massa monetària comunitària, exactament distribuïda entre tots els membres de la societat geopolítica, tot començant pel més febles, quant a finances i pels més eficients, quant a crèdits productius a la inversió.

6. Secretari d'economia exterior, sota ordres del ministre d'economia, responsable únic del bé comú utilitari resultant de totes les activitats mercantils exteriors lliures amb empreses estrangeres.

7. Secretari d'economia interior, sota ordres directes del ministre d'economia, responsable únic del bé comú utilitari de totes les activitats mercantils lliures entre empreses de la societat geopolítica sense cap excepció de mercaderia legal ni d'empresa utilitària.

L'Executiu el constitueixen, així, només aquest set càrrecs. És una simplificació dràstica. Els ministres tradicionals no esmentats, deixen d'existir i llurs competències retornen a la societat civil: institucions liberals, comandaments ètnics i inter-ètnics, mercat...

Una vegada establert aquest Executiu, la successió automàtica del Cap de l'Estat seguirà el següent ordre:

successor 1r: President del Consell de ministres

successor 2n: ministre d'affers exteriors

successors 3r: ministre de coordinació entre nacions

successor 4t: ministre d'economia

successor 5è: secretari d'economia exterior

successor 6è: secretari d'economia interior

Els càrrecs que, per procés de successió o per dimissió, cessantia, incapacitat, mort o altres causes, quedin vacants, nauran d'ésser proveïts per l'ascensió del càrrec següent i, el darrer càrrec vacant, serà ocupat per elecció general i directa de tota la societat, convocada entre un i dos mesos després per elegir un membre i successor cada vegada. Tots els càrrecs cessats o dimetits es constituïran automàticament en presoners de la societat geopolítica, sota sanció de la Justícia.

Els candidats a l'executiu es presentaran personalment. Tots rebran del Tresor el mateix pressupost de presentació personal. Serà declarada nul·la la candidatura de qui rebi suport de qualsevol partit polític i de qui esmerci altres diners que els del pressupost constitucional.

El mandat constitucional per al Cap d'Estat serà de 4 anys improrrogables.

Dinàmica Executiu-Legislatiu

La facultat legislativa pertany al Cap d'Estat en diàleg amb el seu Parlament (Cambra de Diputats, Senat de les Etnies, Cambres Consultives) i amb referendums final obligatori de tot el poble, per cada llei.

En el cas de que el Cap d'Estat cregui urgentment necessària una llei, la podrà edictar sota forma de "decret-llei" però amb les dues condicions prèvies següents:

1. avis preceptiu no vinculant de la Justícia: (((((qui avisa qui i perquè????????))))))
2. proclamació de la seva dictadura personal (de 2 a 6 mesos) segons els anys de mandat que porti i dimissió forçada al final.

El seu successor, si vol conservar la vigència executiva d'aquest "decret-llei" ha de proclamar també la seva dictadura personal en condicions idèntiques al dimitit Cap d'Estat.

En tots els casos, el cap d'Estat és presoner de la societat geopolítica a partir del mateix dia de l'acabament del seu mandat constitucional, passant immediatament a disposició d'un Tribunal d'Instrucció, encarregat de l'estudi documentari de tota l'actuació del Cap d'Estat que ha cessat per qualsevol motiu.

Cal adonar-se que la dictadura personal, limitada en el temps i amb posterior sanció Judicial, és una figura necessària en dies d'emergència per a la societat geopolítica. La dictadura, basada en el govern per decrets-llei, no té res a veure amb els despotismes ni les tiranies absurdes que normalment es confonen amb ella.

En tant que l'Executiu només pot actuar d'acord amb les lleis, pertoca, doncs, al Legislatiu d'anar canviant la societat en funció de la seva evolució real, amb lleis pràcticament aplicables i pràcticament aplicades durant anys suficients, per a veure'n els resultats socials reals.

No es tracta, per tant, de fer moltes lleis, sinó de fer lleis eficaces en els sentits més democràtics de lenta educació del poble i que evitin caure en la temptació del populisme afalagador dels defectes de les masses incultes i despersonalitzades.

En aquest marc, l'Executiu té molt poca incidència sobre la vida diària dels pobles lliurement intraconfederats de la societat geopolítica, ja que només fa que aplicar les lleis fetes pel Legislatiu.

El Cap d'Estat serà jutjat, conseqüentment, quant a l'aplicació real per ell d'aquestes lleis.

El termini de 24 anys, no d'espera, sinó de professionalització de l'Executiu (7 càrrecs per 4 anys) en l'art de "manar en cap" no es pot considerar doncs immobilitat en relació al conjunt de la societat geopolítica: aquesta ha d'ésser moguda, commocionada, si cal, pel Parlament. Aquest, si està compost de persones responsables (d'aquesta responsabilitat ells també en són subjectes davant la Justícia al termini del seu mandat Legislatiu), serà sempre i arreu el que tindrà la darrera paraula contra tots ls caps d'Estat que hagin oposat llur veto dictatorial (com a màxim de 6 a 2 mesos) contra una llei considerada per ell massa ràpidament evolutiva - o sigui- revolucionària. ((((((i si el Parlament és reaccionari i vol anar enrera o lent))))))))))

La Constitució

En la Constitució s'ha d'expressar clarament i amb precisió que la política a favor de tot el poble ha d'ésser radical en els seus plantejaments i d'una màxima i òptima prudència en els intents legislatius per anar posat aquests principis constitucionals en la pràctica diària.

Aquest prudent procés d'aplicació legislativa s'ha de fer d'acord amb la lentitud o rapidesa amb la que la gent normal pot anar canviant d'ètica profunda: sense aquesta ètica no es pot arrelar en un poble -constituït en societat geopolítica- una moral fenomènica d'aplicació diària afavoridora de les llibertats i de la solidaritat social.

Així, la Constitució ha d'expressar, també, que totes les lleis d'aplicació pràctica-diària han de recordar els principis d'autopolítica i la necessària prudència d'aplicació d'aquests principis: els principis autopolítics, en el seu esperit perenne: la prudència d'aplicació, en la lletra canviant. La lletra de la llei -sempre canviant per aplicar els principis polítics- no pot ser per tant ni dogmàtica, ni inquisitorial, cruel o arbitrària. S'ha d'adaptar a la cultura general de tot el poble, del qual, es vol anar canviant la conducta per qualsevol raó ètica transcendent exposada amb gran precisió en la Constitució.

La Constitució recollirà, així, el conjunt de principis i de regles de joc net lliure i responsable que han de permetre la lliure actuació de les persones en el mercat i en la societat.

La Constitució, ja sigui consuetudinària (la millor), sigui escrita (avui necessària com a primer pas per a generar-ne la consuetudinària), no és, però, un "text sagrat". Per conseqüent no necessita, ni exigeix, cap jurament, ni dels seus fanàtics, ni dels seus seguidors, ni dels ciutadans... per la salvaguarda de la llibertat dels quals ha estat promulgada.

La Constitució vigent pot ser discutida tan lliurement, com indefinidament, per tothom, per tots els ciutadans i per tots els seus representants, pels més competents i pels que no són menys.

Mentre la Constitució estigui vigent tothom l'ha, però, de respectar, més en el seu esperit que en la seva lletra i per tant s'han d'obeir les seves normes legals. Si alguna d'aquestes normes legals no és de la conformitat personal d'alguns ciutadans, no poden fer constar privadament i públicament com a objectors lliures a punts determinats, però no s'hi poden oposar en la pràctica social.

La Constitució pot ser corregida i perfeccionada, però com a mínim, 10 anys després de la seva promulgació, per tal de donar temps a la confirmació o infirmació experimental dels seus principis més importants. Aquesta modificació s'ha de fer segons la pròpia tècnica-legislativa consituent en el text fonamental.

Més val un país ple de jutges que un país ple de policies. Més val un país ple de jurisprudència que un país ple de lleis. Però cal que l'exercici de la Justícia esdevinqui un acte quasi científic: amb proves objectives, amb referència a la llei i a la jurisprudència. Un acte que no pot ser abandonat a mans de persones no preparades ni a populismes, pretesament democratitzadors de la Justícia.

Es tracta, doncs, d'oferir la màxima objectivitat gràcies a la informació telemàtica fornida per la factura-xec; d'oferir la màxima independència política i econòmica a la Justícia respecte de l'Estat o de qualsevol poder fàctic.

Ningú no pot ser jutge i part; és doncs absurd que, l'Estat tingui en bona part la Justícia sota el seu control. En la història les societats que més progressos llibertaris han fet, els han aconseguit a través de la jurisprudència creada en els seus Tribunals més que a través del creixement de l'activitat estatal.

La llei, feta genèricament i a distància dels fets concrets, només pot encertar si és simple i mínima, mai si esdevé casuística i prolixa. Els casos particulars, que concreten la llei, només els pot resoldre el jutge que toca la realitat pràctica de cada dia. Ell és el creador de la jurisprudència amb les seves sentències que són les úniques capaces d'omplir el buit deixat per les lleis generals.

Tota llibertat fenomenica, legalment atribuïda a totes les persones que componen una societat geopolítica, crea instantàniament conflictes contingents entre interpretacions possibles a la legalitat vigent.

El primer deure del jurisconsult és precisament estudiar a fons totes les hipòtesis contràries i fonamentar la pròpia hipòtesi sobre la legalitat vigent. Això, però, només és possible dins el marc d'una Justícia positiva, independent, serena, imparcial, gratuïta i, doncs, igual per a tothom. Amb aquestes condicions bàsiques es podrà prendre el costum de no renunciar mai a la pròpia hipòtesi, sinó de portar-la davant el Tribunal adient per tal de defensar-la. Aquesta defensa de la pròpia hipòtesi, essent coherent dins una intel·ligència lògica, pot ser més favorable a la part polèmicament més llibertària. ((((((Qui és avui un jurisconsult??? aquest paràgraf queda fosc????))))))))))

La Justícia positiva cal que es constitueixi, doncs, en un òrgan independent de l'Estat a través, per exemple, de la pràctica de pressupostos quinquenals determinats per la pròpia Justícia, constitucionalment independents de qualsevol iniciativa o veto de

1º Estat.

Són memores de l'òrgan judicial:

1. Els servidors directes de cada tribunal constituït:

- Jutges d'instrucció: 1 cas per cada jutge
- Jutges de tribunal: components i president
- Oficials
- Auxiliars

2. Els servidors directes de cada jutge d'instrucció:

- magistrats de policia judicial

3. Els servidors directes de cada tribunal i jutge sentenciador:

- magistrats del sistema penitenciari

4. Jurismantenidors (Obudsman) segons dret consuetudinari i positiu
((((què?????))))

5. Jurisorants

- Jurisacusatius (fiscals)
- Jurisdefensors (advocats)

6. Jurisescriturants (procuradors)

7. Jurisfeiaents (notaris)

8. Jurisconsults (((qui són????))

9. Jurispruoents((((qui són avui????))))

Els Tribunals generals i especialitzats són:

1. De pau i conciliació civica: municipals, comarcals, ètnics i interètnics.

2. De dret civil: municipals, comarcals, ètnics (suprem a l'interior), interètnics (id) i suprem per a tota la federació.

3. De dret econòmic i gremial (de nova creació): municipals, comarcals, ètnics (id), interètnics (id) i suprem per a tota la federació.

4. De dret penal: municipal, comarcal, ètnic (id) interètnic (id) i suprem per a tota la federació.

5. De garanties: ètnics, interètnics i federal.

- constitucionals
- legislatives al servei obligat i previ de l'actuació de tot organisme constitucionalment legislador
- judici polític sobre tots els responsables d'òrgans estatals i cívics, fins a batlies o ajuntaments.
- Tribunal Suprem per a conflictes entre tribunals
 - de cassació
 - de darrera instància.

Una pràctica judicial seriosa demana que cada jutge fonamenti les seves sentències segons:

- forma documental tècnica legal;
- fons: d'acord amb la seva personal consciència ètica.

Tota sentència, favorable o desfavorable resta sempre subjecte a revisió tan bon punt siguin presentats nous documents. El Jutge d'Instrucció, amb aquests nous documents, haurà de substanciar l'expedient en un termini màxim de temps (3 mesos ?).

La Justícia no donarà mai valor documental a denúncies o autoacusacions signades davant qualsevol policia per qualsevol detingut, suspecte o interrogat. Cap denúncia nmi autoacusació obtinguda d'ells no otorgarà, tampoc, cap mèrit als policies que l'hagin obtinguda. Tot detingut, suspecte o interrogat per qualsevol policia serà presentat al Tribunal d'acusacions, com a màxim en el termini de 24 hores. No s'admet cap excepció a aquest principi consitucional. El Tribunal es reunirà cada dia amb els suplents que calquin per a atendre els casos del dia. Aquestes mesures són, evidentment, per a evitar la tortura.

En règim normal no podrà ésser promulgada ni derogada cap llei sense el preceptiu dictàmen previ dels respectius tribunals de garanties legislatives ètnics, interètnics i federals. En règim de dictadura consitucional, aquesta col.laboració prèvia no és preceptiva, però caldrà obligatòriament publicar els corresponents dictàmens tan bon punt siguin

presentats.

La Justícia tindrà reglamentació pròpia interna, com qualsevol altre institució liberal. Es constituirà la confederació de tots els col·legis professionals de la Justícia. La gratuïtat afectarà tots els serveis de la Justícia. En règim transitori es podrà mantenir la remuneració privada dels advocats, procuradors i notaris.

D'entre els companys dels Col·legis professionals de la Justícia, sortiran els candidats a les Escoles de Jutges. Després de tres anys d'estudis, seran sotmesos a una passàntia de dos anys. Si són acceptats, quedaran nomenats jutges suplents de llur demarcació d'origen. Dintre d'un termini fixat, ascendiran a Jutges de seu plena de per vida, excepte en cas de jubilació, dimissió, repulsa segons condicions o per designació acceptada a nova seu i funció també segons condicions. Els jutges s'especialitzaran segons vocació.

Malgrat que la història registra, entre els legistes, tants casos d'afany de lucre, poder i corrupció com en qualsevol altre estament de la societat, els servidors de la Justícia, per raó de llur formació humanística i exercici d'exposició contraictòria de cada cas, són els més indicats, en llur conjunt, per a ésser garants de la Constitució democràtica i llibertària. Disposaran, a més a més, com elements per evitar la corrupció: de la independència política i financera de l'Estat; de la separació radical amb els interessos utilitaris; de proves objectives basades en la factura-xec; del control de la xarxa telemàtica i les bases de dades.

Per a garantir un bon exercici judicial, tot acte públic -també el judicial- es gravarà en vídeo i s'arxivarà aquesta informació a disposició de tot el poble i dels tribunals. Les sentències seran acatades però podran ser discutides sense censura pel públic.

La Justícia té, en aquest context, l'alta missió de nacionalitzar la lliure federació d'ètnies i inter-ètnies amb la seva pràctica equànime i igualitària. També té la vital funció de fer acatar la Constitució, especialment, al mateix Cap d'Estat. Quan aquest, constituït en dictadura constitucional, s'oolidi del termini fixat a la mateixa, la Justícia, usant enèrgicament la seva independència de l'Estat, cal que vetlli per la correcta successió en el comandament polític de l'Estat. Si el Cap d'Estat o qualsevol ministre, intenten prescindir d'alguna prescripció constitucional, la Justícia ha de cridar a la legal desobediència civil dels funcionaris i del poble, per tal de no donar suport a qualsevol intent de cop d'Estat:

"No ens és lícit d'acceptar això,
i nosaltres, menys que vos en política
però més que vos en justícia
deslliquem el poble i tots els servidors de l'Estat

de llur fidelitat i lleialtat
al Cap d'Estat o al ministre traidors".

Els fiscals i defensors del poble estaran adscrits a la Justícia, i, per tant, disfrutaran de la mateixa independència enfront de l'Estat (i de qualsevol poder fàctic). Seran, ells mateixos, tan independents com els jutges i magistrats de tot tipus i no podran ésser manipulats per qualsevol autoritat pretesament superior a ells i jeràrquica. Cal desmitificar i desacralitzar la Justícia en tant que és exclusivament fenomènica-positiva i legal-tècnica: l'ètica transcendent, singularíssima de tota persona i, en aquest cas, de cada servidor independent de la Justícia, només pot rubricar o refutar el propi treball legal tècnic com a colofó final de la sentència: dictàmen segons forma i dictàmen segons fons (ètica personal del jutge a favor o en contradicció amb la forma legal).

La instrucció i judici de crims i delictes es realitzarà en diferents etapes, sota la responsabilitat de diferents jutges en cada moment:

1. La instrucció, portada a cap pel jutge assignat a cada cas, cerca tota la documentació sobre el mateix amb l'ajuda de les bases de dades telemàtiques (únic accés al jutge d'instrucció) i per la policia judiciària assignada al mateix.
2. El judici realitzat exclusivament sobre tota la documentació per un únic jutge dient sí o no hi han proves suficients.
3. El judici de circumstàncies agreujants o atenuants, realitzat, si cal per:
 - un tribunal de tres jutges
 - un jurat
4. El judici per la sentència final, motivada segons llei (forma) i segons consciència personal (fons) per un únic jutge.

En la fase d'instrucció solament actuarà la policia judiciària, sota les ordres d'un magistrat. La policia de Seguretat de l'Estat i les policies locals de pau civica hauran de prestar ajuda a la policia judiciària solament quan els sigui demanada pel jutge.

Partits i moviments polítics

Els partits i moviments polítics estaran acollits a l'Estatut Liberal. Seran de lliure formació i inscripció, com qualsevol associació ciutadana no lucrativa. Rebran igual pressupost ordinari i extraordinari en funció del nombre de socis i, per tant, no podran cobrar quotes ni rebre donacions particulars (excepte sota sanció de la Justícia i administració de la Caixa de Consignacions). Els professionals liberals no podran, però, afiliar-se.

Els partits podran presentar candidatures a tots els legislatius (des del parlament de barri al parlament federal) però no ho podran fer ni a Executius ni a Cameres Consultives (elegides aquestes entre els professionals liberals).

L'única limitació per la il·legalització judicial d'un partit és la de que fomenti o porti a terme la violència armada.

L'organització interna d'un partit es regirà per la de les associacions liberals: eleccions separades entre legislatiu i executiu.

La seva funció serà la de fer participar els ciutadans i representar-los en totes les cameres legislatives en què hagin rebut la confiança d'aquells.

Els partits no podran presentar, en canvi, candidats a eleccions executives, ja que aquestes solament han d'elegir gestors responsables independents encarregats de dur a terme les lleis emeses pels legislatius, on s'expressa la voluntat popular. Si s'accepta la militància de partit als membres dels executius --com als membres de la Justícia-- es cau ràpidament en una aplicació partidista de les lleis que avaforeix el manteniment del poder del partit majoritari.

Els partits polítics s'hauran d'adaptar al nou marc constitucional tendint a una mentalitat i una pràctica diferent de les actuals, que superin les simplistes i populistes divisions entre dretes i esquerres, que amaguen tot tipus d'interessos i amoligüetats. Serà més fàcil avaluar els partits segons la seva pràctica afavoridora del joc net i de les solucions racionals (malgrat que puguin fer perdre vots); segons la capacitat d'acceptació de la raó de l'adversari (més enllà dels interessos del partit); segons la coherència en el compliment de les promeses electorals...

Defensa i seguretat

El desig d'origen i la intenció final de l'alternativa cívica que este dissenyant consisteix en la no-violència intel·ligent i activa de cara a tots els aspectes i esdeveniments de la vida humana. La voluntat radicalment no-violenta no ens impedeix, però, de veure com la violència s'instal·la en la història humana i com no desapareixerà de cop. Des d'un punt de vista ideal, ètic, és correcte voler i lluitar per la desaparició total de la violència. En canvi, des d'un punt de vista polític i pràctic, cal despendre molta intel·ligència per descobrir i desmuntar ordenadament i per parts els diversos mecanismes econòmics, socials i culturals que asseguren la violència en el nostre món.

La majoria d'elements que es plantegen en aquesta alternativa cívica estan dissenyats per a intentar d'anar realitzant aquest desmuntatge dels mecanismes violents. Es tracta d'anar més enllà de certes actuacions anti-violentes frontals que, a la llarga, acostumen a provocar el perfeccionament dels mecanismes violents estructurals.

Com que no podem retornar de cop a l'etapa pre-bèl·lica de la humanitat, cerquem, almenys, superar l'era dels imperialismes agressors, generadors dels militarismes; cerquem reprendre l'estructura social anterior a l'imperialisme: l'imperi democràtic estrictament defensiu. Aquest és una estructura política antimperialista perquè es fonamenta en la lliure unifederació de totes les ètnies i inter-ètnies constitutives i perquè, constitucionalment, no pot emprendre accions ofensives. Es tracta doncs de passar de l'imperialisme actual (interior i exterior) a l'imperi (confederatiu i federatiu), i per tant, de substituir unes forces armades militaristes ofensives (interiors o exteriors) per unes forces militars estrictament defensives. Aquest és el primer pas per a desenvolupar una defensa civil, progressivament no armada. A nivell polític, en els nostres dies, la no violència intel·ligent i activa ja faria prou de concretar-se en això.

Es molt probable que amb el constant repartiment equitatiu del bé comú i la consegüent gradual desaparició de classes socials es podran donar noves passes en vista a la desaparició de qualsevol forma coactiva dintre la societat humana. De moment es tracta d'afavorir que tots els ciutadans i col·lectius exerceixin tots llurs drets de dignitat i llibertats personals dins el marc protector de:

- l'Estat, responsabilitzat;
- la Justícia independent de l'Estat o de qualssevol poder fàctic;
- les forces armades cara a l'exterior i les policies cara a l'interior.

Cal que socialment ens aconem, i no tinguem por a reconèixer, que avui patim una violència permanent, organitzada subtilment o expressada en la força bruta dels poders imperialistes i militaristes (propis i estranys) que actuen sota la protecció del diner anònim i de la plutarquia indígena i muncial; violència permanent provocada per al confusió entre Estat i Justícia que deixa desemparat al poble; violència de la burocràcia, omnipresent i irresponsable; violència del terrorisme generalitzat pels sistemes policíacs repressius i toruradors generadors de terrorismes fanàtics populistes.

La pau no consisteix en lliurar-se, dels i mans autolligats per ideologies pacifistes, a aquests enemics de l'home lliure i del ciutadà responsable. Un gest aital pot esdevenir testimoni, com tants n'hi ha hagut al llarg dels carrers quantre mil anys de violència, del desig i dels ideals pregonos de no-violència de la humanitat. En casos heroics i extrems, personals i col·lectius, la humanitat ensenya la seva bellíssima cara profunda davant els poderosos corromputs de torn. Però aquests gestos de lliurement no-violent testimonial no obriran sols la solució política estructural estable. Cal defensar la pau amb coratge, però sobretot amb intel·ligència per a superar les causes reals de la violència. Al metge se li exigeix bona voluntat i generositat, però, sobretot, intel·ligència, ciència, saviesa i tècnica.

Els pobles acostumen a estimar-se més l'esclavitud que el suïcidí. No es pot fonamentar la nova societat en l'heorisme permanent de tots els seus memores. Un militar, que visqui amb honor la seva funció, no continuarà una guerra tècnicament i moralment perduda, sacrificant infants i vells. Preferirà sacrificar-se ell personalment. Reconeixerà com a seva la responsabilitat de la seva tècnica defectuosa i de la baixa moral dels seus exèrcits i ho atribuirà al fet de no haver sabut comunicar-se i fondre's amb el seu poble.((((((aquest exemple, estar clar????))))))

Mentre no evolucioni més la societat, la pau interna i externa d'una societat geopolítica es defensa amb uns exèrcits i unes policies intel·ligentment capaços d'inspirar respecte, de dissaudir, als violents, als partidaris de la força bruta. Dins aquesta política de dissuació, l'armament mortífer no és l'únic instrument. Els exèrcits i les policies, encarregats de la defensa i de la seguretat, han d'obrir-se a tècniques dissuasòries no armades que permetin una major participació de la població civil en la seva autodefensa.

Tota societat, doncs, necessita preveure sistemes de defensa, sobretot quan opta per canvis que trenquen les hegemònies del moment. Però cal distingir les funcions estrictes de la defensa de les funcions que sota aquest nom els Estats prenen per amagar imperialismes interns (contra les ètnies constituents de la societat, com a eina de dominació...) i externs (amençant i conquerint altres pobles).

Els sistemes de defensa han de ser eficaços per:

- evitar que les persones, la cultura, els béns i el territori siguin invadits o destruïts, protegint especialment la vida, salut i seguretat de les persones i dels éssers vivents.
- evitar qualsevol temptació de convertir la defensa en un sistema d'agressió interior (contra ètnies o sectors socials) o d'agressió exterior (contra altres societats).
- evitar que els responsables de la defensa puguin emprar els seus mitjans contra les regles de joc acceptades democràticament o puguin esdevenir poders fàctics que actuïn com a grups de pressió privilegiats.

Caldrà vertebrar, doncs, uns sistemes de defensa que afavoreixin aquesta eficàcia i que, tot integrant les actuals estructures militars, les situïn dins un context més ampli i coherent de cara a aconseguir els objectius d'eficàcia assenyalats.

El primer component d'una defensa estricta és la participació de la població en la construcció de l'alternativa cívica mitjançant la lliure adhesió a un projecte engrescador, que destrueix les estructures de poder, que responsabilitza els actes lliures de tothom, governants i governats, que assumeix solidàriament la desaparició de la misèria i la pobresa sense atacar la creació de riquesa, que respecta i potencia la lliure federació de les ètnies i la lliure confederació a tots els nivells (barris, municipis, comarques, ètnies i inter-ètnies). Sense sentir-se pròpia i propera la societat a defensar és impossible plantejar-se l'èxit de qualsevol sistema defensiu que no amagui altres interessos que els enunciats.

Aquesta adhesió, però, essent necessària no és suficient. Cal revisar l'eficàcia dels sistemes concrets que funcionen i crear-ne de nous més adaptats als nous objectius de la defensa.

La revisió de les actuals estructures estrictament militars demanaria, per exemple:

- la retirada i no fabricació d'armament ofensiu (portavions, missils) o d'armament altament destructiu de vides humanes (atòmic, bacteriològic i químic).
- la no adhesió a cap bloc o pacte militar que obligui a intervenir fora de les pròpies fronteres.
- la professionalització dels exercits amb supressió del servei militar obligatori.

- la total submissió de les forces armades -i de totes les organitzacions defensives- al Cap de l'Estat, sense les ordres del qual qualsevol moviment de tropes sigui considerat rebel·lió i sedició.

- la prohibició de vestir uniforme i de portar armes fora dels recintes militars (excepte en cas de servei autoritzat).

La creació de nous sistemes de defensa més adaptats als nous objectius enunciats podria tenir en compte:

- la formació de cossos armats i no armats de defensa municipal, comarcal i ètnica coordinats a nivell d'ètnia i sota la responsabilitat del Cap de Govern Autònom.

- la formació i organització de la població en sistemes de defensa popular no-violenta que progressivament puguin anar substituint eficaçment la força de les armes per la força de la raó i del risc personalment assumit per defensar-se d'ocupacions exteriors o de despotismes interiors. (De nou la Revolució Burgesa ha fet creure que la democratització de la defensa passava per l'obligatorietat del servei militar per als homes joves. Els sistemes militaristes, amb soldats del poble, han continuat essent tan imperialistes o ineficaços com els exèrcits d'aristòcrates i mercenaris. La democratització de la defensa ha de passar per la participació lliure i diversa de tota la població (joves i grans, homes i dones) disposada a no col·laborar i a desobeir organitzadament qualsevol intent d'agressió).

Forces armables: exèrcits i policies

Que calquin, de moment, uns exèrcits i unes policies no vol dir que aquests actuïn impunement, fora de l'ordre constitucional i de que puguin usar la seva força armada fora de les seves funcions esocífiques i territorials. Per evitar les clàssiques temptacions d'usar la força armada contra la població (interior o exterior) cal emprendre un conjunt de mesures, entre elles la de distingir i diversificar a l'interior de la societat geopolítica l'exèrcit i la policia.

L'exèrcit, constitucionalment té la funció de defensar la societat geopolítica de qualsevol atac exterior, però no pot emprendre accions ofensives a l'exterior.

La policia té la funció de vetllar per la seguretat interior.

L'Exèrcit i la Policia estan sota ordres directes del Cap de l'Estat i no poden actuar sense la seva conformitat. Ara be, l'exèrcit i la policia, malgrat la unificació de comandament i de tècnica específica s'organitzen territorialment i actuen, normalment, sota les autoritats civils territorials confederatives, responsables davant el Cap d'Estat. Així, podem distingir dins les forces armables:

1. Exèrcits:

- Exèrcit professional de defensa federal
 - . Exèrcit de fronteres
 - . Exèrcits de reserves estratègiques
- Exèrcits cívics ètnics i inter-ètnics

2. Polícies

- Policia de seguretat federal
- Polícies de pau cívica (barris, municipis, comarques, ètnies..)
- Polícies judicials
 - . Policia judicial dels Jutges d'Instrucció
 - . Policia judicial dels Tribunals constituïts
 - . Policia penitenciària

Totes les forces armables seran formades per voluntaris i demanaran un alt grau de professionalització i de disciplina, major quan més properes estiguin a la societat civil.

Així, el primer nivell d'incorporació voluntària a les forces armables serà el de l'Exèrcit de Fronteres. Després d'uns quants anys de servei (12 anys?) el professional podrà passar a l'Exèrcit de reserves estratègiques (10 anys?). Després del qual podrà demanar l'ingrés o en un Exèrcit Cívic o en la Policia de Seguretat Federal. Després de 10 anys de servir en la Policia de seguretat federal, tot policia professional podrà demanar l'ingrés en les policies de Pau Cívica o en les Polícies Judicials. Qualsevol d'aquestes demandes pot ser acceptada o refusada.

Així, després de tres anys de servei actiu en l'Exèrcit de Fronteres (terra, mar, aire, intencència, armament, serveis diversos) tot professional militar ingressarà en una escola especialitzada de la seva arma en la que estudiarà, com a mínim, tres anys. En funció del nivell d'estudis sortirà amb la graduació corresponent per a exercir-la en l'Exèrcit de Fronteres, en el qual, si no fa ús de la facultat de canvi, podrà servir fins als 45 anys, passant seguidament a jubilació i disponibilitat militar en la reserva de la seva unitat.

Quan un militar de fronteres ingressi en l'Exèrcit de Reserves Estratègiques ho farà en una escola especialitzada de la seva arma i seguirà els estudis un mínim de tres anys. En sortir-ne ingressarà en un cos actiu de l'Exèrcit de Reserves Estratègiques, en el qual, si no fa ús de la facultat de canvi, podrà servir fins als 55 anys, passant seguidament a jubilació i reserva de la seva unitat.

Quan un militar professional o cívic ètnic (((((((aquests són voluntaris, però no professionals????????)))))))))) ingressi en la Policia de Seguretat federal, no farà en l'escola especialitzada, un mínim de 3 anys. Graduat servirà en la funció que se li assigni fins als 55 anys. Després es jubilarà i passarà a la reserva policial federal de la seva unitat.

Quan un militar professional ingressi en un Exèrcit Cívic ètnic o inter-ètnic, ho farà en l'escola especialitzada corresponent a l'exèrcit i arma escollida, durant 3 anys mínim. Graduat, servirà en la funció que se li assigni fins als 65 anys, per passar tot seguit a la corresponent reserva militar cívica.

Quan un policia de seguretat federal ingressi en una policia cívica o judicial, ho farà en una escola especialitzada d'aquesta policia durant un mínim de 3 anys i 2 anys de passantia. Graduat, servirà a la funció que se li assigni fins als 70 anys (((no es massa anys????????))), per passar a conuinuació la jubilació i reserva.

(((((no queca clar el perquè de les eoaats i passis successius d'uns
cossos a d'altres)))))))))

Exèrcits i Polícies són forces armades en el sentit que solament poden portar i usar armes en casos decidits per les autoritats civils, i especialment, pel Cap de l'Estat.

Així, tots els militars només tindran un sol tipus d'uniforme i d'armament individual de campanya i de guerra. No podran portar ni l'un ni l'altre fora dels terrenys d'estricta jurisdicció militar, sota pena de gravíssimes sancions per a ells i pels seus superiors directes.

Els professionals de la Policia de Seguretat Federal, fora dels recintes i terrenys de llur jurisdicció només portaran l'uniforme i armament prescrits per cada servei, sota comandament directe d'un oficial, el qual obeeirà l'ordre de servei ben precisa, per escrit, firmada per un superior responsable plenament i directament davant el Cap de l'Estat, essent, en definitiva, aquest últim, constitucionalment el responsable final personal.

Totes les Polícies de Pau Cívica i de Justícia només portaran l'uniforme de servei quan rebin l'ordre de llur superior directe o responsable i, normalment, serviran llurs conciutadans o a la Justícia, sense cap arma. Només portaran armes per serveis especials molt ben precisats, sota les ordres directes d'un oficial, el qual haurà rebut l'ordre per escrit d'un superior Civil o Judicial directament responsable, sense que aquesta responsabilitat del seu superior eximeixi l'oficial de la responsabilitat pròpia de qualsevol extralimitació.

Les Polícies de Pau Cívica estaran sota les ordres directes del:

- alcalde de barri, en els barris;
- batlle en els municipis;
- president del Consell comarcal, en les comarques;
- president del consell regional, en les regions;
- president autònom, en les ètnies;
- president confederal en les interètnies;
- president confederal en les lliures confederacions ex-estats.

Cap policia de Pau Cívica, de grau territorial superior, podrà actuar en jurisdiccions autònomes confederades de rang inferior, sense que existeixi per escrit la crida del responsable de l'autonomia inferior al responsable de l'autonomia superior i sense que, el seu propi comandant directe, li hagi donat per escrit l'ordre corresponent.

La mateixa regla de responsabilitat directa del responsable de cada unitat policial judicial serà seguida per la Justícia quant als jutges

o instrucció, els presidents de Tribunal o els jutges penitenciaris.

La Policia de Seguretat Federal només podrà actuar per ordre directa del Cap de l'Estat, sigui a petició expressa de l'autoritat cívica autònoma o judicial territorial que es consideri sobrepassada pels esdeveniments, sigui per iniciativa personal del Cap de l'Estat, constitucionalment responsable, si considera que una autoritat cívica no compleix les obligacions executives que li tenen reservades la Constitució i les lleis referents a autonomies ètniques i interètniques. (((((((((((Si el cap de l'estat pot actuar al seu criteri amb la policia federal, per incompliment constitucional, perquè serveix la Justícia????????????????))))))))))

En temps de pau, cap unitat dels exèrcits no podrà actuar orgànicament fora dels terrenys de campanya. Les úniques excepcions seran:

- en el cas dels exèrcits professionals, per ordre directa del cap o d'Estat, responsable de les lleis confederatives pactades per cada ètnia o interètnia.

- en el cas dels exèrcits cívics ètnics o interètnics, a les ordres directes a la vegada del cap d'Estat i del President de l'Autonomia ètnica o interètnica, o d'aquest últim solament, per delegació expressa del cap o d'Estat (((((((com es pot dependre de dos comandaments, i si son contradictoris ????)))))))))

Un bon programa d'activitat per a cada unitat orgànica dels Exèrcits, sota el comandament del seu oficial superior, personalment responsable davant el Cap d'Estat, dintre, normalment, dels terrenys de la seva jurisdicció, fora aquesta seqüència cíclica:

Una setmana de preparació de maniobres

Una setmana de maniobres

Una setmana de crítica de maniobres, a tots els nivells de la unitat, sota la direcció d'un oficial directament responsable davant el seu comandant en cap.

Una setmana de vacances... i tornar a començar.

Les unitats de servei asseguraran, en aquets programa, les regularitat d'exercici, maniobres i marxa de les unitats actives.

Cada unitat de Policia de Seguretat, evidentment més petita que les unitats de l'Exèrcit professional, s'exercitarà segons un esquema equivalent, en els terrenys de la seva jurisdicció, o actuarà fora d'ells sota ordres directes i la responsabilitat única del Cap d'Estat: (((((((((((Si el Cap de l'Estat ha de firmar totes les ordres de l'exercit i la policia no te temps de fer res mes))))))))))))))

En cas de proclamació de l'estat de pre- guerra, tots els exèrcits passaran a les ordres directes i personals del cap d'Estat, amb l'única restricció que no podrà emprar els exèrcits cívics ètnics i interètnics fora dels territoris autònoms respectius, excepte en cas d'oferiment total o parcial segons Constitució i pacte de lliure confederació, del respectiu President de cada Autonomia i República ètnica o interètnica.

En cas de guerra, el Cap d'Estat esdevé l'únic responsable de la conducció de les operacions militars: totes les forces armades, menys les judicials, li deuen obediència total. Cap militar no es pot oposar a aquesta solidaritat total en el perill de la guerra declarada.

Els Exèrcits cívics ètnics i interètnics tenen com a principal missió la defensa del seu propi territori autònom i, en cas d'invasió, la defensa a ultrança -amb lluita de guerrilla- contra l'invasor.

Fora del temps de guerra, no hi pot haver constitucionalment Justícia Militar com a cos organitzat propi. L'administració de la justícia dependrà enterament de la Justícia ordinària. Es farà una distinció molt neta entre la justícia militar per afers gravíssims i les penes disciplinàries previstes pel codi militar a judici de cada superior respecte als seus inferiors. (((((((en temps de guerra sí a la Justícia Militar????????))))))))))

En cada ètnia existirà una sola policia cívica rural que vetllarà per la seguretat de les persones, dels patrimonis privats i del patrimoni comunitari en totes les àrees poc poblades.

Aquesta policia tindrà un coneixement profund de la població sendetària i fluctuant de la seva àrea de vigilància. Seran vigilats especialment per aquesta policia tots els elements estrangers (((((((millor foranis))))))), siguin eventuais, siguin residents, sense que els puguin mai molestar, ja que ningú pot ser intervingut per la policia si no és en cas de flagrant delictes o per ordre escrita del jutge.

Desarmament total de la població

La clarificació, responsabilització i disciplina de les forces armables permet legislar a continuació el desarmament total dels ciutadans i dels col·lectius.

La no violència activa, en aquest context, porta a limitar l'ús de la força coercitiva al monopoli legal de l'Estat i de la Justícia per tal de fer-ne concentrar la responsabilitat personal, d'una banda, al Cap d'Estat i als Presidents de les Autonomies locals (als quals el cap d'Estat n'ha fet delegació expressa) i, de l'altra, als jutges d'instrucció de Tribunals constituïts per jutjar cada cas concret i als jutges encarregats dels diferents sistemes penitenciaris (((de cada condemnat concret i de tots els condemnats pels anteriors Tribunals.)))((((jo suprimiria aquesta precisió fina, complica????))))

Aquest monopoli de la coerció, respectivament Estatal i Judicial, demana la restricció -màxima i òptima possible tecnològicament- de la violència incontrolada a través del desarmament total de la població.

En aquest sentit, tot acte documentat de violència, executat per ciutadans o col·lectivitats, demana una condemna pels seus responsables que sigui coherent amb aquest actes: la incorporació forçada a l'exèrcit - Federal o Cívic- segons gravetat de l'acte i qualificació del jutge. L'exèrcit és el "lloc natural" de la violència estrictament imprescindible a la convivència i pau ciutadana. Aquesta condemna a l'exèrcit pot ser:

- fins a 3 anys, per tot acte de violència verbal no escrita, testificadament documentada.
- fins a 6 anys, si l'acte de violència és per escrit.
- fins a 9 anys, si l'acte és de violència física amb danys lleugers a altri, i si hi ha confessió espontània.
- fins a 12 anys si no hi ha confessió i cal establir documentàriament i contradictòriament l'acusació.
- fins a 12 anys, la tinença fora de domicili privat o recinte professional, de qualsevol instrument contundent "arma de cop" o penetrant "arma blanca".
- fins a 15 anys, servir-s'en, sense ferides greus.
- fins a 20 anys, servir-s'en amb ferides greus.

- fins a 15 anys, guardar en el propi domicili o portar a sobre qualsevol arma de foc.
- fins a 25 anys, l'ús d'arma de foc, sense víctimes.
- fins a 30 anys, si hi han ferits.
- fins a 40 anys, si hi han morts.

Les armes de caça, de tir (esport), de defensa (((((de qui????)))... podran, a nom de cada propietari, ésser guardades en la caserna territorial més propera de la Policia de Seguretat. Llur tinença i utilització només seran permeses amb l'autorització, escrita en document fefaent pel cap de Policia de Seguretat responsable, si és possible, en grup manat per un oficial: en tots els casos, a l'interior d'un espai o territori ben delimitat (barri, municipi, comarca...) i per un temps molt curt, àdhuc en terreny completament despoblat (en aquest cas, una setmana?). Les infraccions seran castigades, en el cas del cap de Policia responsable, a 10 anys de presó militar; en el cas de qualsevol ciutadà, fins a 20 anys d'incorporació a l'Exèrcit.

Tot militar o policia de seguretat trobat armat, sense permís del seu superior directe, fora de terrenys militars, serà castigat, en temps de pau:

Si no és oficial, a 20 anys de presó militar;

Si és oficial, a 40 anys de presó militar (o pena de mort).

Llur superior d'unitat en serà totalment responsable per no haver exercit l'autoritat i vigilància necessàries.

Cap policia de Pau Cívica no pot portar armes de foc, ni servir-s'en, sense el permís del seu superior directe d'unitat.

La Justícia farà públiques ordenances per a tot allò referent a eventual armament (((de qui????) i utilització del mateix, en casos concrets en què sigui necessari ((((((pel poble????????))))))).

Cap uniforme, d'intenció partidista violenta, fora del militar o del policial, no serà permès a qualsevol ciutadà o col·lectiu, per cap motiu. El més petit intent d'implantar qualsevol distintiu de tipus partidista violent serà castigat, en flagrant delictes, com a mínim a cinc anys d'incorporació a l'Exèrcit. Qualsevol inducció a la violència o a la tinença d'uniforme partidista violent per part de persones no subjectes a estricta disciplina militar o policial, serà castigada a 10 anys, aplicable a l'individu o al grup en qüestió. Malgrat llur constitució anterior sigui legal, tota associació que hagi avalat, com a grup organitzat, l'anterior delictes d'uniformació pro-violenta, serà

1.360/3

immediatament dissolta per sentència judicial. (((((la incorporació a l'exèrcit de gent gran perquè serveixen; la incorporació de dones vol dir que l'exèrcit és totalment mixt))))))))))))))))))))))

1987. Primera edició.

Sistema penitenciari

En general s'aboleix la presó preventiva. Només el jutge d'instrucció, en casos gravíssims dels quals ell és l'únic jutge responsable davant la mateixa Justícia, pot decretar la presó preventiva. En cas de fugida a l'estranger del suspecte o acusat, la instrucció i el procés subsegüent seguiran el seu curs normal fins al final, en vista a l'exemplaritat cultural del poble. El fugitiu, serà sentenciat en absència voluntària d'ell i en presència professional del seu advocat designat per ell, per la seva família o com advocat d'ofici. Aquesta sentència serà complerta en cas de retorn del fugitiu i no hi pot haver, en aquest cas ben precís, ni indult ni prescripció.

D'una manera general no hi ha prescripció per cap crim o delictes documentat, puix el fet perseguit per la Justícia no és tant la pena del condemnat, com l'exemplaritat cultural al servei del poble.

Tot condemnat a més de 2 anys podrà escollir davant del seu jutge penitenciari entre:

- la presó sense cap avantatge particular;
- l'Exèrcit Professional, mínim de tres anys, o múltiple de tres, amb tots els avantatges inherents al fet de què se li canviï la seva identificació civil (nom, cognoms...).

En aquest cas el condemnat anirà a l'Exèrcit amb personalitat nova: només el seu jutge penitenciari i el seu coronel de regiment sabran la seva identificació real; el condemnat podrà, doncs, optar a tots els estudis i promocions normals en els Exèrcits i, en cas de total recuperació, en les Polícies.

La Justícia especialitzada en suspectes de crims i delictes, que no han pogut ser provats documentàriament pel jutge d'instrucció que ha treballat llur causa, podrà, si les presumcions són prou fortes, exilar el suspecte a una població de menys de 500 habitants, en la qual haurà de fer avalar personalment tots els seus xecs de consum pel secretari de l'Ajuntament, al qual, a més a més, haurà de presentar-se matí i tarda. Cobrarà el salari social financer d'estudiant o aprenent. Podrà exercir d'empresari agrícola per compte propi o d'obrer agrícola, d'artesà per compte propi o d'obrer en una empresa artesanal existent. Podrà estudiar o dedicar-se lliurement a qualsevol afició manual o intel·lectual que li abelleixi. Dependrà del jutge de pau en el municipi, per avalar la seva demanda de recuperar la seva llibertat ciutadana total, després del mínim de tres anys d'exili.

Quan les presumcions no siguin prou evidents, l'exili, en les

mateixes condicions, es farà en poblacions de fins a 5000 habitants i només per a 1 ó 2 anys. En un cas i en l'altre, el suspecte podrà canviar l'exili per un contracte de voluntariat a l'Exèrcit per 3 anys, al final del qual el coronel del seu regiment haurà de donar la seva opinió motivada sobre la seva honorabilitat en la vida militar transcorreguda. El jutge encarregat de cada un dels militars suspectes haurà de donar el seu parer motivat sobre la seva capacitat de vida ciutadana lliure i responsable.

L'exili interior finançat o la incorporació a l'Exèrcit, amb possibilitats de començar una nova vida, obren un camí nou als condemnats: la societat es protegix d'ells, però no s'els hi tanquen les portes com fins ara. Aquestes mesures permeten la supressió de les presons, cau de perpetuació del crim.

Seguretat ciutadana

La inseguretat ciutadana no es pot deslligar, des de fa milers d'anys, del tipus de moneda anònima i desinformativa que els poders establerts mantenen. Tampoc es pot deslligar de l'atur forçós. Evidentment la primera inseguretat ciutadana és la de quedar-se sense feina i no tenir diners per a viure dignament. La inseguretat material i psicològica de molts ciutadans sense feina, i sense esperança de tenir-ne, crea un clima d'inseguretat general. La falta de solidaritat social des de dalt genera la insolidaritat social des de baix. El marginat, en una societat oulent reclama el seu troç de pastís: diners per a menjar, droga per a oblidar, motos i cotxes per a fardar...

La societat que genera aquesta insolidaritat reclama, aleshores, protecció ciutadana: policies, alarmes, empreses de seguretat... Mantenir aquestes desequilibris socials i misèries, permet crear empreses de "protecció i seguretat" que esdevenen un immens negoci sempre creixent... (en el 1983, 40.000 milions de ptes repartits entre més de 100 empreses). Els mitjans de comunicació ajuden a crear el clima de terror i d'inseguretat necessaris. Sempre hi ha "quants blancs" que ajuden i potencien els robatoris, atracaments, assassinats, tràfics, violacions... perquè els dona negoci per les dues bandes: en el delictes i en la lluita contra el delictes.

La inseguretat ciutadana és, doncs, avui l'excusa per a potenciar el reforçament de l'estatisme policiac. No es fa res, en canvi, per evitar les causes de la petita delinqüència ni per a resoldre el "terrorisme" sempre tan "rendible" per al poder.

La seguretat ciutadana, amb un sistema de moneda telemàtica personalitzada i informativa, no necessitarà de cossos policiacs, arbitraris, ineficaços i corruptes. La personalització de les relacions monetàries i mercantils o'una banda i la resolució dels principals temes de violència social (la misèria, la pobresa, la marginació, la droga... i la manca de llibertat federativa de les ètnies) de l'altra, poden portar a una reducció dràstica de la violència social. La supressió del diner anònim impedirà la realització pràctica de la majoria dels delictes per raó de diner (que són la gran majoria). L'assignació a cada persona (especialment al marginats i als sense feina) de salaris de solidaritat social indefinits juntament amb la gratuïtat de tots els serveis culturals i assistencials atacarà d'arrel les causes de gran part de la delinqüència actual.

L'ajuda especial a les dones permetrà a aquestes alliberar-se de patir les conseqüències de delictes avui quasi ni tant sols denunciats (apallissament del marit, violacions) i despenalitzarà fets que la legislació actual condemna o dificulta (avortament, divorci,...).

La legalització, controlada pel sistema monetari, de l'ús i comerç de drogues (alcohol, tabac, marihuana, àcids...) evitarà les màfies dels traficants i les nocives adulteracions dels productes; i permetrà treure el regust a aventura subversiva i perillosa que la prohibició genera. Els adequats tractaments de desintoxicació en mans de professionals independents i amb mitjans, i una informació clara sobre els efectes de les drogues, són millors sistemes que les persecucions policiaques.

La majoria de delictes habituals (evasió de divises, falsificació de documents, estafes, xantatges, ostatges, atracaments, robatoris, prostitució, tracta de blanques, proxenetisme, tràfic de drogues, d'armes i d'obres d'art, suborn de funcionaris, de polítics, de jutges, assassinats per encàrrec, incendis per encàrrec, extorsions...) necessiten, usen o cerquen el diner anònim. La seva supressió impedirà l'ús del cos del delicte. Segurament sorgiran noves formes de delinqüència, però tant de bo si, de moment, aconseguíssim erradicar en gran part les causes i els instruments de les actuals.

La lluita armada d'alliberament de classe o d'alliberament nacional dins el marc d'una societat lliurement federativa de les ètnies que la componen i pràcticament solidària, especialment amb els desheretats, quedarà pràcticament sense motivació i sense possibilitats d'exercir-se en règim de monaca personalitzada que impossibilita les fonts de finançament habituals d'aquestes organitzacions (atracaments, impost revolucionari,...) i els tràfics d'armes.

Aquest conjunt de mesures poden retornar la tranquil·litat de passejar sense ser assetjat pels captaires, pels atracadors, pels col·locadors de bombes, o per accions policiaques antidisturbis.

La funció de les policies serà de vetllar pel respecte a les regles de joc constitucional i a les normes de convivència de cada comunitat ètnica. La policia podrà anar, normalment, desarmada. El compliment de les regles de joc constitucional no dependrà tant de la repressió -sempre ineficaç a la llarga- com de l'assumpció de la responsabilitat documentada dels actes lliures de les persones davant la Justícia que disposarà, quan convingui, d'aquesta documentació. El manteniment d'un Estat de dret demana, igualment, el desarmament total de la població, sense el qual tothom pot imposar els seus interessos per la força, definició exacta de l'Estat de fet.

El conjunt de mesures de simplificació de l'Estat (reducció de l'Executiu, dels ministeris, de l'administració pública, de l'exèrcit, de la policia....) comporta la cessació de molts funcionaris. Molts d'ells, es podran acollir a l'Estatut Liberal (administracions ètniques i locals; institucions liberals d'ensenyament, de medicina, de mitjans de comunicació....). D'altres però, cessaran la seva activitat, perquè ha esdevingut innecessària per qualsevol motiu (supressió de burocràcies inútils; retorn de funcions a la societat civil; simplificació de cossos agegantats...).

Per tal d'evitar que una categoria important de ciutadans no caigui en un estat de defraudació, generadora d'un clima de guerra incivil a més o menys llarg termini, cal que el poble s'adoni que es millor fer un sacrifici transitori de solioaritat amb aquest funcionaris. Es sempre menys costós que les destruccions defintives d'una guerra.

Així, tot funcionari cessant per aplicació del conjunt de mesures de dràstica simplicació de l'Estatisme actual, haurà de declarar els seus ingressos anteriors, sense cap control previ. La quantitat total declarada serà multiplicada per un coeficient (per 2 ó 3) i aquesta jubilació resultant li serà pagada per la Caixa d'Estalvis corresponent al seu domicili per mitjà d'un "xec de funcionari cessat" cada mes. No es perdrà aquest estatut vitalici si no és per pròpia renúncia o per sentència de tribunals (delictes, conspiracions, falta de lleialtat en la declaració dels ingressos al moment de cessar...).

'Area de les professions i serveis liberals

La concreció pràctica de l'Estatut Liberal permet no solament evitar la corrupció i la gestió irresponsable en el camp cívic, polític i judicial sinó afavorir un exercici liberal desmercantilitzat i desestatitzat, superant la falsa disjuntiva entre serveis públics i privats.

L'autogestió dels serveis liberals per part de professionals equitativament finançats, lliures i responsables, pot endegar un procés de creació cultural plural d'incalculables conseqüències humanitzadores.

@Index

Ni públics, ni privats: serveis liberals autogestionats
Deontologia
Supressió de la propietat intel·lectual
Incorporació a l'Estatut Liberal
Educació i instrucció
Publicitat
Seguretat social i medicina
Mitjans de comunicació
Recerca científica i tècnica
Arts
Esglésies i comunitats de fe

1987. Primera edició.

Ni públics ni privats: serveis liberals autogestionats

L'organització dels professionals i de les institucions culturals (salut, educació, informació, investigació, arts, esports...) correspondrà, igual que la de la Justícia, a la de l'estatut liberal: gratuïtat dels serveis i finançament comunitari per a un exercici lliure i desmercantilitzat a disposició de tothom.

L'estatut liberal permet superar el fals conflicte entre públic i privat, ja que és un conflicte entre dos interessos privats: el de l'estatisme (que pretén erigir-se en defensor del bé comú, però que imposa els seus programes mèdics, educatius, informatius, investigadors... per a perpetuar el seu poder) i el del mercantilisme liberal (que vol treure profit del poder del saber sobre les necessitats culturals o assistencials de les persones). Cap d'aquests dos interessos privats fomenten el lliure exercici professional ni la lliure tria per part dels clients (l'una condicionada per la burocràcia, i l'altre pels diners).

La progressiva aplicació i extensió de l'estatut liberal a diferents serveis culturals pot significar un element importantíssim de culturització popular pluralista i una explosió d'expressió creativa lliure i diversa que obri portes més enllà dels models educatius, mèdics, artístics i investigadors establerts, sovint estancats, mancats de recursos per a un lliure exercici i dirigits a mantenir cultures de classe per a èlites o per a masses.

Tot ciutadà tindrà, per tant, dret a participar en les lliures activitats liberals civiques i en les concretes institucions liberals professionals, segons proves de competència en l'exercici corresponent, i a beneficiar-se gratuïtament dels seus serveis.

Només lleis mínimes, segons respectives constitucions vigents en els diferents nivells territorials, podran restringir aquesta llibertat, per motivacions serioses demanades per la disciplina pròpia a cadascuna d'elles (((((((de qui????)))))). També podran restringir-se llibertats en les lliures associacions no utilitàries o en els col·legis professionals segons lleis mínimes més generals.

Els conflictes entre les diferents persones, grups, unitats, àrees... seran portats a la Justícia territorial especialitzada corresponent.

Els creadors, promotors i directors de noves associacions o institucions -o llurs respectives confederacions- tindran plena autoritat autogestionària en llur respectiva àrea en qualitat d'elements decisoris finals, amb tota la resta de col·laboradors dins la mateixa vocació

liberal cívica i, per tant, també seran personalment responsables davant la Justícia, tant per causa de denúncia com, normalment, a la fi del seu mandat limitat a quatre anys i no reelegible fins alguns mandats més (per exemple, 8 anys després).

Els ciutadans que no desitgin, amb vocació clarament i eficaçment demostrada, tindran lliure accés preferent per ajudar desinteressadament els vocacionals de qualsevol entitat liberal cívica constituïda.

La Justícia haurà de vetilar per evitar tot intent mercantilista, és a dir, tot servei no enterament gratuït, en qualsevol àrea liberal.

En cas d'exigència tecnològica evident i insuficiència de capacitat per part de les entitats liberals cíviques existents, l'autoritat concernida concretarà la legislació i la concessió a favor d'una empresa privada lliure utilitària, cal que, en aquest cas, la legislació i concessió siguin ben precises i prevegin, a la fi del contracte, el retorn de totes les instal·lacions a la institució liberal cívica corresponent.

Aquesta disciplina liberal cívica està basada en la possibilitat de repartició de salaris i pressupostos de solidaritat social liberal. Els pressupostos ordinaris i extraordinaris de totes les institucions liberals serviran, exclusivament, per a compres de valors precís mercantils de consum humanista. És fàcil comprendre la simplificació i clarificació social que s'en deriva. La societat liberal pot esdevenir transparent i l'administració, gèrència i comptabilitat de cada entitat es podrà simplificar i optimitzar al màxim. Un sol gerent responsable de les compres podrà decidir, amb la mateixa rapidesa que ho fa qualsevol gerent d'empresa privada, a quina empresa, quan, com i què ha de comprar (mercaderies) segons mandat de l'autoritat legítima de la seva entitat, en funció de la capacitat adquisitiva dels seus pressupostos ordinari i extraordinari otorgats per la repartidora telemàtica.

Deontologia

Sense programes ni inspeccions estatístiques, les professions liberals establiran els seus propis codis d'actuació i de comportament, les seves lleis mínimes que han d'orientar el desenvolupament responsable de la seves lliures i gratuïtes activitats.

El conjunt d'aquestes lleis mínimes i normes autogestionades pels Col·legis professionals, a partir de l'experiència dels propis professionals, definirà una deontologia, una ètica professional.

Qualsevol ciutadà podrà denunciar comportaments irresponsables dels professionals liberals davant del Col·legi professional i de la Justícia especialitzada.

Supressió de la propietat intel.lectual

Una de les possibilitats de l'Estatut Liberal, que financia als professionals liberals, inclosos els creadors liberals de tota mena, és la superació de la mercantilització, cada vegada tècnicament més difícil de realitzar, basada en la propietat intel.lectual.

El progrés actual i futur de la telemàtica i de la telecòpia porta a un carreró sense sortida la protecció dels drets d'autor. L'edició de tota mena de publicacions està en perill: la pirateria és incontrolable. Una bona sortida, basada en el finançament comunitari dels professionals liberals creadors, és la de passar les seves obres a domini públic. La persona interessada en una publicació (o part d'ella) podrà obtenir-la a casa instantàniament tot just prement un botó.

Aquesta sistema, a més a més, té una avantatge ecològica molt important: la impressió a la demanda estalvia enormes quantitats de paper i d'energia. L'ecologia es pot millorar enormement amb la telemàtica.

Incorporació a l'Estatut Liberal

En la transició de la mercantilització i estatització actual de les professions i serveis liberals, cap a una plena incorporació d'aquests a l'Estatut Liberal, caldrà tenir en compte diversos factors:

1. Cada Col·legi professional haurà de començar a organitzar-se segons les lleis mínimes que regulen el funcionament d'institucions liberals: eleccions, finançament, accés... possibilitant una obertura democràtica dels que avui són corporativismes tancats.

2. Cada Col·legi professional democratitzat demanarà, per pròpia decisió, d'acollir els seus professionals a l'Estatut Liberal, quan ho cregui oportú.

3. Els professionals que avui dia estan en atur o que treballen en institucions públiques podran demanar d'acollir-se directament a l'Estatut Liberal, inclús abans que no decideixi el propi Col·legi.

4. L'Estat i les Autoritats Autònomes cercaran que els Col·legis professionals vagin paulatinament incorporant-se a l'Estatut Liberal, a mesura que la massa financera comunitària permeti oferir uns sous equivalents o superiors al promig dels que actualment cobren els professionals d'aquest Col·legis.

5. Per a professionals públicament reconeguts que avui viuen del mercat i que obtenen quantisos beneficis, els Col·legis decidiran en cada cas, el tipus de remuneració que els permeti continuar el seu prestigiós servei, a partir d'aquest moment, no lucratiu.

6. Després d'uns pocs anys de transició (3?, 5?), en que es pot admetre professionals d'una mateixa especialitat aollits a l'Estatut Liberal i d'altres que continuen en el mercat, la mercantilització s'aurà d'acabar per a tots els qui vulguin continuar exercint col·legialment. Poden passar a empreses mercantils, com assessors, però no com a col·legiats i, evidentment, deixant els beneficis de l'Estatut Liberal.

((((((((((((((((revisar-ho a fons, el redactat és totalment nou?????)))))))))

1987. Primera edició.

Educació i instrucció

L'educació i la instrucció -com la publicitat- han de ser llibertàries, humanistes i personalitzadores en la recerca de la singularitat de cada persona humana (individual, col·lectiva o ètnica); del contrari, esdevenen massificadores i despersonalitzadores. Avui, però, estan mediatitzades per masses interessos privats (estatistes o monetaris) i els professionals no tenen llibertat d'actuació ni de càtedra per innovar i experimentar suficientment.

Etimològicament, educar significa, "conduir a fora". El significat clàssic és d'ajudar la persona educanda a conduir fora d'ella (ex-sistencialment) totes les seves potencialitats profundes originàries, heretades i adquirides, espontànies, naturalment insistencials, de ser i de viure plenament. L'educand és el subjecte més actiu i autoperpersonalitzant en qualsevol procés d'educació real i fecunda.

Etimològicament instrucció (in, str) significa "acumulació per capes (str) o estrats dins, a l'interior (in)". El significat clàssic és de dipositar en l'alumne, en l'estudiant, en el poble, per capes progressivament acumulades, i digeribles per ells, tots els sabers humanistes dels quals cada persona anirà adquirint consciència i saviesa concretes i lucidesa i filosofia abstracta, lògica; i això, en funció del desenvolupament evolutiu de les intel·ligències variadíssimes naturals concretes i artificials abstractives. La instrucció és doncs una vocació selectiva dins la progressiva educació pròpia.

Avui dia un instructor i educador digne d'aquest nom sap que els pensaments científics en llur parcel·la lògica no eduquen: només instrueixen d'una faiso cada vegada més inerta, impersonal i instrumental, a mesura que augmenta el grau d'abstracció en les escoles secundàries i superiors.

Qui només s'està instruint en general i qui, s'està, a més a més, instruint sense lògica, és en realitat, un subjecte passiu sotmès a la inèrcia despersonalitzadora del pensament científic, filosòfic i tecnològic. ((((((((((no que da clar??????))))))))))

En la pràctica diària cal distingir unes educació i instrucció directes i unes d'indirectes.

Les directes es realitzen en la prematernitat, maternitat i llar d'infants (puericultura, medicina i higiene infantils); en l'escola primària, secundària, tècnica, d'aprenentatge professional, d'arts i oficis i tecnològica superior. En aquest nivell, cal adonar-se que les matèries concretes (((exemple.....)))) són tan o més importants que les de saber abstracte que, fins ara, han dominat indegudament. La raó

d'aquest predomini és que l'educació i instrucció en i amb matèries concretes és més difícil i cara. Però cal comprendre que és, ensems, molt més personalitzadora i molt menys uniformadora i massificadora.

La formació directa també ateny les facultats, les universitats de múltiples facultats i tot altre centre d'estudis, de perfeccionament, de reciclatge, de consulta, d'investigació, erudició, aprofundiment, reflexió, meditació, recerca teòrica general o especial, recerca aplicada, col.laboració amb gremis, col.legis liberals....

L'educació i instrucció indirectes es fan a través d'espectacles i esports, lleures, vacances i diversions per a totes les edats, associacions lliures de ciutadans per afinitats i vocacions no utilitàries, qualsevol que sigui llur objecte. També es fa a través de la premsa i edició sota totes llurs formes orals, escripturals, gràfiques, audiovisuals... des de les més tradicionals fins a les més innovadores, avui dia compreses sota el vocable anglo-saxó "mass-media".

Aquest vocable, vulgarment traduït com a "mitjans de masses" cal traduir-lo per "mitjans massius" de comunicació. Són tots els mitjans que permeten una receptivitat (((receptivitat????))) massiva per raó de llur inèrcia i automatització tecnològica progressiva. La inèrcia ("sense l'art suprem de la vida") i l'automatització ("matemàtiques que es dedueixen elles mateixes") són la base dels "mass-media". La vida no es troba, doncs, en ells, però sí que es troba en el lliure editor, productor, periodista, escriptor, artista, creador, pedagog... promotors d'obres i missatges de tota mena a través del "mass-medium".

Així, qualsevol iniciativa, ja existent o a emprendre, individual o col.lectiva, de professionals de l'educació o la instrucció, ha de disposar d'una cobertura financera i social que permeti la lliure actuació d'un servei plural, de qualitat, gratuït i de lliure tria per part del client. Totes les iniciatives, doncs, rebran un finançament per punts d'igual valor a qualsevol altre de característiques semblants (nombre de professionals, d'alumnes...) per a equips i per a despeses de funcionament, a més del salari de solidaritat social liberal dels professionals. D'aquesta manera cada centre educatiu disposa proporcionalment dels mateixos mitjans que qualsevol altre, però pot aplicar els mètodes pedagògics i l'organització que desitgi. Els pares dels alumnes i els estudiants i aprenents poden triar lliurement el tipus de centre que els interressi, sempre gratuïtament -inclosos els materials i les activitats-.

Publicitat

Etimològicament publicitat ve a significar "acció i efecte d'educar i instruir el poble". No té res a veure amb el publicisme actual: "acció sistemàtica de manipular i massificar el poble".

La publicitat, en la societat utilitària, solament podrà ser per Gremis, autogestionats per la totalitat dels productors inscrits a cadascun d'ells (empresaris, col.laboradors, capitalistes, inversors). La publicitat, en la societat liberal, serà responsabilitat exclusiva dels col.legis professionals autogestionats pel conjunt de tots els professionals inscrits.

Tan en la publicitat gremial, com en la col.legial, sota una legalitat mínima general i sota sanció de la Justícia, tenen els respectius Gremis i Col.legis una complerta llibertat responsable, sense limitacions d'espai ni de temps en l'àrea federada. No hi pot haver censura prèvia, solament responsabilitat omnidocumentada davant la Justícia per denúncia.

Seguretat social i medicina

L'actual Seguretat Social estatitzada basada en quotes de mutualitat i capitalització no respon a les exigències d'una alternativa cívica solidària que protegeixi totes les persones pel fet de ser-ho i que respecti la lliure elecció sanitària i assistencial dels interessats. Les quotes de la Seguretat Social esdevenen un impost que grava la producció empresarial i assalariada, dificultant així la creació d'empreses i de llocs de treball. L'estatització i burocratització no afavoreixen un servei adequat, proper al ciutadà i plural per part dels professionals que l'exerceixen. Les característiques del canvi profund de la seguretat social serien:

- La seguretat social passa a ser comunitària i no de l'Estat. Es finança com qualsevol altre servei liberal (amb la massa monetària a inventar en funció dels excedents de producció).
- L'assistència sanitària a qualsevol ciutadà que ho necessiti és assumida per professionals individuals o col·lectius que l'exerceixen gratuïtament, gràcies al finançament de l'estatut liberal.
- La pluralitat d'escoles i tradicions mèdiques (alòpates, sanadors, homeòpates, naturòpates, acupuntors...) podrà desenvolupar-se lliurement tant a dins els col·legis professionals com en l'exercici quotidià per a la lliure opció dels clients.
- Les places de professionals no estaran sotmeses a numerus clausus ni a oposicions (s'ocuparan segons el mateix sistema que ja hem referit en relació a la funció judicial --estudis, passantia, plaça--).
- Les pensions per a tothom i els salaris d'atur forçós passen a dependre igualment del finançament de solidaritat social.
- Qualsevol persona té, però, llibertat de reassegurar-se en mutualitats i companyies privades per a totes les eventualitats que desitgi, llevat de l'assistència sanitària que és sempre gratuïta per a tothom.

La transmissió i conservació de la vida, de l'educació i de la instrucció constitueixen l'acte conjunt que més tendeix a l'acumulació de riqueses espirituals de la persona humana.

Si bé el joc de la parella és l'origen i salvaguarda de la vida en el nen, en l'adolescent i en el jove, fins a l'edat adulta, el progrés real es fa possible amb l'ajuda d'una medicina total, corporal (somàtica) i anímica (psíquica), cap a l'eclosió i el desenvolupament de l'esperit (pneumàtica o noümenica) espontani, expansiu, singular, conscient, lliure i responsable de cada persona vivent. ((((((no s'entén gaire????????))))))

La medicina preventiva té com a finalitat primera la successió de les generacions humanes ((((((quines altres finalitats??? un estat de salut permanent possible????????)))))))). Aquesta successió pot, sempre i arreu, ésser perfectible en tots els sentits de la persona. Només al metge generalista és possible un coneixement profund de cada persona individual en les successives generacions dintre d'una línia materna, en comunió, més o menys harmoniosa, amb la línia paterna.

Per una medicina preventiva eficaç cal, doncs, les condicions següents:

1. Una gran llibertat d'esperit del metge generalista. Aquesta només li pot ser donada per una situació social independent, coforme a la seva vocació, dignitat i capacitat d'aprendre, no solament les coses del seu ofici, sinó la realitat viva de les persones totes elles tan singulars i de capacitats tan diferents.
2. Un nombre molt limitat de famílies a protegir en tots els aspectes de la vida individual, de la solidaritat familiar i de la convivència social.
3. Elecció lliure del metge familiar generalista per cada família o per cada persona major de 16 anys. No cal dir que el metge triat pot refusar aquesta elecció. ((((((per quin motiu??? no es pot trobar un pacient que no hi ha cap metge que l'accepti????????)))))))).
4. La lliure disponibilitat immediata, per part del generalista, dels diagnòstics, consells, pronòstics i tractaments que li puguin aportar tots aquells col·legues especialistes o generalistes, la col·laboració dels quals li sigui imprescindible, necessària o simplement útil.
5. També la lliure disponibilitat immediata de tants centres hospitalaris i de tants auxiliars de medicina preventiva (infermers, assistents socials, assistents a domicili, puericultors...) com hagi de menester en cada cas.

El responsable primer de la salut de cada persona individual --llevat, evidentment, d'un mateix-- és el metge generalista de la família. Tot el conjunt de la medicina curativa cal que estigui, doncs, a la seva immediata disposició i que treballi, en tots els aspectes, en

plena col.laboració amb ell. Sempre que sigui possible, la medicina curativa es farà en el domicili familiar del malalt. Quan, per qualsevol causa, aquesta cura domiciliària no sigui possible, es recorrerà a l'hospitalització que es durà a terme amb la plena col.laboració del metge de família, i que serà la més humana possible, tot respectant la dignitat del malalt i l'eventual atenció solidària de parents o amics. Els hospitals, en conseqüència, seran petits (màxim de 60? llits) amb suficients habitacions individuals i comptant amb l'equip de persones i mitjans necessaris. Caldrà que siguin prou nombrosos, escampats per tots els territoris, talment que el malalt no se senti massa lluny de casa seva i, tan especialitzats com sigui possible en funció de la riquesa comunitària, per disposar així dels millors equipaments i ambient adequats a cada especialitat. Cal entendre que un hospital curatiu especialitzat no és una casa de convalescència ni de geriatria, sinó que són altres institucions les adequades per aquest casos.

L'educació sanitària de la població és missió primordial del metge generalista, però, pràcticament, hi han de col.laborar les escoles, els esports, les institucions de salubritat pública i privada, d'higiene, de veterinària, de medicina curativa i hospitalària, d'assistència i ajuda social, de farmàcia, d'ecologia...

Es indispensable organitzar una assistència social eficaç cara a una plena col.laboració amb cada metge generalista, per a mares de família, malalts i vells, sempre que sigui possible en el propi domicili, mentre la riquesa comunitària no permeti reduir a nivell òptim el nombre de famílies assignat a cada metge generalista en cada nucli poblacional. (((((((no s'entén el sentit de dir la darrera frase????????????)))))). Aquesta assistència social ha d'ésser pràctica i eficient, aportant ajuda a les persones més necessitades a judici del metge generalista, en col.laboració amb tots els seus col·legues en cada nucli poblacional, per evigar al màxim les situacions de privilegi en detriment del més marginats. Això no obstant, en funció de la riquesa comunitària, l'assistència social anirà progressant a partir d'aquests mínims.

A propòsit de la medicina escolar, cal entendre bé el significat de la paraula escola en el seu sentit general: es tracta d'educar i instruir totes les persones necessitades d'ajuda social, en totes les seves potencialitats dintre de les possibilitats de cada nucli escolar. La medicina escolar s'ocuparà preferentment de la salut total de cada persona individual i de cada nucli de població dintre de cada establiment escolar. (((((no queda clar si les escoles fan funció mèdica o si la medicina és pels alumnes i profesosrs o/i per la resta de població propera parents????????))))))))) Cal incloure aquí les prematernitats on seran degudament ateses, vigilades, curades, educades, instruídes... totes les possibles futures mares amb la simple presentació de la sol·licitud de llur metge generalista. Caldrà també incloure les maternitats i les escoles bressol a càrrec de metges, infermers i puericultors. La llista d'altres establiments comprèn des de les escoles

infantils fins als més alts centres d'estudi. Cada un d'aquests establiments haurà de comptar amb el quadre mèdic suficient (metges, assistents, infermers...) per a poder seguir estadísticament llur població variable d'any a any, de mes a mes... Aquests quadres mèdics tenen una funció molt especialitzada, al servei de llur població específica conjunta i, sobretot, al servei del metge generalista de cada persona inscrita en cada establiment.

La medicina d'empresa, en el mercat llibertari, no depen de les empreses, ja que la missió social d'aquestes és la màxima i òptima producció de valors percomercantils. De cara a aquesta missió, cal organitzar, en cada empresa, la medicina a favor de tots els productors per tal que puguin atendre al màxim i amb eficiència òptima llur col.laboració. El quadre mèdic de cada empresa ha de treballar en harmonia amb el metge generalista de cada col.laborador. Els metges d'empresa vetllaran que s'estableixi en cada Gremi les bases mínimes de protecció efectiva de la salut de tots els components del Gremi. En aquest aspecte es coordinaran en llur acció amb els quadres mèdics sindicals.

La medicina sindical estarà al servei de cada sindicat, en proporció al nombre dels seus afiliats, que podrà disposar d'un quadre mèdic suficient per atendre la salut individual i col.lectiva dels seus membres, en funció de llurs aspiracions i directives.

Semblantment, referent a la medicina col.legial: cada Col.legi professional, en proporció als seus inscrits d'ofici, podrà disposar també d'un quadre mèdic suficient per atendre la salut individual i col.lectiva dels seus membres, en funció de llur vocació, professió, especialitat, aspiració i directiva pròpia.

Les lliures associacions de ciutadans, en funció de llurs afinitats, inclinacions i aficions, podran igualment disposar d'un quadre mèdic suficient per als seus membres.

Mitjans de comunicació

El tractament i difusió de la informació és avui un dels elements claus d'una societat llibertària o d'una societat dominada. El lliure ús gratuït dels nombrosos mitjans i sistemes de comunicació (telemàtica, agència, edició, premsa, ràdio, tv, publicitat...) és una condició fonamental per a una democratització de la societat i una participació lúcida dels ciutadans.

La mercantilització i l'estatització de la informació esdevenen dues formes de poder que atempten gravissimament contra la llibertat d'expressió i el pensament lliure: la manipulació informativa a favor d'interessos dels poders oficials o a favor del sensacionalisme mercantilista qüestiona la tradicional estructura democràtica perquè perverteix subtilment la informació, base d'una correcta presa de decisions.

La crisi de la premsa escrita, la manca de llibertat per a la instal·lació de ràdios i televisions, la dependència de la publicitat, el caríssim accés a les bases de dades informàtiques, són entrebancs que cal superar per a fomentar una participació democràtica i pluralista ben fonamentada i no manipulada.

La socialització de la informació mercantil-econòmica, és a dir, la informació posada a l'abast comprensible i quotidià del conjunt de la població (tenint en compte els diferents nivells culturals), pot permetre una actuació lliure, però fonamentada, en el camp de la producció, del consum i del finançament de solidaritat social. Aquesta claredat dels números evita suspicàcies i permet assumir solidàriament les realitats econòmiques (favorables o difícils) del conjunt de la població.

La informació de notícies és una funció, sobretot, de les agències informatives que descriuen, sota la seva responsabilitat legal, els diversos fets que configuren l'actualitat. La publicació del recull de notícies de les diferents agències en un sol diari gratuït per a tothom pot permetre al públic avaluar els fets confrontant l'exactitud de les diferents informacions.

L'avaluació de les notícies de les agències o l'expressió de diferents parers sobre qualsevol fet és funció de mitjans d'informació especialitzats en articles d'opinió, realitzats per professionals o pel públic interessat en col·laborar-hi, sota la responsabilitat davant de la Justícia del director de cada òrgan informatiu i de cada autor. La quantitat de mitjans d'informació o aquesta mena només estarà limitada per la capacitat de finançament comunitari disponible.

Els diferents òrgans i els diferents mitjans informatius (premsa, ràdio, tv, telemàtica...) poden organitzar-se dins l'estatut liberal, com els professionals i les entitats educatives.

Cada professional, un cop acabats els estudis especialitzats, ha de demostrar en la pràctica la seva capacitat, com a passant d'un professional lliurement triat per ell. Aleshores pot constituir (sol o amb un col·lectiu) un òrgan informatiu amb el mitjà en què s'ha especialitzat i en la zona que prefereixi. És evident que, per a la constitució de qualsevol iniciativa informativa, -com per la de qualsevol professional liberal-, s'hauran de tenir en compte els diferents factors que condicionen la seva viabilitat (possibilitats dels pressupostos per equipament en cada sector liberal, necessitats de zones de població amb pocs serveis...). Aquests i d'altres factors establiran un ordre de prioritats per endegar noves iniciatives. El sistema de finançament però, inicialment, serà igual per a totes les iniciatives i, posteriorment, també dependrà del públic, gratuïtament subscrit, o habitual afeccionat que segueixi els programes. Els sistemes per a determinar el nivell d'acceptació o d'audiència de qualsevol mitjà d'informació són avui relativament fàcils d'establir.

La posta en marxa de qualsevol mitjà de comunicació (tv, ràdio, diari...) serà iniciativa o un col·lectiu professional, sectorial o territorial. Presentada aquesta iniciativa a la Comissió encarregada corresponent aquesta els indicarà els especialistes que poden fer un estudi correcte del projecte. Aquestes especialistes acollits a l'Estatut Liberal faran un estudi gratuït segons les dades que s'els doni i el número d'abonats possibles. Si la Comissió encarregada d'aprovar projectes comunitaris el creu correcte, es durà a terme amb igualtat de condicions financeres que tots els altres de semblant envergadura.

Per evitar escàndols, calúmnies i perjudicis contra les persones, qualsevol referència (informació escrita, gràfica, visual...) a la vida privada de qualsevol ciutadà solament podrà ser publicada amb l'acceptació expressa de l'interessat. L'editor és responsable davant la Justícia.

La publicitat s'ha de replantejar radicalment. No essent necessària per al manteniment de cap òrgan ni mitjà d'informació finançat comunitàriament, no tindrà cap raó d'ésser en la seva forma actual, promotora de consumisme, intrinsecament parcial a favor de cada empresa anunciant i subtilment provocadora i evocadora dels més delicats mecanismes psicològics de les persones (la dona, el sexe, el poder, l'evasió...). La publicitat ha d'esdevenir una informació al màxim d'objectiva, elaborada per professionals liberals i encarregada pel conjunt de tots els productors o venedors d'una determinada mercaderia, explicitant, de manera comprensible i suggerent les qualitats i els preus dels productes. Les sofisticades tècniques publicitàries encareixen els preus de cost, afavoreixen la creació de monopolis, no informen

raonablement el consumidor. i el sotmeten a pressió psicològica intolerable. Quan aquestes tècniques són emprades en el camp de la política, de les eleccions o de les campanyes d'Estat esdevenen perversament antidemocràtiques.

La xarxa telemàtica és essencial per a desenvolupar les regles de joc bàsiques d'una alternativa cívica, ja que del seu bon funcionament depèn la claredat informativa mercantil i, per tant, les possibilitats de millorar la producció i el consum, així com de fer funcionar la repartidora de solidaritat social financera i creditícia. Les inversions en xarxa telemàtica seràn prioritàries. Els tècnics han d'ésser, inicialment, molt ben retribuits per tal que surtin del mercat: cal una eficaç i ràpida actuació per interconnectar els "parc informàtic" existent i per a millorar-lo. En pocs anys, la xarxa telemàtica, i els tècnics corresponents, han de passar a dependre de la Justícia i, per tant, estaran acollits a l'Estatut Liberal. Una vegada aconseguida una xarxa eficient Judicial, l'Estat haurà de muntar-ne una de nova, per a millorar la fiabilitat del sistema, i amb els tècnics també d'Estatut Liberal, molt ben retribuits.

1987. Primera edició.

Recerca científica i tècnica

Es prou conegut que més de la meitat dels científics de tot el món es dediquen a la recerca per a fins militars. Sembla clar que mentre científics i tècnics siguin pagats per l'Estat o per empreses multinacionals, fàcilment les seves troballes seran emprades o per afavorir sistemes de poder (militaristes, armamentistes, polítics, repressors, manipuladors de la informació...) o per afavorir interessos mercantilistes basats en un consumisme estèril, creador de necessitats fictícies i destructor dels recursos naturals.

La manca de finançament comunitari i la conseqüent manca de llibertat pràctica està impedit l'estudi de solucions als problemes més greus de la humanitat contemporània (fam, misèria, malalties, contaminació, energia, exhauriment de recursos no renovables, ... aglomeracions urbanes...)

L'estatut liberal obre la possibilitat d'una investigació no sols finançada independentment de l'Estat i de les empreses, sinó també organitzada per universitats i centres d'investigació autònoms, responsables davant la Justícia de la seva ètica professional i del compliment de les lleis mínimes de popularització i ús de tecnologies perilloses per a la salut i integritat humana i pel mitjà ambient.

El camp de les arts (literàries, plàstiques, escèniques, musicals, cinematogràfiques, arquitectòniques...) és, dins les professions i institucions liberals, dels més difícils de sotmetre a procediments determinats. Això no obsta, però, perquè també l'art hagi d'acceptar la no mercantilització de les seves produccions, com la resta de professions liberals.

Pel component simbòlic i emotiu que el món de les arts genera -com també en el cas dels esports- ha estat molt fàcil la mercantilització, quasi sempre escandalosa, dels mites i herois promoguts pels mitjans de massa segons interessos comercials de les cases productores, dels managers o dels poders oficials de torn.

Essent les activitats artístiques, com totes les activitats liberals, inicialment sense afany de lucre, han esdevingut, paradoxalment, de les més cotitzades, amb recompenses monetàries que no sempre corresponen a la qualitat artística, sinó també a molts altres factors. Els valors dominants d'èxit artístic -o esportiu- han esdevingut un opi del poble que aspira a esdevir una "estrella". El canvi de valors que suposaria el que, per exemple, la feina ben feta d'un mestre, fos tan admirada com la d'un cantant, no es farà en un dia. Resituar, però, el món de l'art -i de l'esport- a les regles de joc de la resta de professions liberals pot ser un pas important per a la desalienació col·lectiva actualment tan potenciada en els espectacles de massa de grans personatges.

Esglésies i comunitats de fe

La llibertat d'expressió i el respecte a les creences de cadascú significa una total llibertat d'adherir-se a qualsevol església o comunitat de fe i d'expressar aquesta sense cap altra condició que el respecte a d'altres confessions i als ciutadans no adscrits a cap d'elles.

Aquesta llibertat ètica i aquest respecte s'ha de conciliar, però, amb la total claredat de les institucions, d'evident caràcter liberal, que regeixen les diverses confessions. És a dir, que en tant que institucions liberals han d'acceptar les regles de joc de l'estatut liberal: total gratuïtat dels serveis, finançament comunitari dels seus animadors (presidents d'assemblea, membres de comunitats i fraternitats de base...) i de les instal·lacions (locals) necessaris per a les trobades dels fidels.

Les funcions festiva, reconciliadora i ètica-comunitària, específiques de les comunitats de fe han d'ésser alliberades de la temptació de llurs institucions per a constituir-se en poders fàctics que actuen com a partits polítics o que volen influir, amb mesures de força, en les decisions legislatives o executives; cal evitar sobretot que vulguin mantenir privilegis o que es venguin per a justificar moralment determinats interessos. Alliberar les institucions eclesials de l'almoïna (o de la mercantilització dels serveis liberals) és permetre a les comunitats de fe l'actuació lliure sense haver de beneir o condemnar ningú forçades pels diners.

Políticament cal respectar la llibertat noumènica que inspira les esglésies, però, en canvi, cal limitar dràsticament llurs instruments històrics de poder insitucional manifestament fenomènic.

Les institucions eclesiàstiques no poden fer valdre el respecte a la concreta llibertat noumènica de cada persona per a sotmetre-la a concretes dominacions fenomèniques basades en fanatismes, sacrilegis, inquisicions, ideologismes, afectivologismes, llibertinatges, privilegis... tots ells instruments de poder contra les persones, hipòcrites, cruels i classistes.

Davant d'aquest fet no es pot canviar la mentalitat, els usos i costums dels nostres contemporanis -heretats de molts segles de clericalismes i anticlericalismes- mitjançant lleis estúpides i prohibitives. Ans al contrari, es tracta d'obrir el camí per a una major i millor comprensió concreta de la llibertat radical de la persona humana.

Així, davant la realitat actual de les Esglésies es tracta de:

1. Respectar políticament la independència de la vocació ètico-transcendent de les esglésies i, en conseqüència, llur capacitat de convocatòria (cronològicament, acumulativament, i ancestralment anterior i superior a la de la pròpia política).
2. Impedir políticament, en la pràctica de cada dia, que aquesta vocació ètico-transcendent i aquesta capacitat de convocatòria social-sagrada de les esglésies pugui prostituir-se en poder (fenomènic). Cal fer avortar de soca-rel tot intent de poder dels alts clergats. El salari social financer que correspon al responsable de cada comunitat -com a institució lliure acollida a l'Estatut Liberal- serà atorgat al designat per la corresponent assemblea dels inscrits de base, tant a nivell local com a nivells més extensos.

Així, els alliberats o preveres de les Esglésies (a efectes administratius) podran arribar a ser 1 per 500 (o fracció) dels inscrits. Tots els alliberats, a l'igual que qualsevol altra vocació liberal, només podran cobrar un sol salari social, però en el cas de les Esglésies, igual per a tots, independentment del càrrec més o menys important que tinguin. Aquesta salari social serà, dins l'escala de professionals liberals, el corresponent al d'auxiliar liberal (el més baix). Les vocacions de servei a la comunitat eclesial sempre han estat autoproclamades les més desinteressades al servei del proïsme.

3. Els pressupostos institucionals ordinaris gaudiran del mateix nombre de punts per inscrit de base que qualsevol associació lliure no lucrativa. Els pressupostos institucionals extraordinaris hauran d'ésser legislativament presentats, estudiats, discutits i aprovats per la via parlamentària normal al nivell territorial implicat.

4. Les Esglésies tindran dret a ocupació de terrenys segons lleis generals i locals d'urbanisme, en igualtat de condicions amb qualsevol altre entitat ciutadana. Les deixes, legats, donatius.... es regiran per idèntiques condicions a les que estan sotmesos els altres ens cívics (sanció de la Justícia i administració per la Caixa de Consignacions, al nivell territorial corresponent). L'entitat gaudirà de la disponibilitat dels interessos, dividends... però quan demani la disponibilitat total o parcial dels capitals legats, només es farà, segons llei, en funció dels motius alegats i amb deisió final de la Justícia corresponent.

'Area dels serveis públics gratuïts

Quan la racionalitat de determinades necessitats socials demani la constitució d'un servei públic (ferrocarril, telecomunicacions, carreteres, aigua, llum,...) en zones específiques o en el conjunt de la societat geopolítica, aquest servei públic ha d'ésser considerat com un servei liberal, amb finançament comunitari i de caràcter gratuït.

Aquest servei públic, monopolitzat, però gratuït, no ha d'impedir de cap manera, que el mercat generi serveis privats de competència. Si es constitueixen (fent pagar i amb beneficis) permetran avaluar el grau d'ineficàcia del servei públic gratuït.

Aquest servei públic no serà de titularitat estatal sinó de propietat comunitària, depenent dels governs autònoms ètnics o locals, confederats entre ells quan ho necessitin.

1987. Primera edició.

'Àrea de les associacions lliures no lucratives

La represa de la societat civil en la iniciativa de transformació social no pot ser solament un discurs fet pels antipolítics actuals, per a intentar cercar en ella la solució a la ineficàcia de l'estatisme que han creat i mantenen.

La iniciativa de la societat civil només pot tenir impacte si disposa de finançament i independència. L'Estatut Liberal ofereix aquestes possibilitats en les diferents àrees de la societat civil no lucratives: àrea de les institucions cíviques, polítiques i judicials; àrea de les professions i serveis liberals; àrea dels serveis públics gratuïts. Però, cal estendre aquestes possibilitats a l'àrea més específicament civil: la de les lliures associacions i entitats ciutadanes no lucratives.

Les entitats culturals, recreatives i esportives, sorgides per lliure iniciativa dels ciutadans són el teixit social més espontani i creatiu si no són marginades o si no són "integrades" a la societat política. La seva fecunditat depèn d'aquest equilibri.

Així, qualsevol grup de ciutadans pot crear i inscriure una associació no lucrativa. Segons el nombre de socis i de l'extensió territorial real rebrà automàticament un nombre de punts per soci, a més dels pressupostos ordinaris i extraordinaris repartits equitativament segons possibilitats de la riquesa comunitària a distribuir.

El finançament privat -a base de quotes o donacions- quedarà doncs substituït pel finançament equitatiu comunitari. Les possibles deixes i legats, hauran de ser administrats per la Caixa de Consignacions corresponent, prèvia sanció de la Justícia. Els interessos o dividends estaran a disposició de l'entitat, però, si vol usar íntegrament del capital cedit, caldrà exposar uns motius molt clars que hauran de ser acceptats per la Justícia.

Cada ciutadà podrà associar-se gratuïtament a un número determinat d'entitats ciutadanes, que variarà segons possibilitats del finançament comunitari i del número d'entitats i de socis.

L'organització interna de les entitats no lucratives estarà regida per l'Estatut Liberal (eleccions, legislatius, executius, gerència, cap de compres, tècnics liberals necessaris...).

Les principals entitats lliures no lucratives són les culturals, les recreatives i les esportives. Les que avui estan més mercantilitzades són les dues darreres i, especialment, les esportives.

L'esport ha d'ésser considerat com una activitat clarament d'afeccionat, d'amateur. La professionalització, és, però, una realitat que necessàriament ha d'ésser situada dins l'estatut liberal, tot potenciant les lliures associacions de pràctica esportiva més que els clubs d'espectadors. El funcionament dels professionals i dels clubs esportius dependrà, igualment que la resta de professions liberals, del finançament comú, i deixaran de ser necessàries les quotes dels socis i el mercadeig amb els esportistes.

Els clubs amateurs i les instal·lacions esportives es regiran com qualsevol altre entitat cultural no lucrativa, rebent finançament pel nombre de socis a més dels salaris corresponents als professionals liberals que hi participin com a gestors, entrenadors, professors...etc

La societat mixta utilitària-liberal

1.400/1

A nivell de societats civils, evidentment fenomèniques, la societat utilitària (compra-venda) i la societat liberal (que ha d'ésser gratuïta) encabeixen la majoria de la població.

El fet de la seva distinció permet, però, de dissenyar la societat mixta utilitària-liberal necessària per a encabir determinades activitats que comparteixen elements d'ambdues: serveis d'interès comunitari, artesans, productes culturals i artístics.

@Index

~~Societat mixta~~

Serveis d'interès comunitari

Promoció de l'artesanía

Productes culturals i artístics

1987. Primera edició.

Estatut Mixt

La societat mixta, està formada per les persones que, donades llurs funcions socials, necessiten mitjans utilitaris a la vegada privats i comunitaris, perquè desenvolupen en part serveis comunitaris de clara vocació liberal. El finançament liberal és així un complement vital de llur rendiment exclusivament mercantil.

Alguns d'aquest casos, són:

- certs treballs i serveis públics, portats per entitats productores parcialment nacionalitzades (dels barris a les inter-ètnies) per imperatius tecnològics de monopolis parcialment finançats per la comunitat i que, per conseqüent han d'oferir llurs treballs i serveis a preus polítics.
- els artesans que, en la mesura que fan una producció, més o menys d'art, en què la qualitat de cada obra singular és més important que la quantitat, necessiten una ajuda financera-comunitària en forma de salari de solidaritat social que complementi llur facturació mercantil.
- certes produccions culturals i artístiques realitzades per vocacionals liberals però editades i distribuïdes per empreses privades mercantils. ((((((explicar millor aquest cas????????)))

1987. Primera edició.

Serveis d'interès comunitari

L'Estatut Mixt permet arribar a acords amb empreses privades per tal que realitzin treballs i serveis públics finançats parcialment per la comunitat. Aquest finançament parcial pot ser degut a què la comunitat (des d'un barri a una inter-ètnia) no disposa de prou capital per a executar aquest servei, que tecnològicament s'ha de desenvolupar com a monopoli públic i, per tant que hauria de ser un servei públic gratuït amb estatut liberal. Per conseqüent, aquests serveis aollits a l'Estatut Mixt han d'oferir preus polítics segons consums mesurats normals (aigua, electricitat, telèfon, televisió, televideo... transports urbans i inter-urbans...).

La característica d'aquests monopolis de servei públic rau en el fet que hi ha finançament comunitari i capital privat. El preu polític és per a la gestió privada. En cas de finançament totalment comunitari, el servei és totalment liberal i per tant, gratuït.

Aquests treballs i serveis públics parcialment (o fins i tot enterament) liberals tenen el perill d'esdevenir rutinaris, incompetents, burrocratitzats i poc adaptats a les tecnologies d'avantguarda. Tota política intel·ligent haurà d'ajudar que aquestes entitats semi-nacionalitzades es vegin impactades quan calgui, per una competència de qualitat superior enterament mercantil-privada.

Promoció de l'artesanía

La promoció de l'artesanía permet potenciar una producció en la que primi la qualitat sobre la quantitat, la creativitat personal sobre la serialitat automatitzada. L'artesanía recupera "in situ" (barri, municipi...) la feina creativa, i fomenta l'enriquiment cultural de les comunitats ètniques primàries i de l'entera comunitat inter-ètnica.

L'Estatut Mixt permet desenvolupar l'artesanía en els següents termes: a part del salari de solidaritat social vital corresponent a tot ciutadà, tot estudiant d'artesa i tot artesà cobraran un salari de solidaritat social, compatible amb la facturació de llurs productes, segons les modalitat següents:

- Un salari de solidaritat social d'artesa, que complementarà els guanys obtinguts per l'artesa, de la venda dels seus productes. Aquest salari variarà únicament en funció del nombre d'habitants de la població en què exerceixi el seu ofici l'artesa i equivaldrà al salari de solidaritat social d'atur, més un percentatge variable d'aquest mateix sss d'atur.

sss d'artesa en ciutat de més de 100.000 habitants	=	sss d'atur + 25%
sss " " de menys de "	=	sss " + 30%
sss " " de 25 mil a 50 mil "	=	sss " + 35%
sss " " de 10 mil a 25 mil "	=	sss " + 40%
sss " " de 5 mil a 10 mil "	=	sss " + 50%
sss " " de menys de 5 mil "	=	sss " + 60%
sss " " de menys de mil "	=	sss " + 70%

- Un salari de solidaritat social d'estudis d'artesanía per a complementar el salari de solidaritat social d'atur per a tots els aturats que vulguin convertir-se en artesans. Aquests estudis professionals-artesanals teòrico-pràctics duraran un mínim de tres anys. Després d'una passàntia de 2 anys, els nosu artesans podran establir-se com a tals gaudint de l'Estatut Mixt d'artesa, segons la població.

Aquest conjunt de mesures permet afrontar ensems diverses problemàtiques candents: la despoblació rural, amb totes les seves conseqüències de progressiva incultura, l'atur industrial, el foment de l'artesanía, la recuperació d'arts i oficis tradicionals, la disminució de la població de les asurdes megàpolis... etc.
 (((((((((((copiat del 1.143, qè s'hi pot afegir????????????))))))))))

1987. Primera edició.

Productes culturals i artístics

Les produccions culturals (llibres, revistes, diaris, pel·lícules, videos, discs, cassettes, reproduccions artístiques...), avui clarament mercantilitzades, podran acollir-se a l'Estatut Liberal i ser, per tant editades, per entitats liberals, finançades pel comú, a base de pressupostos ordinaris i extraordinaris i, amb distribució gratuïta.

Però sempre hi haurà la possibilitat d'acollir aquestes produccions a l'Estatut Mixt: capital d'empreses privades i finançament comunitari. El resultat serà unes produccions a preus polítics, en funció de l'aportació comunitària, però amb un cert grau de risc (pèrdues o guanys) per part dels editors. Els professionals creadors d'aquestes produccions culturals o artístiques també podran acollir-se a l'Estatut Mixt, rebent un mínim comunitari i corrent el risc d'entrar en el mercat amb les seves obres.

1987. Primera edició.

La societat ètica-transcendent

La societat ètica-transcendent és l'origen i el fi de l'aventura humana. Els diners generats en la societat utilitària i despesos en ella i en la societat liberal, ara ja no serveixen per a res. La societat transcendent no es compra ni es ven, ni s'alimenta del pa i de l'aigua de la terra.

I, tanmateix, aquesta energia transcendent, que és la força original de la història de tota la humanitat i de cadascun dels homes i dones, ha quedat soterrada amb l'aparició d'uns motors desballestats: els imperialismes històrics. La transcendència no es pot comprar, però se li pot impedir el seu sorgiment en la vida concreta. Tot i portar cadascun de nosaltres la vida transcendent en nosaltres, moltíssima gent en perd la consciència i viu alienada, identificada amb els diners, la fama, la salut, la vida física, l'èxit, el poder, la imatge... amb tot allò que no és "ella mateixa".

Una gran barrera ha estat dregada pels imperialismes (i amb ells, les religions) històrics entre allò que "som" i allò que cada dia ens "passa", tant a nivell individual com nacional o col·lectiu. Al llarg de la història han sorgit "grans ànimes" i àdhuc moviments espirituals impetuosos que han estat recordant el nostre origen, el nostre fi, la nostra essència. Ens han marcat uns camins i uns procediments per separar-nos "d'aquest món", el món dels imperialismes, però cal reconèixer que només els han pogut seguir minories especials, gent de fina educació espiritual o gent senzilla, però dura, en petitíssimes quantitats, gent de "sort", perquè la gran massa popular ha estat descastada i explotada fins a fer impossible el mínim de serenitat per escoltar la "veu" que clama de tant en tant, de dins i de fora d'un mateix.

Cal veure, també, que "fugir del món" és una sortida retrògrada, que deixa intacte, sense resoldre, el problema "d'aquest món". Molta gent ha arribat a la conclusió racionalista -de moda els darrers segles- que aquesta "veu" no existeix, que la consciència humana només és un producte de la situació econòmica, que no hi ha res que transcendeixi la realitat pràctica, concreta, fenomenològica. Ni hi ha noumen, no hi ha transcendència, no hi ha esperit, no hi ha ànima!.

Tot respectant els que així pensen, creiem que poden ser víctimes de l'opressió imperialista vigent des de fa uns quatre mil anys. Si més no caldria deixar la porta oberta a què circulin de dintre a fora i dels uns als altres les fulguràncies inefables, caòtiques, llibertàries, indisciplinades... creadores de tota disciplina, convencionalitat i estructura existents, realitat conjunta que anomenem societat ètica-transcendent.

El conjunt de regles de joc que estem dissenyant cerquen, precisament, no posar entrebancs ni obstacles a l'emergència llibertària de la transcendència lliure i gratuïta, si és que existeix. Aquest és el "misteri" de la nostra hipòtesi central: la transcendència no solament fonamenta tots els éssers de l'univers sinó que, sobretot, n'explica el progrés. Les grans explotacions imperialistes basades en esclaus (no pagats) són poc acumuladores de riquesa - o àdhuc deficitàries- perquè les contrapartides de "força repressiva", de "revolta improductiva", de "destrosses de guerra", de "vaga de treball lent", de "sabotatge", de "despeses per a mantenir la revolució guanyada"... són desastrosament antieconòmiques.

Només allò que es fa gratuïtament, amb llibertat i alegria, és progressiu. Les coses que quan es fan, es paguen, mantenen el nivell històric adquirit, però donen un increment zero de progrés. A més dels factors de producció privada (treball, capital, empresa i invent) cal tenir en compte els factors de producció comunitària (invents ancestrals, tècniques, construccions, cultura...) que són l'herència dels avantpassats i que han esdevingut del domini públic, i per tant, gratuïts.

Però no solament els avantpassats aporten el "treball dels morts". També el present està prenyat de desinterès generós. Qui més qui menys té moments en els quals mor a si mateix per a fer un acte d'amor, desinteressat, gratuït: el polític que es juga la seva pertinença estable dins la "classe política" i fa que triomfi un programa impopulista, a favor del poble i, així, perd les eleccions següents. La mare i el pare que fan i pugen fills tot i perdre així molts d'anys d'independència. El pres que es gasta uns cèntims per posar un ram de flors que alegri la vida dels seus companys de cel·la. El nen que accepta de no tirar el xiclet a terra. El contemplatiu que, en comptes de dormir, "contempla" verament en les estones de meditació...

Fariem la llista interminable. Si posem els mitjans, si no ho impedim, pot arribar un dia en què la societat utilitària serà quasi imperceptible: una mena d'inconscient col·lectiu automàtic, com la circulació de la sang en el nostre cos. Pot arribar, també un dia, en què la societat liberal serà una mena de subconscient col·lectiu, com els sentiments i les emocions en la vida humana. I, en aquest dia, la societat transcendent esdevindrà el contingut conscient col·lectiu principal, ple i corrent de la vida de la humanitat. Haurà triomfat l'amor que és la transcendència.

Cal, doncs, ordenar en la pràctica la vida econòmica, que és la vida ordenable, i alliberar en la pràctica la vida transcendent que és radicalment lliure. La confiança en la fecunditat de la vida transcendent en tots els homes i dones permet afrontar el present sense pors, sense encongiments, però sense idealismes i espiritualismes que no cerquin la lliure manifestació de l'amor transcendent.

L'expressió de la transcendència ha estat segrestada, històricament, per les religions. Per alliberar-la hem de ressucitar la màgia llibertària com a joc abstraccionista primigeni imaginatiu, creador de mites exaltants i de bellesa pura, popular, festiva, tant alegrement contradictòria com la mateixa vida.

La lògica actual és una disciplina analítica i formàtica d'un caire rígid. No serveix, per tant, per a universalitzar els ideals més nobles, els noïmens més misteriosos, personals i singulars, els somnis humans més dignes rescatats en molts dels primitius llibres sagrats en tots els països i cultures.

Cal, a través de la resurrecció llibertària de la màgia popular més pura, espontània i expansiva, matar definitivament totes les màgies pensades mantenidores del poder i de la corrupció, de l'imperialisme criminal i del nacionalisme idolàtric. Aquesta és, però, una tasca que només és possible a partir de la destrucció del poder antieconòmic que senyoreja avui la terra. El preu de la llibertat pràctica és l'esforç humà intel·ligent i coratjós per introduir en "aquest món" l'altre món nou que "pateix violència" per entrar.

L'església és la "convocatòria confederativa i llibertària de persones (individuals, socials-col·lectives i nacional-comunitàries) molt diverses, a efectes sagrats comuns". Entesa així, l'església és el marc per a convocar a tothom a participar en aquesta festa transcendent, amorosa, popular, alliberadora... L'església no té res a veure ni amb les institucions religioses ni amb els edificis que les acullen.

Si la societat ètica-transcendent, en ella mateixa, no necessita diners, ni professionals, ni edificis... si que ho poden necessitar les esglésies o comunitats de fe i festa. Però, aquestes no han de poder emprar aquests mitjans per encobrir interessos partidistes ni esdevenir poders fàctics. En aquest sentit les esglésies i comunitat de fe s'hauran d'acollir a l'Estatut Liberal.

El repudi a totes les religions és un no radical als déus i als homes de la injustícia, de la mentida, del sofriment i de la mort; un no radical als déus i als homes del poder que tendeix a sotmetre l'home i a desviar-lo de la seva gran aventura: la de l'esperit de la vida més enllà de tot límit d'espai i de temps, més enllà del cos animat i del cos desanimat, del cos i de l'ànima.

Les religions, que sempre s'han barallat fanàticament entre elles, són un conjunt de doctrines abstractes, de poders i conductes exteriors i rituals, de ritus sense interioritat, que fan viure creences al marge de les realitats terrenes. Totes les religions, i més encara la cristianista -que no té res a veure amb el "cristianisme" concret-, són opi i evasió per al poble. Es proposa als fidels que esperin el cel - cel evasionista de totes les preocupacions terrenals- i que aquesta esperança els deixarà

religiosament justificats.

L'esperit ètic-transcendent s'encarna en totes les realitats del món, allibera a la persona d'"aquest món corrupte" però la fa "estar en el món" per alliberar-lo dels poders establerts.

L'esperit és incòmode perquè empeny les persones a que s'ocupin de l'alliberament concret de les altres persones; perquè fa actuar de manera concreta en aquets món concret, a favor d'un ordre social solidari i d'una convivència fraterna, fora de tot immobilisme, quietisme, devocionisme, angelisme, idealisme...

Les religions, en general, i el que en diem "l'Església", "l'Estat", "la Ciència", "la Tècnica", en el sentit màgic d'aquestes paraules, ens han acostumat, sempre i arreu, a esperar de l'exterior de nosaltres mateixos el remei a tots els nostres mals. Aquest costum, no és només una característica de les nostres civilitzacions històriques, sinó probablement una de les causes mateixes de la quasi totalitat dels nostres mals.

En aquest, sentit, i com a resum de la distinció entre esperit ètic transcendent i església alliberadora, d'una banda, i ritualisme espiritualista i religió, de l'altra, cal:

- reduir totes les "Religions" a la mínima expressió interna (((que vol dir interna..????))) possible per l'educació i la instrucció permanents en les què es desvetlli que tota religió és un opi que repetidament lliga ("re-ligare") el poble a les estructures religioses de subtil dominació. (Jesús de Natzareth, el Buda,... són clarament anti-religiosos).

- reduir totes les "Esglésies" a simples moviments de l'esperit en recerca de la plena solidaritat humanista i festiva. Tot el poder temporal i material de les "esglésies" és, per essència, anti-espiritual.

- reduir tots els "Estats" a simple govern, actuació i estratègia gerencial de llur societat geopolítica respectiva, aplicant a fons el principi de subsidiarietat afavoridor del protagonisme de la societat civil.

Cal, doncs, afavorir que cada persona humana afirmi la seva llibertat primordial al seus propis ulls, que sàpiga que no necessita res ni ningú de màgic per triomfar sobre el seu propi enemic: la seva pròpia propensió a dimitir màgicament de si mateix i a alienar-se en els poders que es presenten com imprecindibles per a la seva salvació personal. Aquesta actitud dona a la persona una joia de viure amb efectes benèfics per a l'enfortiment de la seva llibertat, més importants que el simple benefici material eventualment obtingut en alliberar-se dels poders que

el tempten a dimitir d'ell mateix.

Tot desequilibri endocòsmic (((((què vol dir????))) de l'home està més en relació directa amb la complexió caracterial de cada persona, amb la seva manera d'acceptar-se a si mateix i la seva circumstància, que no pas en relació amb les coses i esdeveniments que ell pot dominar si disposa de bons procediments per a fer-ho: procediments que no siguin la màgia, la dimissió religiosista, clericalista, estatista, científista, tecnicista. L'home és la seva pròpia i sola mesura per encarar-se a l'esperit transcendent. (((no s'enten gaire aquest paràgraf...????)))

La persona lliure és aquella que se sent, en esperit, lliure de tota pre-scripció i que actua solament per la seva opció fonamental enfront del germà. Es indiferent a totes les religions i de totes aprofita el seu misatge encobert de llibertat, de solidaritat i fraternitat, però sense fer-s'en presoner de cap d'elles.

La persona amb esperit lliure, no depen de cap religió, de cap altar ni instrument màgic; cerca deslliurar-se de tot relligament transcendent a qualsevol dels seus instints divinitzats, de les seves intuïcions divinitzades, dels seus règims socials divinitzats, dels seus divinitzats reculls de sentències ètiques i sapiencials.

Cal, doncs, socialment, no posar entrebancs a que les persones juguem; celebrem la vida amb joia, alegria, festa, música, dansa, amb totes les arts i artesanies, amb la paraula bella i cant entusiasmador, amb flors, neteja i formosor. Que les persones, per l'experiència diària, destruïm, en la nostra consciència alegre i confiant, la tristor de l'idolatria del diner, de la idolatria del treball dels altres, de la idolatria del poder sobre els altres; que no ens nequitem per la possessió de la terra, ja que és de tota la comunitat; que acceptem la mort com a cosa natural, com a obertura cap a la transcendència total.

Tot això no són imaginacions sense fonament científic, filosòfic, tecnològic... sinó previsions possibles de realitzar gràcies als progressos polític, judicial, telemàtic-informàtic, mercantil i dinerari. Per a comprovar aquesta previsió només cal acceptar, en el cor i en la ment, que val la pena de provar en comunitat política l'experiència de l'alternativa cívica.

1987. Primera edició.

L'anti-societat dels marginats

Considerar el disseny d'una alternativa cívica demana cercar unes regles de joc net, clar, lliure i responsable en el conjunt de la societat geopolítica. Per afavorir aquesta claredat i responsabilitat en el joc social distingim entre la societat utilitària, la societat liberal i la societat mixta, d'una banda, i la societat ètica-transcendent, de l'altra. Però, heus ací, que en l'entretemps del disseny i de la possible experimentació política d'aquesta alternativa cívica, la realitat ens mostra no solament una confusió corruptora de la societat en general, sinó una **antisocietat dels marginats** que clama contra tot sentit comú i que denuncia la radical insolidaritat social actual.

En aquest entretemps, sempre hipotètic, cal emprendre amb urgència un conjunt de mesures que permetin als marginats (per causes històriques o actuals) de viure -si més no subsistir- dignament.

La idea que ha semblat revolucionària per a depassar la simple "caritat" amb els pobres és la de "no li donis un peix: dóna-li una canya". Però, aquesta feliç idea no sempre ha portat els resultats esperats. No serveix de gaire dotar de "tècniques productives importades" a qui està denodrit i malalt. Primer cal que es refaci. Al·lucini ja es reclama una nova idea-força: "primer menjar, després autodesenvolupar-se".

Havent-hi excedents alimentaris, mèdics i culturals en els països rics, cal fer-los arribar, intel·ligentment, i urgentment, a qui els necessien per a sobreviure (Vegeu Saldos en sectors mercantils saturats). Semblantment, a nivell intern dels països rics, no es pot esperar a una revolució perquè els infants i els joves mengin, degudament. Som conscients que "aquí hi ha gana" i que "aquí hi ha excedents". Si els polítics no han sabut resoldre aquest problema avui tenen mitjans fàcils per a fer-ho.

Per aquest entretemps, i com a primeres mesures de la possible implantació de l'alternativa cívica, cal tenir en compte: la marginació i la pobresa d'una part important de la població, de certes minories ètniques i la de la dona. El diner no ho és tot, però ajuda si permet sortir d'un forat, si permet subsistir i participar amb més dignitat.

@Index

Misèria, pobresa i marginació
 Marginació de la dona
 Marginació de minories ètniques

1987. Primera edició.

Misèria, pobresa i marginació

El primer objectiu social de l'alternativa cívica és posar els mitjans perquè la misèria, la pobresa i la marginació desapareguin. Els dos instruments principals per a combatre les causes d'aquestes tristes realitats són els salaris i assignacions de solidaritat social i la gratuïtat dels serveis liberals (mèdics, educatius, culturals, informatius, judicials...)

Tots els individus, --i totes les famílies-- pel fet de ser persones, tenen dret a una quantitat de diner mensual que els permeti viure dignament (en relació a les necessitats mitjanes de cada societat i moment històric). Aquesta quantitat dependrà, a partir d'un mínim vital assegurat, del valor dels excedents de producció de consum que el mercat sigui capaç de produir i que, degut a la manca de diner per a consum disponible, no pugui vendre.

Aquesta capacitat d'inventar i de distribuir diner de manera racional i equitativa és possible solament en un sistema monetari informatiu. Aquest diner, començant a distribuir entre els sectors de població que avui no arriben al salari mínim interprofessional, permetrà d'augmentar el consum de productes bàsics, molts d'ells excedents invendibles que fins ara generen crisis i tancaments d'empreses. La invenció de diner en l'exacta quantitat del valor dels excedents de producció de consum no només permet la desaparició de la pobresa sinó que afavoreix el conjunt del mercat donant sortida als productes.

La desaparició de la mendicitat, la prostitució, la petita delinqüència... pot ser amb aquest sistema molt més ràpida, eficaç i, fins i tot, econòmica, que amb els sempre terrorífics, costosos i superficials sistemes policials de "seguretat ciutadana". Amb la reforma del sistema monetari és impossible realitzar cap d'aquestes "activitats": la desaparició del diner anònim no permet fer almoïna, ni facturar sexe, ni droga, ni objectes robats. Donar un salari vital de solidaritat social de, per exemple, 40.000 ptes al mes a tots els majors de 16 anys que tinguin ingressos inferiors a aquesta quantitat --jubilats, joves en atur, mares solteres, aturats sense subsidi, toxicòmans diversos...-- permet, en molts casos, no abocar els beneficiaris a actes delictius de supervivència i a treure'ls de la misèria permanent.

Un càlcul simplificat, a títol d'exemple, permet veure que, àdhuc amb el mateix sistema monetari actual, tal com es fa en diversos països del món, la massa de diners a repartir no és cap xifra que no es pugui assumir. Per exemple, a les Espanyes, 40.000 ptes per 12 mesos són 480.000 ptes a l'any, per 5 milions de beneficiaris és igual a 2.4 bilions de ptes a l'any. Aquests diners només podrien destinar-se a consum de productes bàsics legals (amb sistema monetari electrònic únic)

i no solament no han de produir inflació, sinó que poden donar una empenta a la producció i al comerç. Els pressupostos generals de l'Estat actualment són uns 12 bilions i el Producte Interior Brut uns 25 o 30 bilions (en el sistema monetari actual és quasi impossible de saber-ho exactament). Aquests 2.4 bilions són un percentatge petit que, previsiblement, poden aportar beneficis. Per què avui no es reparteixen aquests diners? Primer, perquè el sistema monetari actual no permet saber qui els necessita, ni quants se'n poden inventar, ni amb què es gasten (consum o inversió, actes legals o il·legals...). Segon, perquè la pobresa, la "crisi dels de baix" és un sistema calculat per a mantenir les estructures de poder dels de sempre i fer créixer la por i la insolidaritat entre la població.

L'objectiu final d'aquesta mesura és de dotar d'un salari vital de solidaritat social a tots els individus des de la seva naixença fins a la mort pel sol fet de ser persones i sense cap altra restricció; i un salari d'atur forçós indefinit a tots els qui quedin sense feina en el mercat. A partir dels 16 anys els joves cobrarn un sou com a estudiants o com aprenents. I si no troben feina, quan acabin el temps de preparació, passaran a cobrar l'atur indefinit.

La gratuïtat dels serveis socials i culturals, gràcies a l'Estatut Liberal és el complement indispensable per a donar eines per a sotir de la pobresa i la marginació, però, com que la preparació cultural és lenta per a donar resultats palpables antimisèria, cal assegurar la subsistència diària en el present, amb els salaris de solidaritat social.

Marginació de la dona

Si els Drets Humans i la Constitució proclamen la igualtat jurídica entre home i dona, la realitat encara és plena de fets que demostren la dominació a la que la majoria de dones es veuen sotmeses per estructures antisocials i anticulturals, pel comportament de molts homes i per la mateixa interiorització de la dependència en moltes dones. Els canvis, en aquest tipus de realitats, no poden ser solament jurídics, sinó que cal obrir una real via d'igualtat d'oportunitats entre els dos sexes. Aquesta via de nou es fonamenta, no només en la revisió de totes les lleis discriminatòries, sinó en la possibilitat econòmica de les dones per a ser independents dels homes que fins ara les han mantingut, a canvi, de llur submissió. El diner no resol els problemes complexos que ofeguen moltes dones en aquesta societat, però pot ajudar que puguin emprendre decisions fins ara condicionades a la impossibilitat de mantenir-se independents.

La proposta pot consistir, inicialment, que totes les dones majors de 16 anys que no treballin rebran un salari vital de solidaritat social superior al dels homes, mentre la realitat social no mostri que la mil·lennària discriminació ha desaparegut. A més d'aquest salari mensual i de la gratuïtat dels serveis culturals generals, s'oferiran a les dones, també gratuïtament, tots els serveis -i assignacions monetàries específiques- que necessiten en relació a la seva condició femenina (planificació, gestació, part, primera infància...).

Una altra mesura per afavorir la incorporació pràctica, i no solament jurídica, de la dona en la presa de decisions socials, és la de prendre mesures per equilibrar el nombre de candidats dels dos sexes en l'elaboració de llistes electorals a tots els nivells d'institucions cíviques, polítiques i culturals amb l'objectiu d'aconseguir aquest equilibri en els respectius òrgans de comandament. Aquestes mesures poden, en el marc de l'estatut liberal, per exemple, adjudicar més punts (amb valor monetari) per soci o elector a les entitats que aconseguixin un equilibri entre homes i dones en els òrgans de decisió, equilibri proporcional al nombre d'afiliats de cada sexe.

1987. Primera edició.

Marginació de minories ètniques

El respecte i la protecció de les persones no s'acaba en l'ajuda als individus i famílies marginades sinó que ha de tenir en compte els individus que sofreixen aquesta marginació pel fet de pertànyer a una ètnia determinada. El racisme, en les seves múltiples i subtils formes, ha creat estructures socials i culturals centenàries que no faciliten la participació de les persones de les ètnies marginades pel fet de ser diferents de les ètnies majoritàries.

L'ajuda monetària als individus -i famílies- d'aquestes ètnies històricament marginades, pot concretar-se en cobrar un salari de solidaritat més abundant que el salari vital per als marginats de les ètnies majoritàries, mentre duri aquesta marginació.

Amb accions d'aquest tipus es pot intentar trencar les causes que obliguen a aquestes ètnies a restar abocades a la delinqüència i la mendicitat, per a molts dels seus components -per exemple, les ètnies gitanes-- i a obrir camins per refer la seva pròpia cultura amb les seves pròpies institucions també finançades.

Apunts d'estratègia

Es molt possible que cada alternativa plantejada al llarg d'aquest disseny cívic, i totes ells en conjunt, ens interroguin constantment sobre COM dur-les a terme. Però, el COM -estratègia de consecució- solament és possible plantejar-lo amb els QUI hagin debatut i acceptat el QUE -disseny de l'alternativa-. Si sabem QUE volem, podrem suscitar l'interès i el compromís en molts d'entre els QUI cerquem alternatives a l'actual situació. Caldrà, aleshores, precisar A ON -el marc d'actuació i d'implantació- i esperar o generar el QUAN pot ser viable una experimentació parcial o global de l'alternativa dissenyada.

Actualment estem en el moment de dissenyar l'alternativa -EL QUE-. Sense això res no és possible. Si el disseny és acurat, participat i convincent ja es veurà QUI en pren la responsabilitat d'arriscar i dedicar la pròpia vida per a dur-lo a terme amb un COM nou (xarxa cívica confederativa; eleccions; acció directa popular; aprofitant moments històrics de crisi aguda...).

Una estratègia ha de tenir, doncs, en compte tots aquests elements i, no és possible amb l'absència d'un qualsevol d'ells.

Aquests són alguns elements a tenir en compte per desenvolupar pràcticament una estratègia per al canvi. La resposta de cadascú mostrarà on som. (El tractament dels diferents temes d'estratègia és, aquí, superficial. Deixem el Textos 6 especialment a desenvolupar-los).

@Index

El què: l'alternativa cívica
 El qui: les persones
 El com: les estratègies
 El quan: les oportunitats
 L'on: fins Europa?

El què: l'alternativa cívica

En un moment en que patim d'una greu crisi d'alternatives, el QUE és l'element determinant que pot, o no, desencadenar la participació activa de la població en la realització d'una alternativa.

Les ideologies, com a instruments motivadors, estan en franca crisi. La resposta és o el passotisme o la lluita puntual-sectorial. Ja ningú creu en alternatives globals ideològiques. Però, en canvi, constatem que les lluites puntuals, sense un marc de referència global estan abocades al fracàs i augmenten, a la llarga, el desencís.

Estem vivint, en moltes coses, realitats del segle XXI, però restem ancorats en solucions ideològiques del segle XIX (capitalisme, anarquisme, marxisme). El món actual se sembla ben poc amb el de fa un segle i, en canvi, les nostres ments resten enyoren els romanticismes revolucionaris de "girar la truita".

El conjunt del disseny cívic que es presenta introdueix una nova manera de pensar i una nova manera de fer en relació a la realitat humana, i especialment, en les realitats socials, culturals, econòmiques i polítiques.

No es presenta una ideologia a la qual donar-hi suport incondicional, sinó un conjunt de propostes i regles de joc a experimentar en la pràctica política i civil.

No es presenta altra filosofia que la de creure que els ideals humans (llibertat i solidaritat) solament poden ser invocats si es cerca la seva concreció pràctica en el màxim de llibertats i solidaritats concretes, palpables i diàries.

No es presenta:

- ni el paradís soviètic, amb exèrcits, sistemes policíacs i camps de concentració per "rehabilitar" als ciutadans dissidents.
- ni el populisme clericalista -estil polonès-. (((((fluixxx)))
- ni les aliances inter-estatistes, tapadores d'imparialismes fonamentats en el terror militarista-industriaista-nuclear.
- ni els moviments de joves -desencisats o puntualment alternatius- llançats a més o menys grau de "passotisme".
- ni el nacionalisme aïllat, incapaç d'aliar-se amb d'altres nacions per fer front als estatismes imperialistes.

Es presenta una metodologia per estudiar els fenòmens socials basada en la formulació d'hipòtesis a experimentar pràcticament gràcies a unes regles de joc clares: univocitat del llenguatge, definició de les funcions de les institucions, sistema monetari racional, captació automàtica dels fenòmens monetaris, processament de la redistribució econòmica.

Es presenta l'experimentació d'uns nous axiomes vetebradors de l'organització social:

- diner responsabilitzador condició necessària, però no suficient.
- poder no, comandament responsable sí.
- pastís econòmic indefinit sí, pastís limitat no.
- més pastís pels rics vol dir més pastís per que els pobres deixen de ser-ho.
- ni públic, ni privat: serveis autogestionats liberals.
- mercat legítim egoista, societat liberal legítima altruista.
- riquesa mercantil sí, poders fàctics per diner, no.
- independència de la justícia sí, corporativisme tancat no.
- canvi instrumental sí, canvi directa de mentalitats, no.
- capitalisme comunitari neixent del capitalisme privat.
- Estat reduït, societat civil ampliada.
- creixement il·limitat amb intel·ligència sí, dilapidació natural no.
- ideals sí, però amb tècniques per concretar-los fenomènicament.

Molts aspectes de les regles de joc i de les propostes pràctiques plantejades, no són, amb els sistemes actuals, tècnicament realitzables i per això, possiblement, ni tan sols no es proposen com alternatives. I no són realitzables, sobretot, perquè no es disposa de l'instrument que eviti allò de "feta la llei, feta la trampa". Aquest instrument considerem que no és altre que un sistema monetari personalitzat i documentat, viable avui gràcies a la telemàtica.

Proposem aquest canvi de sistema monetari com un punt de recolzament per canviar el món amb la palanca de la voluntat política ("Doneu-me un punt de recolzament apropiat i amb la palanca mouré el món" deia Arquímedes). Aquest canvi no és solament una urgent necessitat per evitar que la moneda electrònica s'utilitzi encara més contra les poblacions i a favor de minories de poder, sinó una possibilitat per experimentar la hipòtesi històrica que el tipus de moneda --anònima o personalitzada--, afavoreix un determinat tipus de societat o un altre.

Les investigacions realitzades els darrers anys sobre l'inici de la civilització a l'Àsia sudoccidental semblen demostrar que la primera moneda, -fitxes d'argila- fou personalitzada i documentada (1). Aquest primitiu sistema monetari durà quasi 7000 anys i s'utilitzà en tot el món civilitzat (de l'Indus a la Mediterrània i de Khartum a la Mar Càspia). Fa solament uns 4500 anys que aparegué la primera moneda anònima d'or, plata i bronze. Potser no és casualitat que la història, oficialment, comença en aquest moment: és la història dels poders, dels imperialismes, de les guerres, de les corrupcions i dels robatoris. Per al poder establert és la Història de l'Home: sempre hi ha hagut prostitució, robatori, delinqüència i sempre cal un sistema policíac i militarista per posar ordre.

Tot plegat, creure en un ús alliberador i solidari de la moneda telemàtica és una hipòtesi; intentar-ho, abans no sigui massa tard, és el repte. El canvi monetari no ho és tot: se'ns presenta, això sí, com una condició necessària, però no suficient, per afavorir unes estructures més lliures i solidàries.

Tota proposta política alternativa té la seva prova de foc en la viabilitat de posar-la en pràctica. Com posar aquestes regles de joc en marxa? ho deixaran fer els poders oficials i fàctics? la mentalitat de la gent no és conservadora?

No hi ha solucions màgiques. Però podem repassar alguns elements fonamentals per dissenyar una estratègia de construcció de l'alternativa cívica.

El primer element, és, doncs, la coherència teòrica i la viabilitat tècnica de la mateixa alternativa. Un programa, com aquest, és solament un índex d'un extens i complex disseny de societat alternativa. Com deia Lennin, "la millor pràctica és una bona teoria". Aquesta és totalment necessària per anar més enllà dels tòpics de dretes i d'esquerreres amb què avui es fa la "política".

La utopia (fora de l'espai) i l'ucronia (fora del temps) són imaginacions situades fora de les circumstàncies concretes que envolten i condicionen les persones. Com, des de fa molts segles, aquestes

circumstàncies condicionants oprimeixen i ofeguen la majoria dels homes i dones, llur imaginació continuament "fa volar coloms" d'utopies i d'ucronies. La memòria de la humanitat enyora els temps antics on el bé particular no atemptava contra el bé de la comunitat, on les guerres no existien.

Però també, en el sentir del poble, després de tantes utopies anunciades i fracassades hi ha una profunda decepció i un sentiment de que sempre hi haurà mal, desgràcies, coaccions, esclavitud. Les il·lusions totes són possibles però porten a violents fanatismes estèris. La realitat concreta és inexorable, destrossa les utopies i duu a l'establiment inevitable de sistemes de subjecció.

El conjunt de propostes que es presenten com a Alternativa Cívica volen demostrar que ara i aquí (en l'Europa dels propers 10 ó 20 anys) aquesta utopia és realitzable. Tecnològicament és possible -i està esdevenint realitat concreta-. No és una utopia tècnica. I, no serà utopia política si, íntimament convençuts d'aquesta immediata possibilitat tècnica, generem el moviment social capaç de dur-la a terme: i, això, sense necessitat del fals motor -el mite de la violència- com a única força generadora de revolucions socials.

La solució tècnica proposada es fonamenta en una, no-violència, però intel·ligent i activa, desenmascaradora de la violència inútil i generadora d'una major i pitjor violència contrària.

-
- (1) Per la seva especial importància vegeu: "El primer antecedente de la escritura" a Investigación y Ciencia, 23. Agost del 1978.

1987. Primera edició.

El qui: les persones

El segon element d'una estratègia per aconseguir una implantació de l'alternativa cívica -el QUE-, són les persones protagonistes del canvi -el QUI-. Ens han convençut que tota teoria i tot sistema falla perquè l'afany de poder de les persones perverteix tot canvi en profunditat. Els exemples citats sempre són, però, dins la Història oficial de la corrupció. Ara bé, dins aquesta Història oficial mai cap governant no ha posat en marxa un sistema de responsabilització documentada que afavoreixi, fins i tot a ell mateix, la responsabilitat documentada davant la Justícia. La presa del poder ha estat per exercir-lo i mai per destruir-lo, substituint-lo per un comandament responsable.

Les persones són l'energia del canvi, sense elles l'aplicació de tota teoria és impossible, però no cal que siguin santes: cal que desitgin un món lliure i solidari; que dubtin de la capacitat dels actuals sistemes per no destruir el món; que el sa desencís de les promeses de canvi, sense canviar les regles de joc, no les hagi tornat "passotes" del tot; que, per sobre de qualsevol altre objectiu, siguin amants del joc net...

Es molt possible que la majoria dels protagonistes -intel·lectuals i polítics- de la transició -en el cas de Catalunya i d'Espanya- i de la creació de pretesa unitat d'Europa, estiguin, globalment, incapacitats per anar més enllà. Com deia Max Planck: "una nova veritat científica no triomfa degut al convenciment dels seus oponents, fent-los veure la llum, sinó, més aviat, perquè aquest oponents arriben a morir i creix una nova generació que es familiaritza amb ella".

Els economistes, sociòlegs, politòlegs, malgrat s'autodeclarin alternatius, acostumen a moure's en les regles de joc tradicionals d'un i altre bloc, sinó és que estan clarament compromesos amb les regles tradicionals. Si aquest disseny cívic no està essent elaborat per reconegudes personalitats, no és perquè no el coneixen, sinó perquè no s'arrisquen a questionar-se les regles de joc convencionals, no s'arrisquen a avaluar si el conjunt de propostes que es presenten és una bogeria o una genialitat. Aquesta és, però, una actitud comprensible i habitual. En Thomas Kuhn en "Estructura de les revolucions científiques" ens ve a dir que "quasi sempre, els homes que realitzen invents fonamentals d'un nou paradigma, han estat o molt joves o molt novells en el camp en què canvien el paradigma. Evidentment es tracta d'homes que, en no estar compromesos amb les regles tradicionals de la ciència normal, tenen moltes probabilitats de veure que aquestes regles ja no defineixen un joc que pugui continuar i, de concebre un altre conjunt de regles que pugui reemplaçar-les".

Tots tenim una carcassa dogmàtica i fanàtica en el nostre cervell

que no admet retocs. Cada part defensa les altres parts. Es la nostra ideologia, la nostra escala de valors, la nostra visió del món ("weltauschaung"). I que ningú ens la toqui.

Sense tocar-la, sense cedir en res, volem que algun déu baixat del cel ens arregli els problemes de la vida. Quan un s'ha ficat en un carreró sense sortida, en el laberint de la vida, ha de cedir i fer marxa enrera, desfent el camí fet per encetar-ne un de nou, per més mandra que faci, altrament no anirem més enllà de donar-nos cops contra la paret infranquejable dels poders fàctics.

Es tracta, per una simple exposició de possibilitats tecnològiques humanitzadores -i no per un discurs ideològic o afectivològic-, de provocar en l'home contemporani una revolució mental i moral, un canvi radical de pensaments ordinaris i de costums inveterats; una fraternitat oberta i activa entre totes les persones vivents; una autèntica metanoia (conversió mental); una plenitud evolutiva de l'esperit de llibertat i responsabilitat comunitària i personal que elevi el ser vivent, més enllà del seu pur instint psicosomàtic. La conversió de l'home-objecte, del poble-objecte en home-persona, en poble-persona. Però aquest procés no pot ser forçat per decret llei, ni per imposició propagandística -des del poder o des de la trona-. Ha de ser fruit d'una progressiva presa de consciència de que, sota pena de destrucció per la guerra atòmica, l'home contemporani ha d'acceptar les realitats experimentals que se li imposen inexorablement; ja no pot estar gargaritzant paraules buides llençades per hàbils especialistes de la propaganda mentidera, prostituidors de llur autèntic significat.

"El nostre temps viu submergit en un carnaval del llenguatge, segons el qual, en nom de qualsevol valor és legítim de dur a terme allò que el nega" (Josep Ma Lozano). "El pa de cadascú de nosaltres és pura qüestió material, però el pa dels altres és una qüestió espiritual" (Joaquín Ruiz-Giménez). "Les paraules estan malaltes" (J.P. Sartre).

Ja no podem continuar ensopits en la mediocritat satisfeta i l'egoisme tancat, promotors de degeneració miserable, de rebel·lies i violència.

Si el canvi social que es porposa és una simple qüestió de tècnica social, el convenciment previ d'acceptar aquest canvi en la manera de "fer política" demana també una tècnica mental: "obrir el cap amb una destralt".

Si podem introduir en el nostre cervell seqüències informatives diferents a les habituals, podrem anar canviant d'actitud i de voluntat sense cap coacció externa física ni propagandística. El canvi de cap porta al canvi de vida. No es tracta, per tant, d'abusar de la llibertat del ciutadà amb tècniques mentals abusives. Però sense estar disposat cadascú a canviar peces essencials de la seva estructura mental, cap canvi

individual ni social és possible.

Es tracta d'encetar una revolució silenciosa però eficaç, de la ment, sense tocar, de moment, les estructures socials establertes, per injustes que siguin. L'obertura a una altra manera de ser i de fer, d'alguns centenars de persones, pot afavorir la concreció d'unes regles de joc afavoridores, indirectament, d'aquesta obertura a milions d'altres en el seu moment.

Aquest canvi de mentalitat - ni que sigui de pocs centenars d'homes i dones, disposats a jugar fort i intel·ligentment - no s'ha de fer interferint en la llibertat ètica transcendent -la llibertat de consciència de ningú. Es un canvi de mentalitat que permet centrar l'energia personal en un canvi d'estructures socials. Però, canviar estructures socials, opressores, corruptores, insolidàries no és prometre la felicitat. Aquesta no depen per res de la política, de la prosperitat material, ni del diner. La felicitat es crea o es perd interiorment, en la intimitat més profunda de cada persona, a través de les seves relacions ètiques transcendents amb ella mateixa i amb les altres persones.

Un canvi de mentalitat lliure és imprescindible per a centrar les energies a favor d'un canvi social. Però aquest lliure canvi personal no es pot esperar que sigui de tota la població. Si hom creu i espera això, el canvi social no arriba mai. O si arriba, és degut a que s'ha forçat la llibertat ètica de les persones i se les ha enganyat promentent la felicitat.

Si el polític força el canvi de mentalitat del poble directament, afalagant els seus desitjos i defectes, amb populisme i "demagògia", el canvi social promès esdevé una tapadora dels més foscos interessos.

L'única cosa a la qual pot aspirar el polític és a evitar la causa material fenomènica de moltes penalitats humanes, avui tècnicament superables, no solament als països rics sinó arreu del planeta, com el conjunt de propostes dissenyades pretén demostrar.

Sense persones responsables d'elles mateixes, lliures, despertes, lúcides, arriscades, amb altres maneres de pensar i d'actuar, qualsevol canvi queda pervertit. Però sense un model de societat responsabilitzador, llibertari, clar, transparent, innovador amb d'altres maneres d'organitzar-se i d'actuar, les persones responsables es frustran i acaben pervertint-se.

Cal entendre que hi ha un feedback entre persona lliure i responsable i societat llibertària i responsabilitzadora. Es necessiten mútuament per a fer-se i per a créixer. Si bé és un desenvolupament simultani, en tandem, la voluntat política alliberadora de poques persones responsables pot posar en marxa una societat afavoridora de la

responsabilitat i de la llibertat per a tothom.

Que les persones siguem responsable o irresponsables depen en gran part de les institucions i dispositius socials sota els quals vivim. La idea de la sinergia social es basa en la possibilitat de generar tendències socials que transcendeixen la dicotomia entre egoisme i generositat. Es a dir, hi ha certes estructures i mesures socials que necessàriament enfronten les persones entre elles; altres mesures i institucions, en canvi, aconseguen que el que persegueix el seu propi interès ajudi necessàriament a altres, tant si ho desitja com si no; mentre que el que cerca ser altruista i ajudar a altres recull inevitablement beneficis propis.

Afavorir persones individuals bones (lliures, responsables, solidàries) està indisolublement lligat, doncs, a afavorir un sistema social bo responsabilitador, llibertari i solidari.

1987. Primera edició.

El com: les estratègies

Amb un projecte treballat, coherent i alternatiu, assumit per algunes persones disposades a dur-lo a terme, es poden començar a dissenyar estratègies per portar-lo a la pràctica.

El tercer element, doncs, són els mitjans coherents perquè la consecució del fi no neixi ja pervertida, sobre cadàvers, tortures i manipulacions. En la mesura del possible una actuació no-violenta que respecti la vida de tothom i que venci les dificultats més amb la intel·ligència que no pas amb la força, obre el camí a una alternativa lliure de tortures, camps de concentració i guerra civil. Aquests fets dramàtics no solament posen en qüestió l'alternativa cívica sinó que desperten records traumàtics paralitzadors de qualsevol canvi.

La presa del poder per substituir-lo per una organització ètnica i social descentralitzada i responsable no solament és fruit d'un moment històric favorable, sinó també de l'organització cívica alternativa de nombrosos ciutadans que assumeixin accions en tots els camps amb un nou estil: que cerquin la racionalitat i eficàcia en la solució dels problemes i no facin prevaler interessos partidistes ni esperin consignes d'actuació o de vot. Aquest nou tipus d'acció cívica, a nivell individual, però sobretot a nivell d'entitats locals o confederades és un bon cultiu per preparar la implantació de noves regles de joc en el conjunt de la societat.

Una revolució és, segons etimologia clàssica, "una evolució ràpida i repetida".

Una revolució social només es pot produir quan una societat històrica s'ha anquilosat dintre un model caduc, en funció del progrés cultural general i del progrés tecnològic en la producció de béns utilitaris, en la informació i en els armaments.

Per més necessària que sigui, una revolució social no sortirà mai amb efectes llibertaris si s'hi barreja la violència cega i indiscriminada, els partidismes anti-bèl·lics (((que son???????))), la guerra civil o la guerra estrangera. Quan s'hi barregen aquest fets, el que va començar teòricament com una revolució llibertària, acabarà en una tirania i un despotisme pitjors que l'anquilosament cruel i opressor que l'havia precedit.

Cal doncs descartar el mite estúpid de la violència com a matriu de qualsevol necessària revolució. Però també cal descartar el mite de que la revolució és exclusivament una qüestió de voluntat. Tota revolució que vulgui afavorir llibertats concretes és caríssima. La majoria de canvis

socials no es poden fer per manca de pressupost. Cal saber d'on sortiran els diners sense haver de molestar a la gent (suprimint totes les molèsties i arbitrarietats fiscalitzadores). Per això el diner i la moneda són una qüestió clau juntament amb la simplificació estatista, fiscalista, policíaca, judicial i amb la impossibilitat instrumental de continuar amb allò de "feta la llei, feta la trampa".

Els moviments ciutadans en pro d'una societat més pròspera i solidària sempre fracassen perquè no disposen de solucions financeres. Els problemes que es plantejen al carrer, no solament queden sense solució sinó que s'agreuja amb una repressió despietada contra vagues, boicots, manifestacions, rebelions esporàdiques i sense estratègia comuna, cojeccions fiscals....

El conjunt de propostes que s'han anat plantejant no pot ser experimentat en il·les dins qualsevol societat actual. Es tracta doncs, de prendre el poder per a destruir-lo i no per a mantenir-lo. Es a dir, si la conjunció entre el què, el qui i el quan es dona en un lloc, cal posar en marxa els mecanismes anti-poder, anti-tirania i anti-despotisme.

Les democràcies formals permeten un cert joc de proposta d'alternatives si no et presentes com un partit més, en competència amb els altres partits (neopartidisme). I el canvi en les idees, el canvi de paradigma genera, tard o d'hora, un canvi de societat (neoenciclopedisme).

Alguns elements d'estratègia a tenir en compte són:

- preparar una Constitució alternativa amb el conjunt de decrets llei d'aplicació.
- publicar al seu moment la Constitució.
- convocar una confederació llibertària de partits i associacions que acceptin el llibre-programa Constitucional (noves regles de joc net).
- plantejar la confederació en el camp ètic: joc net, joc brut; honradesa, corrupció. (Això crea la guerra dins els partits i associacions, i trenca la disciplina imposada).
- no agafar-se a la pròpia obra. Si és copada per "grups-submarins" deixar la confederació i fer-ne un altra.
- no tenir pressa ni impaciència: cal preparar tots els detalls, creant un esperit llibertari i científic autopolític comú.
- crear un centre de formació de revolucionaris "cívics". Crear un equip ampli, compacte i especialitzat que es pugui succeir en cas de

mort, dimissió... Cal superar el "líder" carismàtic com a únic element de canvi.

- cal cercar fonts de finançament, no classistes, obertes a tothom, però sense acceptar condicions.
- denunciar la democràcia formal com un règim a superar (com les "dictadures"): era el menys dolent fins ara. Però ara -després de 200 anys en general, després de 50 a Europa, després de 10 anys a Espanya, s'ha de millorar, aprofundint-lo. Superar l'engany: ni parlamentarisme corrupte ni tirania corrupte, democràcia cultural.
- tractar amb tota persona, sense cap distinció, excepte amb les que mostrin una actitud infra-animal (violentes contra les persones, toruradores, assassines....). Amb els cíncics cal ser més cínic, però mai amb el poble que és ingenu.
- prendre el poder per a destruir-lo: llistes electorals obertes, supressió del parlamentarisme executiu, supressió de la dictadura parlamentària i la dictadura de classe (oficial o real). Dictadura de tot el poble contra la corrupció.
- revolució violent contra les estructures de poder, però no contra cap persona. (La pena de mort únicament per a oficials de forces armades que se sublevin, millor que sigui conmutada).
- cal saber jugar posant-se el mínim de gent en contra: multiplicar el sou dels funcionaris cessants; no fer distincions ni privilegis d'aplicació de cap llei.
- la revolució és intel·lectualment bona i èticament molt bona si científicament s'accepta la refutació permanentment objectiva.
- la revolució es fa dirigint-la, sense cedir en temes fonamentals, estant preparats i sabent el que es fa. Cal gent intel·ligent que s'arrisqui a la mort, sense protecció policial, sense por de dir públicament les esperances i les dificultats.
- no hi ha d'haver secrets d'estat: tot ha de fer-se públic perquè el poble estigui enterat dels condicionants que hi ha.
- les crítiques no han de fer por, són indispensables per avançar.
- cal distingir sempre entre democràcia popular (a favor de i amb el poble) i el populisme (afalagador dels vicis del poble).
- l'extensió a altres societats depèn en gran part d'una diplomàcia oberta i popular.

parcial...)). Tota història només és una hipòtesi de treball que ens pot servir de lliçó de cara al futur, però que no pot tenir cap altra confirmació experimental que en els fets del futur.

La política no és doncs un plany, sinó una acció que cal omplir d'ètica i d'estètica; una acció lúcidament deliberada i fortament voluntària; una acció personalment lliure i responsable, tant per part dels electors com de l'elegit per a l'Executiu i dels elegits per al Legislatiu.

La política no pot estar basada en crítiques i sarcasmes sense proposició paralela de solucions, ni en la ironia i l'humor com a simple exercici intel·lectualista. Els additaments literaris i artístics no poden amagar o defugir la necessària lucidesa creativa que la superació del poder demana.

La política no pot ésser una ambició individualista, ni un esperit de revenja classista. Cal que sigui una estratègia comunitària beneficiosa per a tots. Estem tan habituats a la política-corrupció, a la política-poder, a la política-partit que la tempació és "passar" de política. Cal deixar de donar suport als "anti-polítics" actuals, que consideren que són imprescindibles: o ells o el feixisme. Però cal generar un altre estil de fer política, de ser polític.

Cal denunciar i superar les ideologies, i les afectivologies històriques i actuals perquè:

- són finançades pels poders fàctics (elements anònimament rics, interessats, intrigants i poderosos).
- promouen provocadors a sou dels poderosos.
- impulsen nacionalismes centralistes i militaristes.
- desvien l'atenció de propis i estranys amb espectacles de masses, amb escàndols aprofitats... per aconseguir adhesions incondicionals i fanàtiques de les mateixes víctimes del sistema anti-social que les sotmet.
- prometen "paraisos terrenals", tan fantàstics com estúpids per d'aquí 100 o 1000 anys.

Cal també superar la falta de coherència racional dels poders oficials i fàctics que ens condemna a suportar un sistema monetari anti-científic, en el que l'escassetat i la crisi anti-econòmiques -inflacionista o deflacionista- són la justificació grollera per a mantenir el fatalisme històric de què res no pot canviar.

Es tracta, doncs, de retornar al poble el que és seu: el bé comú mercantil i cultural espontàniament naixent de les pròpies llibertats ciutadanes exercides per cada persona, pels diferents conjunts socials i per la mateixa societat geopolítica global formada per la federació cara enfora i la confederació interna de les diferents ètnies i inter-ètnies constituents.

El bé comú mercantil i cultural en cada societat geopolítica i en el món sencer només té un límit humà: el progrés tecnològic, aprofitat segons lleis molt senzilles d'equilibri i d'economia de lliure mercat clar i lliure societat transparent.

Es tracta de crear una pressió creixent no-violenta per part dels que avui viuen com a subproductes del sistema. La lliure confederació de ciutadans, sindicats, partits... a favor d'un canvi de regles de joc net pot denunciar les insuficiències i injustícies actuals, proposar alternatives, oposar-se a determinades lleis amb desobediència civil i facilitar l'accés al parlament per a legislar, amb coherència racional i respecte a la dignitat de tota persona, les transformacions socials que permetin aconseguir, més depressa del que estem acostumats a creure, les millores proposades.

En el cas, que sempre cal preveure, que els nostres elegits al parlament traicionessin el programa confederal, per ells mateixos presentat, caldrà endegar de nou mitjans de no-violència activa per a la ruptura contra la corrupció instal·lada.

Només un pluralisme llibertari ens pot permetre una resposta adequada: als nous fets reals que es van produint cada dia en major grau i major perill de col·lapse; davant de totes les incògnites sobre el futur de les nostres societats en plena mutació revolucionàriament accelerada de llurs estructures, funcions i organitzacions.

Si polítics i magistrats continuen actuant al marge dels fets més reals -encegats per ideologies desfassades i interessos inconfessables-, el poble anirà creant estructures al marge de les de l'Estat i la Justícia, i el país "real" s'enfonsarà en una actitud paral·lela, subterrània, clandestina cada cop més oposada al país oficial.

(aquest tema està desmanegat. S'ha de refer a fons.....)))))))))

1987. Primera edició.

El quan: les oportunitats

Les crisis insolubles (atur estructural, subconsum, marginació, perill atòmic, destrucció ecològica, amuntegament urbà, formalisme democràtic, caducitat de les institucions polítiques...) poden crear oportunitats històriques de canvi de les actuals anticivilitzacions. Aquest necessari canvi per a sortir de situacions inviables acostuma a suscitar dues tendències oposades: les utopistes i les conservadoristes. Saltar endavant, emotivament, sense solucions ben plantejades es cremar l'oportunitat i afavorir el retorn del bastó. Saltar enrera és tornar a fer cua per la crisi, allargant un temps més, l'haver de trobar solucions eficaces. En aquestes oportunitats històriques, tenir un projecte de recanvi, ben estudiat i treballat, pot ser millor que moure's en la indiferència, l'idealisme o el fatalisme.

El món està patint uns canvis impressionants en tots els nivells de l'activitat humana i en tots els sistemes ecològics. Multitud d'analistes ens presenten aquests canvis com a oportunitat per a replantejar estructures, organitzacions, sistemes heretats del passat, que estan en greu crisi.

El canvi i les innovacions tecnològiques són constants i, submergits en ells, ens és difícil de veure'n la seva importància en el procés de transformació social.

El futur no es pot predir i menys en un moment d'acceleració com l'actual. És molt possible que s'ens presentin greus crisis, buits de poder. Si acceptem que la capacitat humana pot innovar tecnològicament sense limitació, és una contradicció afirmar, com la majoria de governants i d'intel·lectuals lligats al poder diuen, que difícilment tindrem la sort de generar un nou sistema social que depassi les insuficiències del capitalisme i del socialisme reals.

Aquest és el repte. No sols preparar alternatives per a moments de crisi, sinó generar objectius creatius de transformació social, lligats a urgents necessitats amb campanyes sensibilitzadores i mobilitzadores, fins i tot entorn de dates màgiques: "Alternativa 2000: 2 mesures fonamentals, 20 regles de joc net, 200 possibilitats alternatives, per acabar amb 2000 anys de guerres i corrupció"

1987. Primera edició.